XIX. *évfolyam 36. szám* **Ára: 1 forint** *1963. szeptember 5*

Ludas Matyi

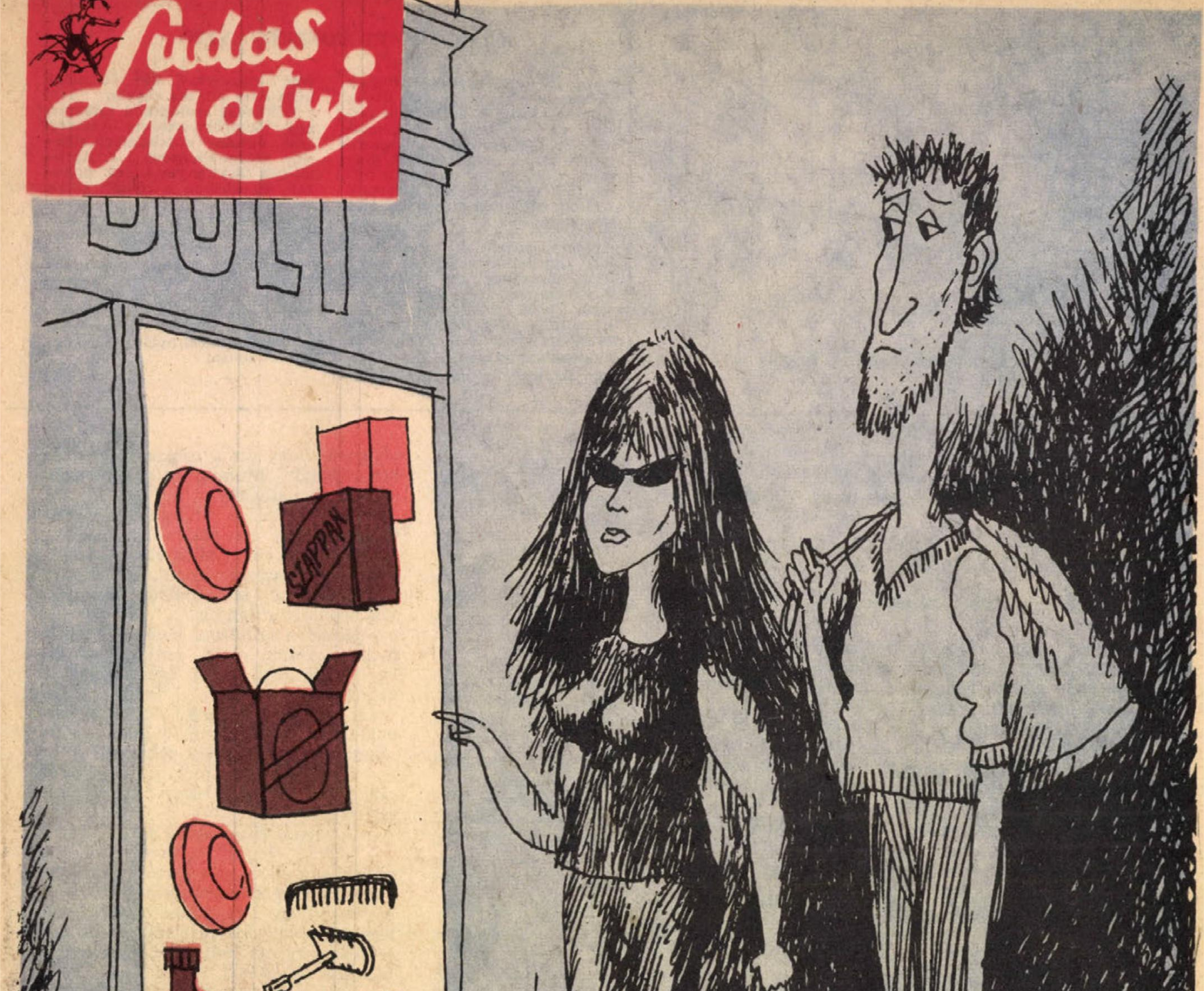

Kaján Tibor rajza

EGY ILLATSZERBOLT ELŐTT

— Mit szólsz, mennyi fölösleges holmit gyártunk!

A fejlődés irama

Toncz Tibor rajza

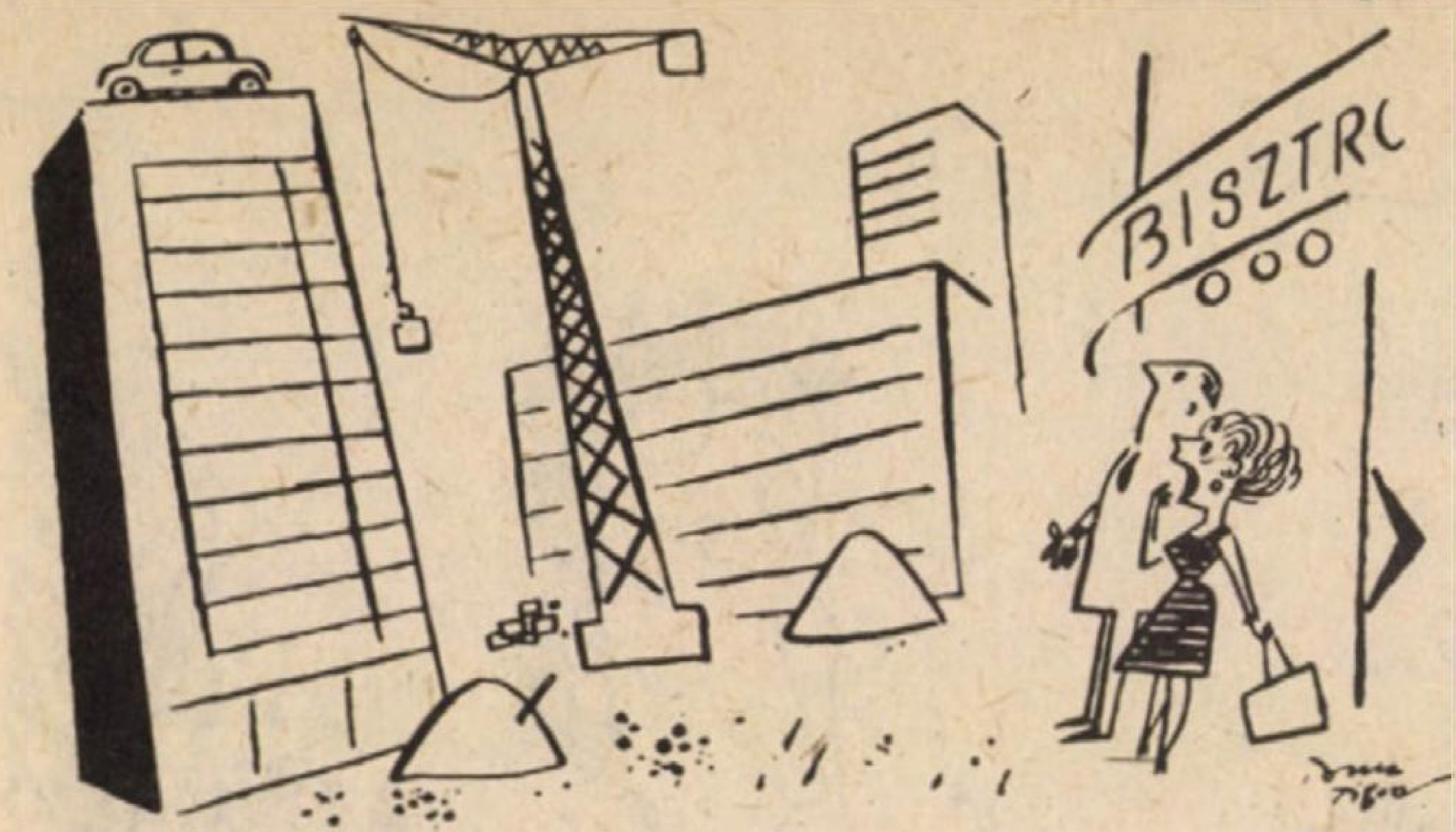

– Szent ég! Pedig mondták, hogy ne hagyjuk ott a kocsit, mert oda házat építenek.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A LÁGYÍTOTT KONZERVNYITÓ

Ha jól emlékszem, 1958-ban vettem egy konzervnyitót ötven fillérért, azóta is azzal nyitogattam a konzerveket. Két, egymáshoz csuklósított fémlapocskából állt a matuzsálemi kort megért szerszám, melyet a minap ért utol a végzet. Kitörte a nyakát egy marhanyelvkrémes dobozon.

Nosza, vettem az Otthon Áruház aprócikk-osztályán négy újat, összesen két forintért. Azért négyet, mert úgy gondoltam, ha az első öt évig tartott, ez a négy elég lesz húszig, és arra ugyebár a legritkábban akad alkalom, hogy az ember egy úgyszólván naponta használt iparcikkel két forintért húsz évre ellássa magát.

Mekkorát csalódtam, mikor a négy konzervnyitóval összesen csak néhány centimétert sikerült előrehaladnom a kompromittált marhanyelvkrém dobozán, és közben a nyitók sorra kimúltak.

Az a gyanúm, hogy valamiféle szellemes eljárással mesterségesen puhítják őket.

Lenne egy kompromisszumos javaslatom: csinálják hetven fillérért félkeményre, mert különben az egész világnak kikiabálom, hogy kampósszeggel is lehet marhanyelvkrém-konzervet nyitni.

(f.)

Ilyen AZ ÉLET

A Hírharang olvasása közben megütötte szememet egy bűnügyi tudósítás. Szívszorító, elképesztő merényletről számolt be:

„CSEKŐ KETTŐ ELRABLÁSA!"

Így a főcím, és alatta a történet:

„Csekő Lajos, az XTK népszerű csatára, tegnapelőtt éjjel szokásos kondíció sétáját végezte a Nagymező utcában, amikor – a szemtanúk egybehangzó állítása szerint –, egy fekete Opel suhant melléje, a járdaszegélyhez. Mielőtt segítségért kiálthatott volna, acélos erejű karok rántották be a kocsi belsejébe. Az autó elszáguldott. A sokszoros válogatott labdarúgó, annyi dicső mérkőzés ünnepelt hőse, azóta sem adott semmi életjelt magáról. Megindult az erélyes nyomozás."

Izgatottan hónom alá csaptam az újságot, és közvéleménykutatásra indultam a házban. Vajon az aggodalom, és a felháborodás minő drámai megnyilvánulásaival fogadják ezt a rettenetes hírt sportrajongó szomszédaim?!

– Csekő, Csekő – ízlelgette a nevet Jászkara Jenő, akinek elsőként újságoltam el a megrázó eseményt. – És azt olvastad, hogy ezt a csókát, vagy csőkét ellopták? Mondd, ez valami madár? Vagy halféle?

– Megőrültél? – hebegtem döbbenten. – Hiszen tíz esztendeje minden meccsén kint vagy! Múlt vasárnap meg éppenséggel együtt láttuk a Népstadionban. Igaz, mostanában nem játszik valami briliánsan...

– Aha! – bólintott Jenő. – Szóval, focista. Lehet, nem emlékszem rá. Egyébként hogy vagy? Egészségesek a gyerekek?

Ezt követően Tódorka Dezsőhöz kopogtattam be. Orra alá dugtam az újságot. Elolvasta, nagyot sóhajtott.

– Látod – szólalt meg végül –, erről ráismerek Csekőre. Hogy nem kiáltott segítségért.

– A férfias bátorságára célzol?

– Ugyan – legyintett megvetően. – A spétreflexe, fiam, az a híres spétreflexe. Fogadok, még Zalaszentgróton sem vette észre, hogy ő tulajdonképpen el van lopva. Gondolj vissza, vasárnap is, mire felismert egy helyzetet, vége lett a második félidőnek.

– Dehát mégiscsak elhurcolták azt a szegény fiút! – kiáltottam elkeseredetten.

– Valóban – ismerte el Dezső –, az egész ügyben csak ez a momentum zavaros. Kinek lehet szüksége egy Csekő Kettőre? Talán valami találmánya van? Vagy hadititkokat akarnak kicsikarni belőle? Nem – szögezte le rövid töprengés után –, csakis önrablás történhetett. Saját szurkolói távolították el a zöld gyepről, hogy ezzel erősítsék csapatukat. Speciális magyar módszer...

– Majzik bácsi – nyitottam rá végül a házfelügyelőnkre –, mit csinálna maga azokkal, akik elrabolták Csekő Lalit?

– Ezzel a két kezemmel – emelte fel azt a két kezét egy szétszedett villanyvasaló romjai közül –, ezzel a két csupasz kezemmel fojtanám meg őket, ha rájuk akadnék.

– Megértem a fájdalmát – csitítgattam boldogan –, a megfojtás azonban kicsit erős.

– De az anyjuk jó istenit – csapott az asztalra az öreg, és lakó-reguláző szemei vérbeborultak –, mit húzták-halasztották eddig? Hát mit művelt az a félnéderes a vasárnapi rangadón is?! Már a bajnokság megindulása előtt el kellett volna lopni!

Kürti András

Pusztai Pál rajza

Névváltoztatás

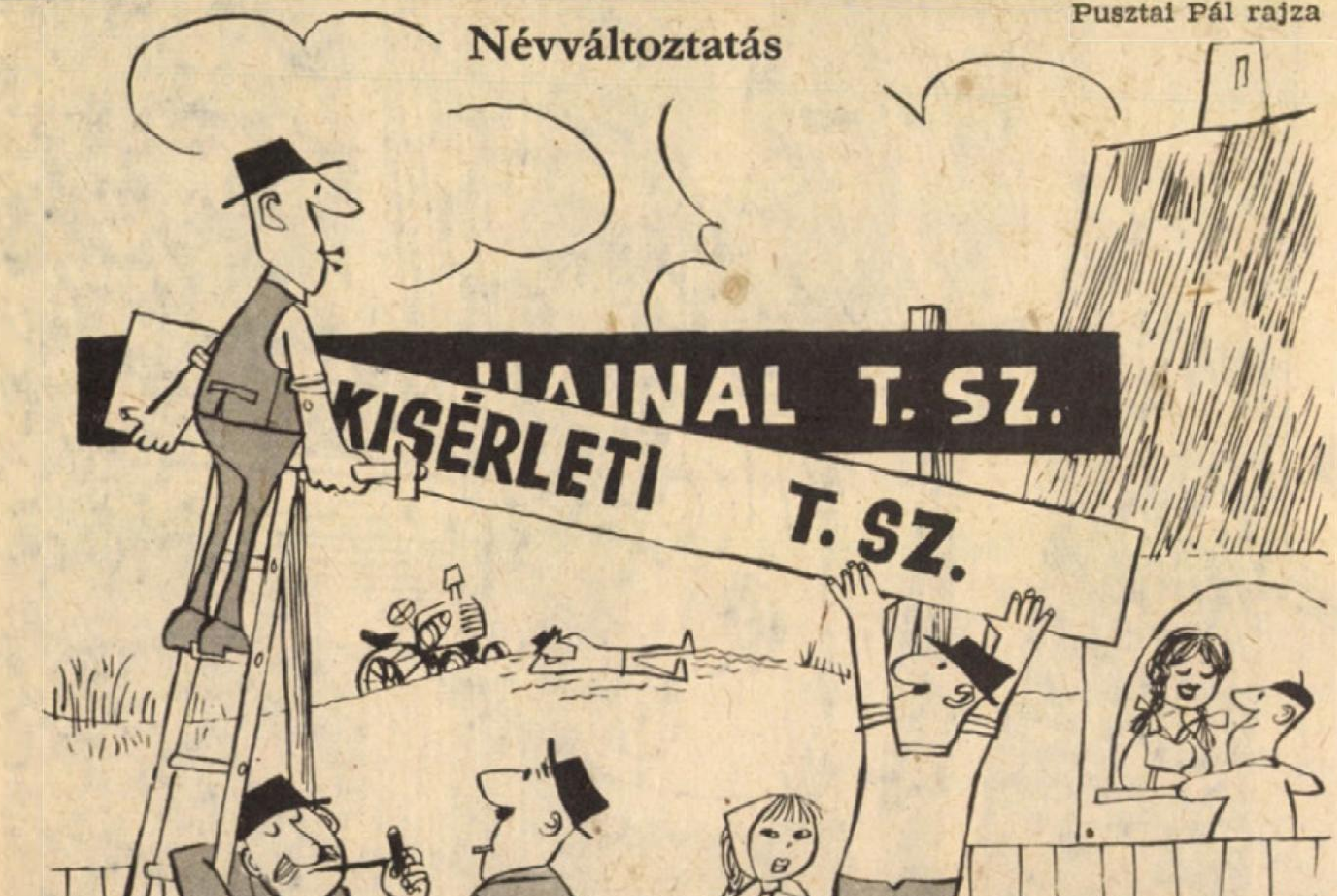
HAJNAL T. SZ.
KISÉRLETI T. SZ.

– Miféle kísérletre készülnek?
– Hogyan lehet lógással növelni a munkaegységet!

VÁLTOZATOK EGY MAI TÉMÁRA

Az atomháborút nem lehet békés célokra felhasználni.

Nyugtalanító politikai elv, amely szerint, a béke nem elkerülhetetlen.

Nem azért nagy egy nép, hogy minél többet lehessen belőle feláldozni.

Nem vall egészséges idegrendszerre, ha valakit az atomcsend idegesít.

A reménysugár nem jelent sugárveszélyt.

Ne higgyünk a robbanásszerű fejlődésben!

A kapitalizmust ne a Földdel együtt pusztítsuk el!

Olcsóbb a lakásépítés, mint Földünknek lakhatatlanná tétele.

A „veszettek” zárt intézetbe, vagy Pasteur-intézetbe valók.

Aki a barátaira támad, az ellenségeit sem tudja legyőzni.

Ne bosszantsuk az egysejtűeket azzal a kilátással, hogy kezdhetik újra elölről az egészet.

A békét nemcsak megkötni, de megőrizni is lehet.

Az atomhalál drága mulatság.

Az embertelenség embertelenné teheti a Földet.

Jobb megismerni a világot, mint felrobbantani.

Ne okozzunk csalódást távoli bolygórendszerek bátor űrhajósainak, akik azt kutatják, hogy van-e élet a Földön!

Az atombomba szerkezete rendkívül bonyolult, tudósok számára is nehezen felfogható. Ne fenyegetőzzünk olyasmivel, amit nem is értünk!

Nélkülöző népeknek nem a mindennapi betevő atombomba hiányzik.

Töröljük el az emberiség halálbüntetését!

A tárgyalások levegője se legyen rádióaktív!

Mindenki csak magán döntheti el, hogy olcsó-e az emberélet vagy nem.

Ne pusztítsuk el a Földet! Még szükségünk lehet rá.

Használjuk fel békés célokra a békét!

Feleki László

Diagnózis

Mészáros András rajza

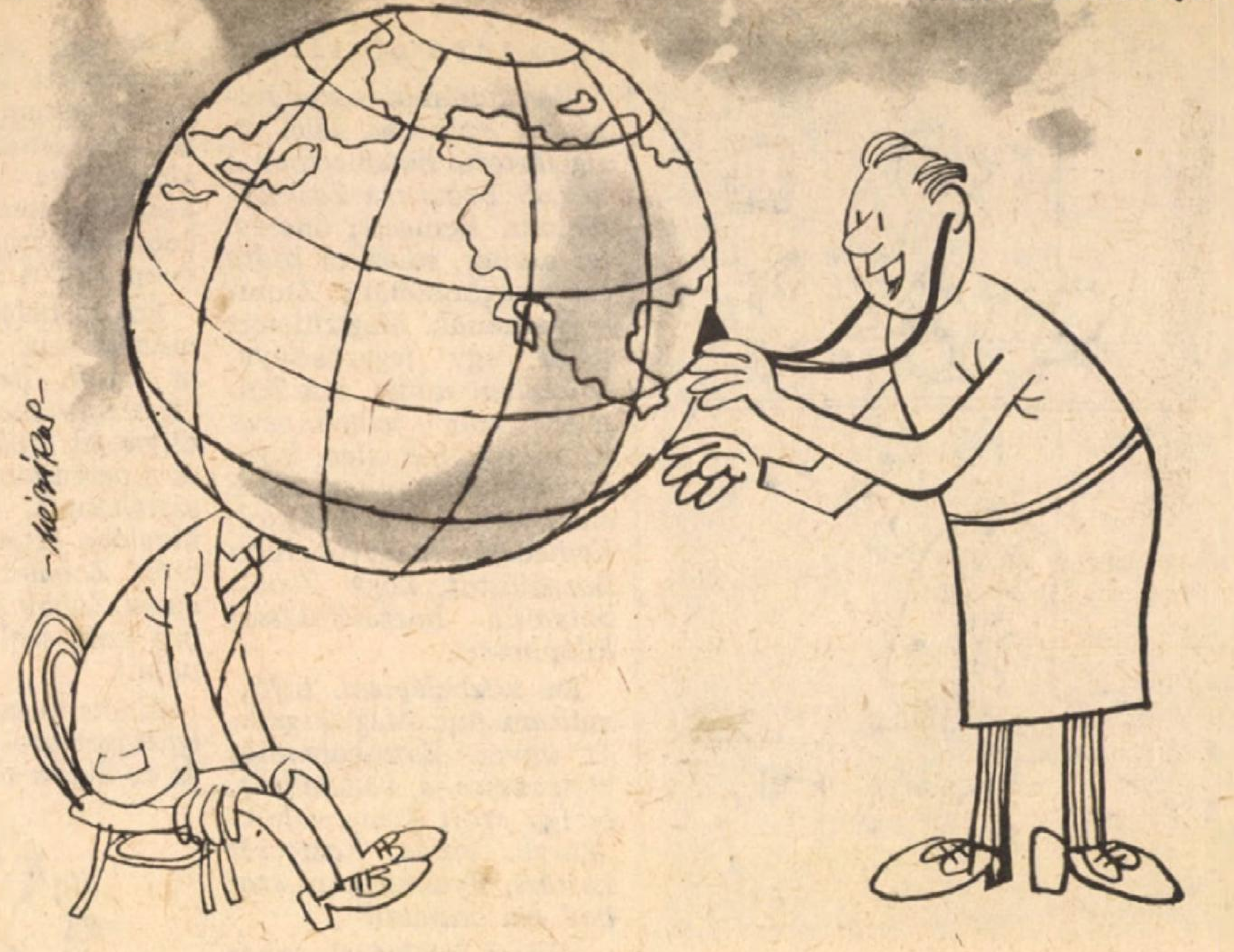

– Sokat javult, de belül még mindig vannak zörejek...

Dohogás

1.

Megírták az újságok, hogy képzőművészeti bemutató-terem nyílik a budapesti Vidám Parkban. A közeljövőben a Nemzeti Galéria rendez ott tárlatot, klasszikus magyar mesterek alkotásaiból.

Ez igen! – mondtam magamban. – Klasszikus magyar mesterek a Vidám Parkban! Kár, hogy Madárfejű Lajcsika és a Szakállas Nő már nem érhette meg! Az illetékesek valószínűleg úgy gondolták, hogy a művészet is van olyan izgalmas és szórakoztató, mint például a hullámvasút, sőt, akinek kedve támad, még sikongathat is a gyönyörűségtől egy-egy kép láttán.

Ne gúnyolódj! – szóltam rá önmagamra. – Az ötlet hasznos. Sokan vannak olyanok, akik még életükben nem voltak a Nemzeti Galériában, de a Vidám Parkot évente többször is felkeresik. Így legalább ezek is hozzájuthatnak művészethez, a klasszikus magyar mesterek alkotásaihoz...

Rendben van – folytattam a vitát sajátmagammal –, de akkor a Nemzeti Galériában is rendezzenek be egy céllövöldét...

S a kultúrforradalom az semmi?! – kiáltottam magamra szenvedélyes hangon. – Célunk, hogy minél többen hozzájuthassanak a kultúra kincseihez.

Na, de kérlek szépen, én nem azért megyek ki a Vidám Parkba, hogy...

Tovább azonban nem folytattam a vitát önmagammal, gondoltam, okosabb enged, no meg a feleségem is olyan furcsán nézett rám...

2.

Anno dacumal, rengeteg pénzt költöttünk dekorációra. Pénz, idő, anyag, társadalmi munka nem számított, csak az volt a fontos, hogy a dekoráció nagy legyen, illetve óriási, illetve monumentális. Akkoriban, az ötvenes évek elején, azért készítettünk óriási dekorációkat, mert sok volt a takargatni valónk. A hentesüzletek kirakatai – talán még emlékeznek rá – üresek voltak, és ha érkezett egy kis zsír, akkor azt az üzletvezető nem osztotta ki, hanem mellszobrot készített belőle.

Ezek az idők azonban elmúltak...

Ma már más a helyzet. A dekorációk szerényebbek, ízlésesebbek, és ma már nem jelszavak hirdetik – papírból kivágott betűk, felgombostűzve –, hogy jól élünk, hanem árucikkek: sok szép holmi, nagy választékban, elfogadható áron.

Ünnepek előtt azonban még mindig találhatunk olyan kirakatokat, amelyekből hiányzik az ötlet, a fantázia, és piros ruha piros kiskosztüm, piros cipő, piros kalap jelzi, hogy ünnep közeleg. Ha a nemzeti jelleget is ki akarják hangsúlyozni, akkor piros kabátot, fehér blúzt, és zöld sálat is láthatunk. Nem tudom, mások hogy vannak vele, de én egy piros kiskosztüm láttán nem leszek lelkesebb, nem lesz ünnepi hangulatom, és – bevallom őszintén – nem jut eszembe az internacionalizmus gondolata, mint ahogy a piros kabát, a fehér blúz és a zöld sál láttán sem kezd buzogni bennem a honfivér.

Lehet, hogy nem értek a dekorálás művészetéhez, és nem vagyok elég fejlett elvtárs, de eddig még sohasem tudtam megtalálni a történelmi kapcsolatot, tegyük fel, a Téli Palota tablója és egy csomó, glédába állított piros cipő között. Hiába törtem azt a harcokban megedzett fejemet, nem tudtam rájönni.

Tehát vagy nekem kell fejlődnöm, vagy a kirakatrendezőknek.

(mikes)

Kép szöveg nélkül

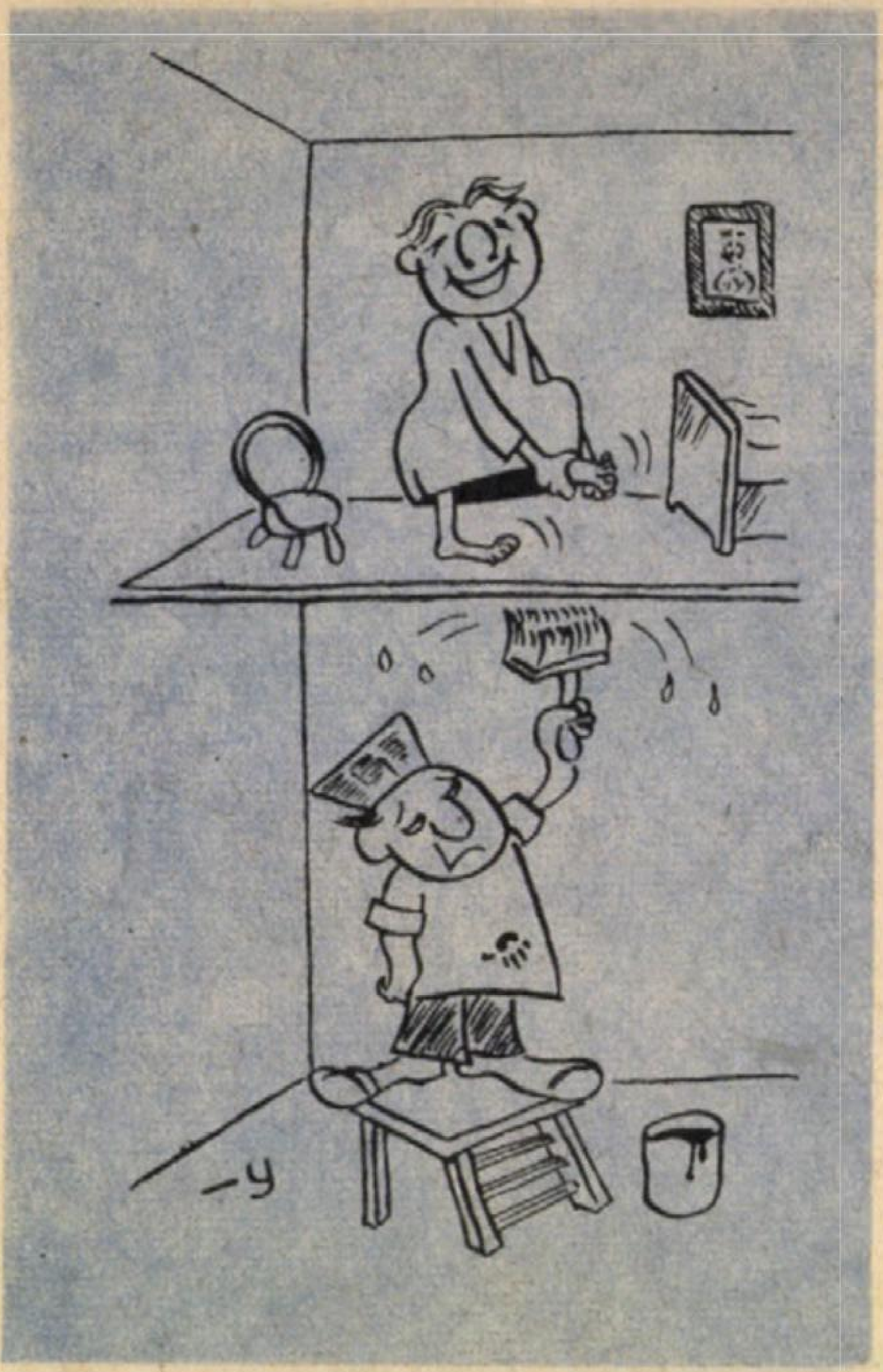

Ravasz vonatrabló

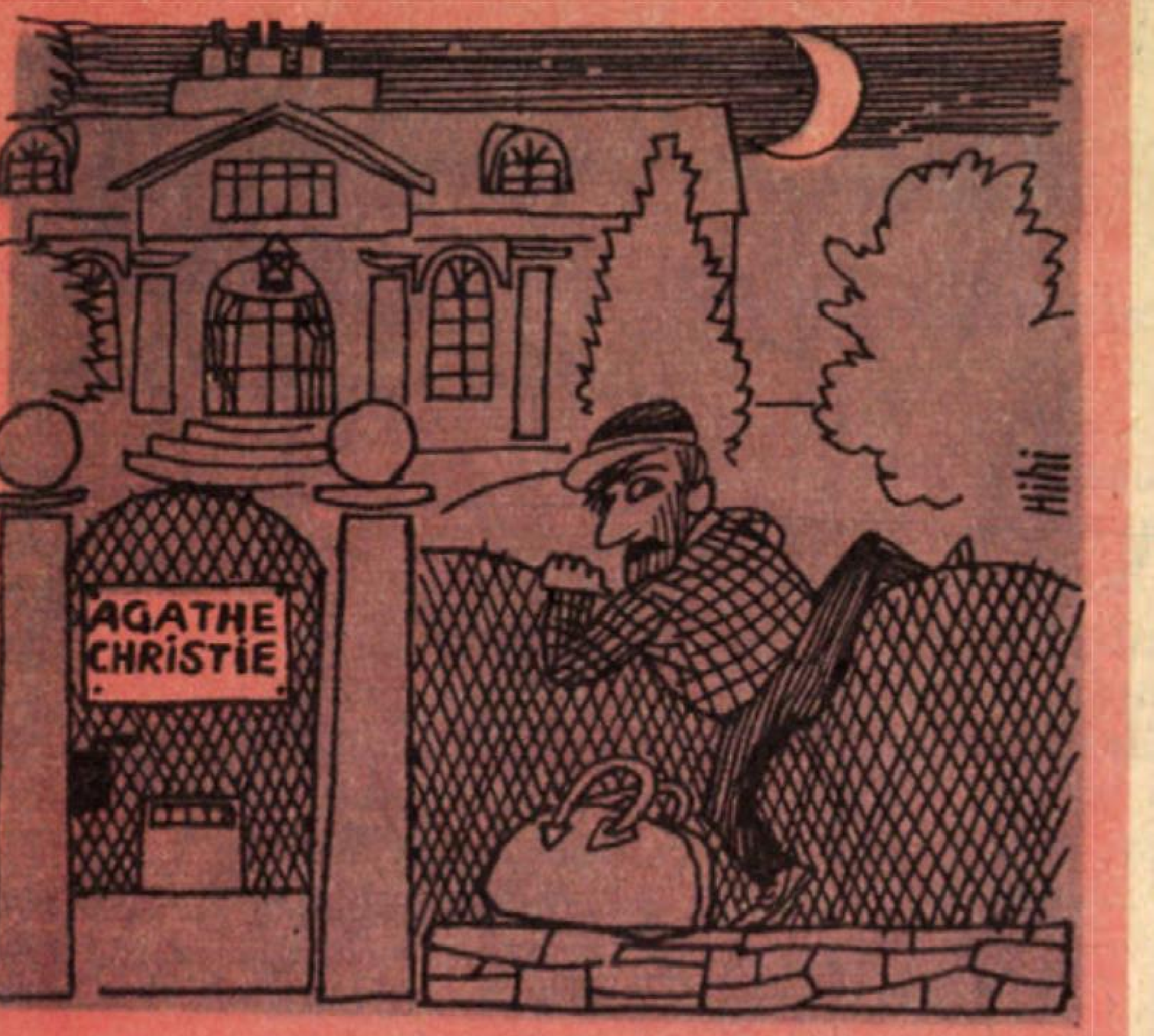

– Itt talán nem keresnek . . .

LEVÉL a jószívűségről

Igazgató elvtárs!

Vállalatának osztályvezetője, Kemecsei Béla, vérig sértette becsületében a hozzá beosztott Zsombolyainét. Kemecsei önérzetes ember, sohasem tudta ezt megbocsátani Zsombolyainénak. Megszületett tehát egy jegyzőkönyv, amelyben annyi mindenféle volt felhalmozva Zsombolyainé ellen, hogy szegényke rémülten kérte elbocsátását a vállalattól. Kemecsei nagyvonalúan hozzájárult, hogy Zsombolyainé hozzájárulással kiléphessen.

Én közbeléptem. Informáltam önt. Megvizsgálta az ügyet. Zsombolyainét visszavette a vállalathoz, és így szólt Kemecseihez: „Ejnye, ejnye, Kemecsei kartárs, ilyesmit nem szabad ám csinálni!"

Áldott jószívével tehát igazságot szolgáltatott ön, és én áldott jó szívemmel hallgattam, mint a sír: nem írtam róla.

Teltek-múltak a hetek, s aztán ismét alkalmam volt hallani az ön vállalatáról. Most Zobák kartárs, a tervosztály vezetője lépett a színre: áthelyezte egyik külvárosi telepükre Berkes Gizikét, és helyébe ültette saját nagybácsikájának Joli nevű leányát. Ez az intézkedés Zobák kartárs rokoni érzelmeinek dicséretes megnyilvánulásaként értékelhető. Zobák mi mást is tehetett volna: az ellátási osztályt, ahol eddig Jolika dolgozott, feloszlatták. Következésképpen: Zobák kartárs odavette magához Jolikát a tervosztályra, mert Jolikának halvány dunsztja sem volt a tervezéshez. Berkes Gizike, a gyakorlott és vizsgázott tervgazdász viszont kikerült a peremvárosi telepre esztékásnak, mert neki ehhez nem volt halvány dunsztja sem. De majd beletanul mindkettő. Nevelni kell a kádereket . . .

Én közbeléptem. Informáltam önt. Megvizsgálta az ügyet. Berkes Gizikét visszahelyezte a tervosztályra, és Jolikát áthelyezte a peremkerületi telepre esztékásnak, mert ahhoz kiválóan értett. Aztán így szólt Zobákhoz: „Ejnye, ejnye, Zobák kartárs, ilyesmit nem szabad ám csinálni!"

Áldott jó szívével ismét igazságot szolgáltatott ön, és én áldott jó szívemmel ismét hallgattam, mint a sír: nem írtam róla.

Most még csak azt kérem, kedves Igazgató elvtársam, hogy sürgősen hozza rendbe az önök kies vidéki kertészetébe nemrég előadóvá kinevezett Hámori Katalin ügyét, amelyről a közöttünk kialakult gyakorlat alapján a következőkben informálom:

Hámori Katalin most is éppen olyan becsületes ember, mint fél évvel ezelőtt volt, amikor ön a legteljesebb bizalommal a kertészetbe helyezte. Éppen csak annyi történt, hogy Baranyai osztályvezetőnek hirtelen megváltozott a véleménye. Van, aki arra tippel, hogy Baranyai új jelöltet talált Hámori Katalin helyére; van, aki azt mondja, hogy Baranyai a régi előadót akarja visszahozni, mert annak nagy a protekciója, és van, aki arra gondol, hogy egyik-másik osztályvezetője rendszerint félrevezeti önt.

Mi ketten persze kikacagjuk az ilyen hírverőket: az ön vállalatánál ilyesmiről szó sem lehet. Csak merő véletlennek tulajdonítható tehát, hogy Hámori Katalin ellen fegyelmi eljárás indult. Sőt bizonyára az is a véletlen műve, hogy a fegyelmi éppen azon a napon, és abban az órában kezdődött, amikor Katalin férjhez ment, és az anyakönyvvezetőtől férjével együtt otthonába tért. Baranyai kartárs nyilván merő tapintatból ezt így látta stílszerűnek.

Közben Hámori Katalin, illetve azóta már férjezett Elekes Károlyné az izgalmakba belebetegedett, s enyhe fenyegetések hatására szolgálati lakásából „önként" leköltözött a kertészet egyik raktárhelyiségébe, és így tovább . . .

De nem szeretnék elébe vágni az ön személyes vizsgálatának. Már szinte hallom lelki füleimmel, amint így szól Baranyaihoz: „Ejnye, ejnye, Baranyai kartárs, ilyesmit nem szabad ám csinálni!"

Mert bizonyos vagyok abban, hogy ön az áldott jó szívével most is igazságot szolgáltat, és én áldott jó szívemmel most is hallgatok, mint a sír. És látja, nem írok róla.

Földes György

Jucika gondol a télre is

Pusztai Pál rajza

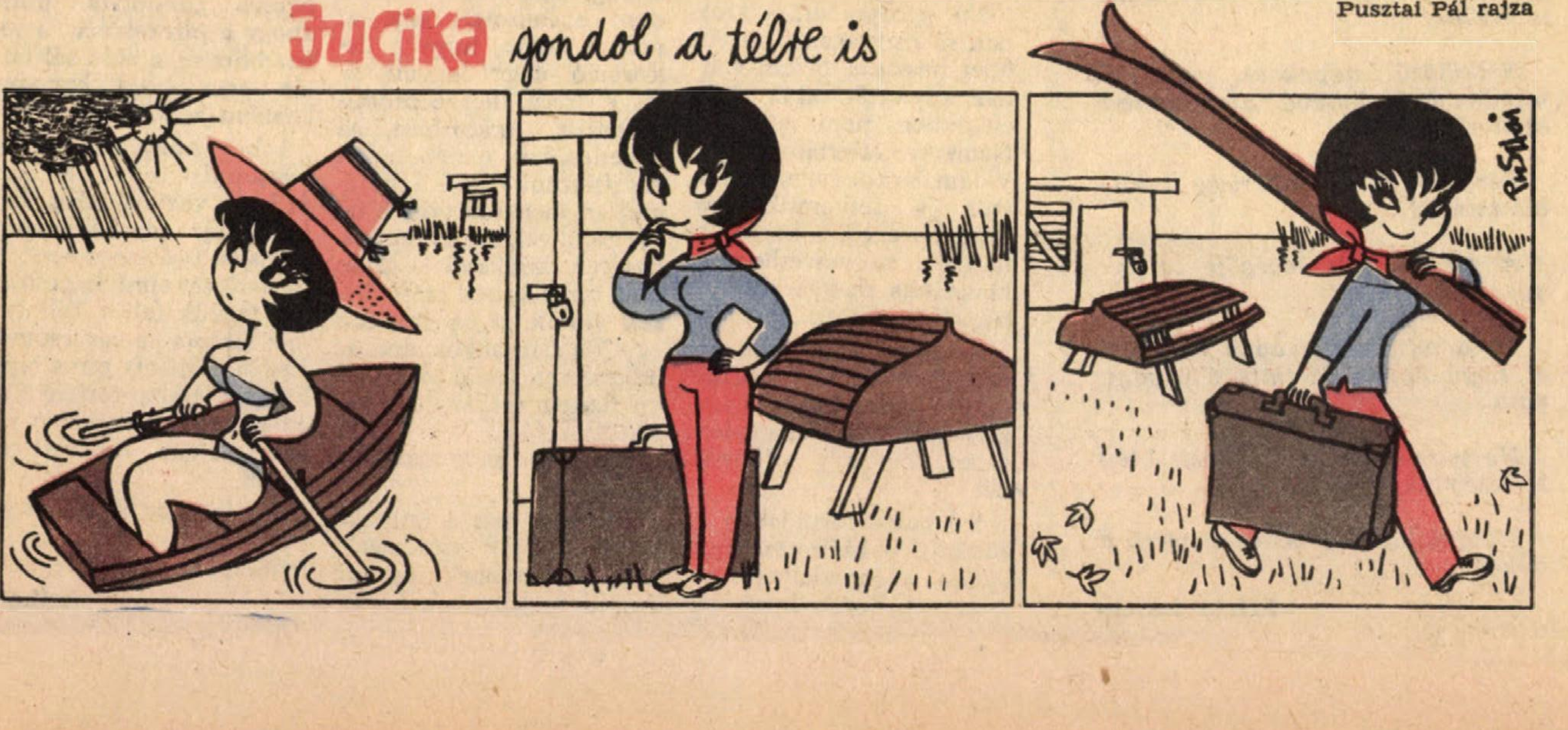

INDOKLÁS

Barátom meséli a fűrészpor-iparból:

Nem volt vitás, hogy Z. Benő kétségtelenül elnyerhetné a „Szakma legkorlátoltabb Dolgozója" címét, ha volna ilyen rang Z. Benő szakmájában. Általános volt hát az elképedésünk, midőn Z. Benőt egy napon kiemelték, s magasabb beosztásba helyezték, valamennyiünk fölé. Az eset annyira bosszantott bennünket, hogy elhatároztuk, egy küldöttséggel felkeressük főigazgatóságunkat és felvilágosítjuk a téves intézkedésről, mellyel Z. Benőt, szakmánk legkorlátoltabb dolgozóját kiemelt beosztásba helyezték.

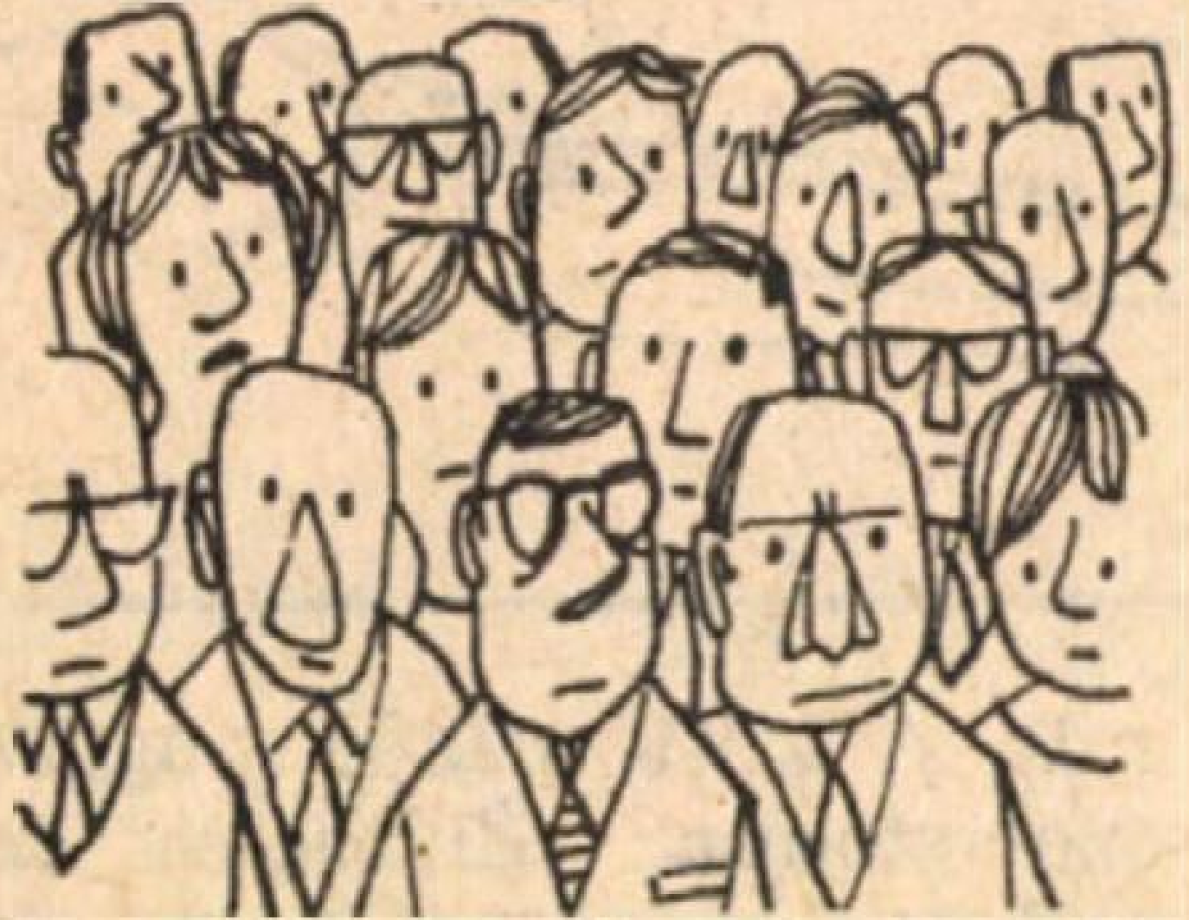

Küldöttségünket főigazgatóságunk egyik vezetője fogadta, igen nagy barátsággal. Miután helyet foglaltunk, mosolyogva így szólt:

– Gondolom, hogy önök Z. Benő kinevezése ügyében kerestek fel bennünket. Nemde, kíváncsiak a véleményünkre Z. Benőről? Nos, mi úgy találjuk, hogy ő a szakma legkorlátoltabb dolgozója, egy fajankó, egy kész szerencsétlenség.

Mindannyiunknak leesett az álla, a felettes pedig barátságosan folytatta:

– Mindjárt meg fogják érteni álláspontunkat. Ez a Z. Benő, ez a tökkelütött, a maga erejéből sehol sem tartana. Kénytelenek vagyunk hát adminisztratív eszközöket alkalmazni vele szemben, hogy vigye valamire. Önök itt valamennyien kiváló nagytehetségű, koncepciózus emberek. Önöknek nem kell a hónuk alá nyúlni, hálistennek. De egy ilyen szegény ügyefogyott embert, egy ilyen Z. Benőt nem hagyhatunk magára.

Megnyugodva távoztunk, mert meggyőződtünk róla, hogy Z. Benőt mégsem ismerték félre feletteseink.

(Somogyi)

Reggeli torna

Toncz Tibor rajza

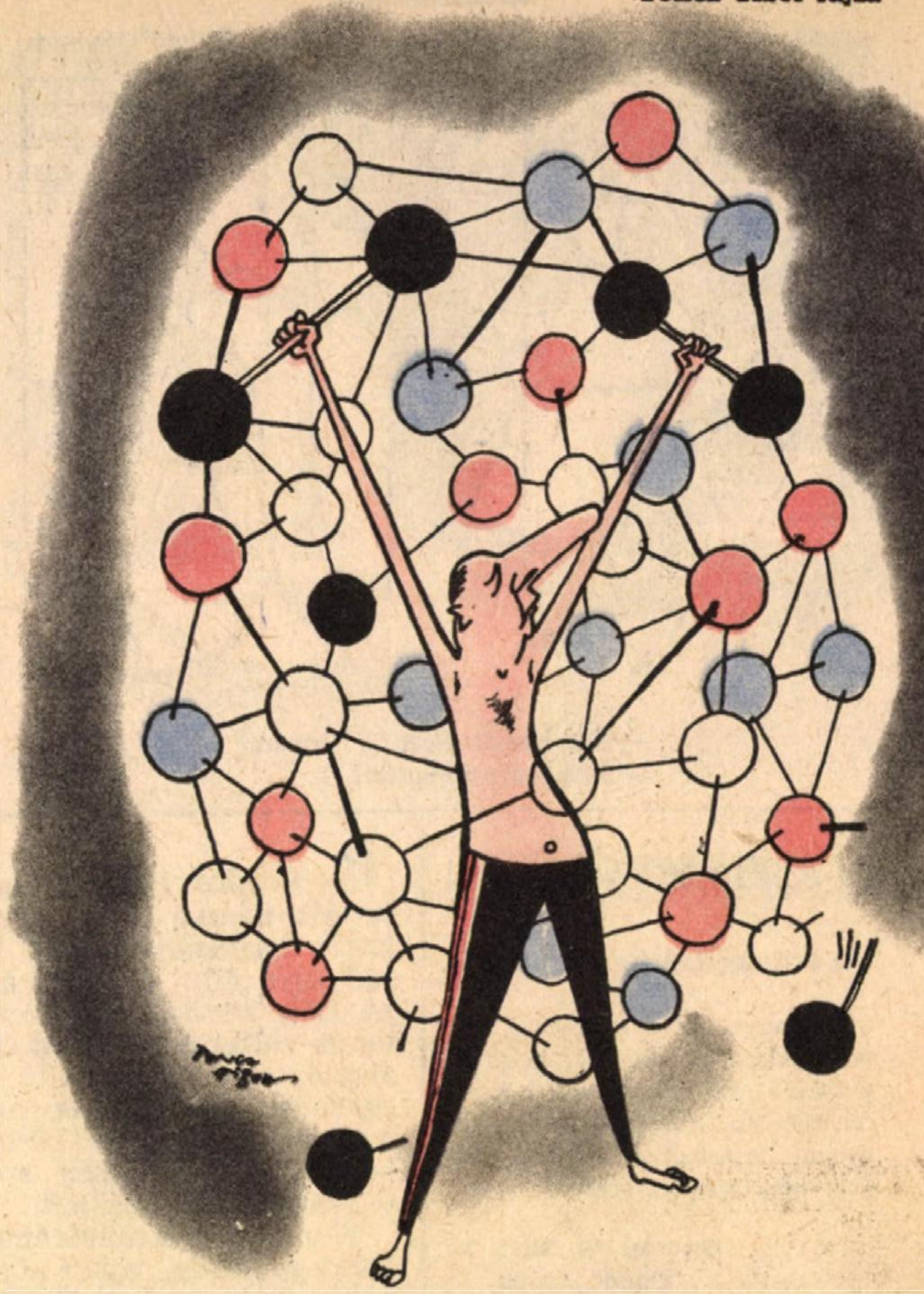

De Gaulle: Nem mondom, ebbe jól bele tud gabalyodni az ember! . . .

Elrabolták Di Stefanót

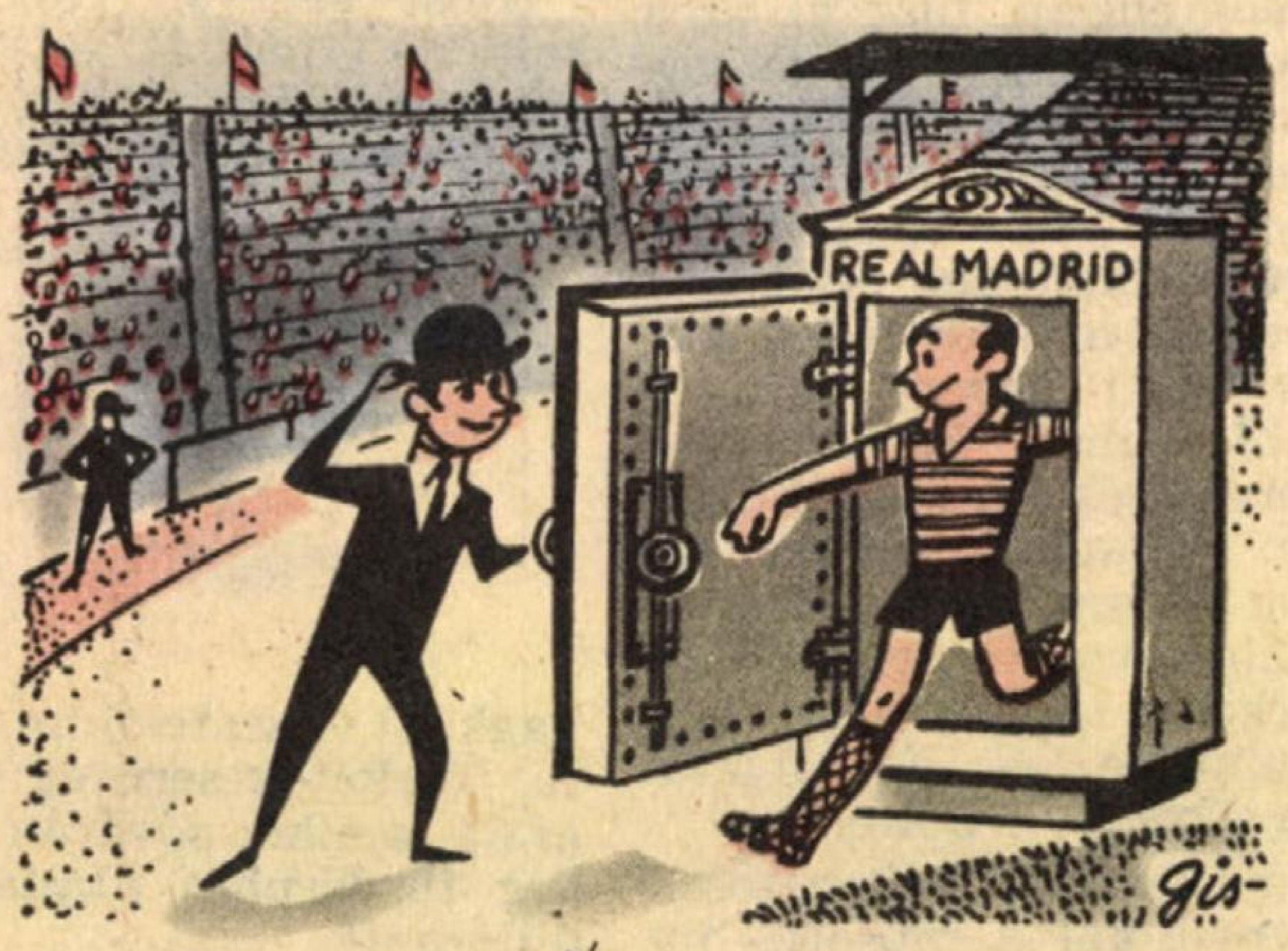

Óvatossági rendszabály a jövőre . . .

Súlyemelő világbajnokság

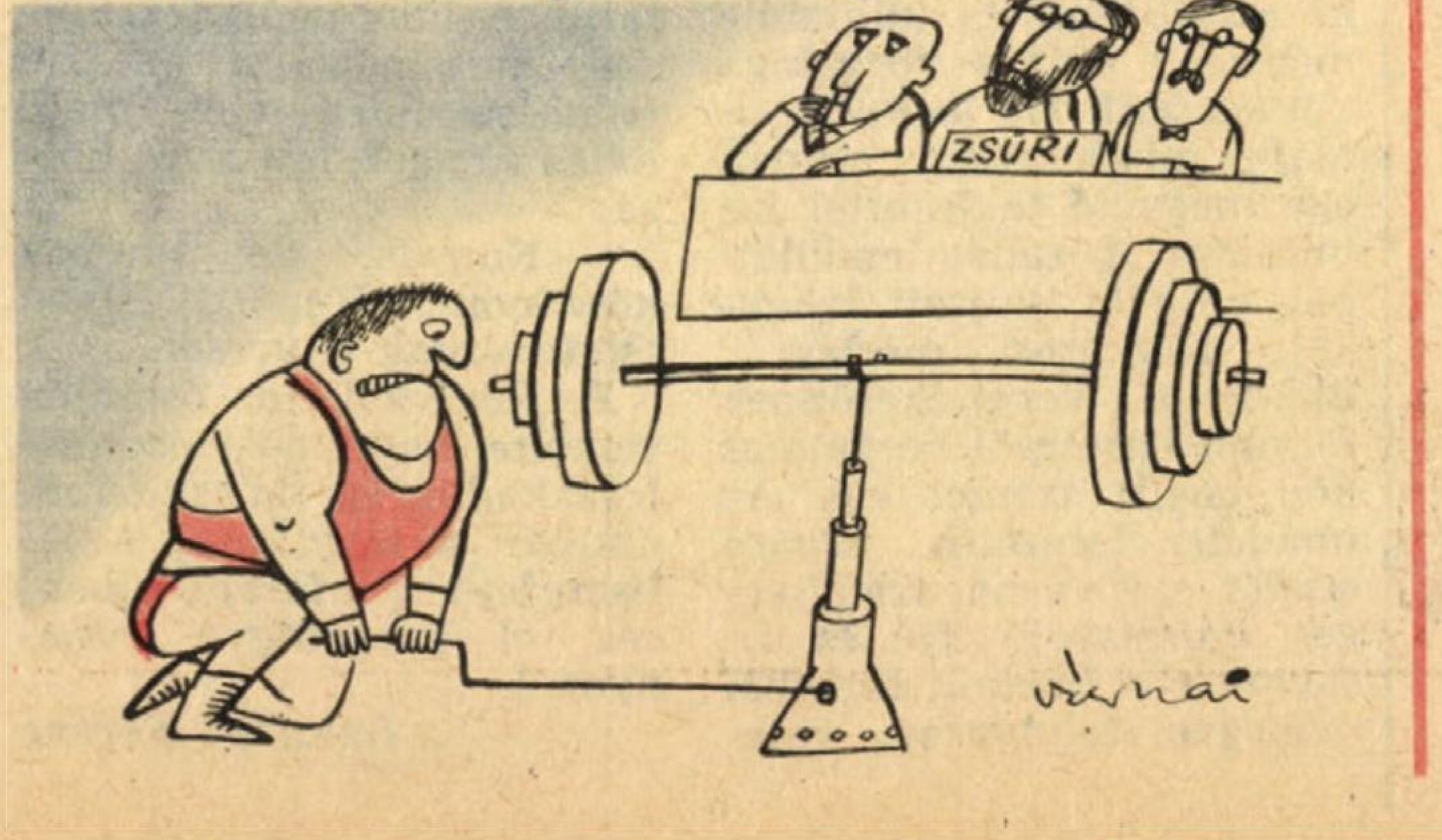

Béka-probléma

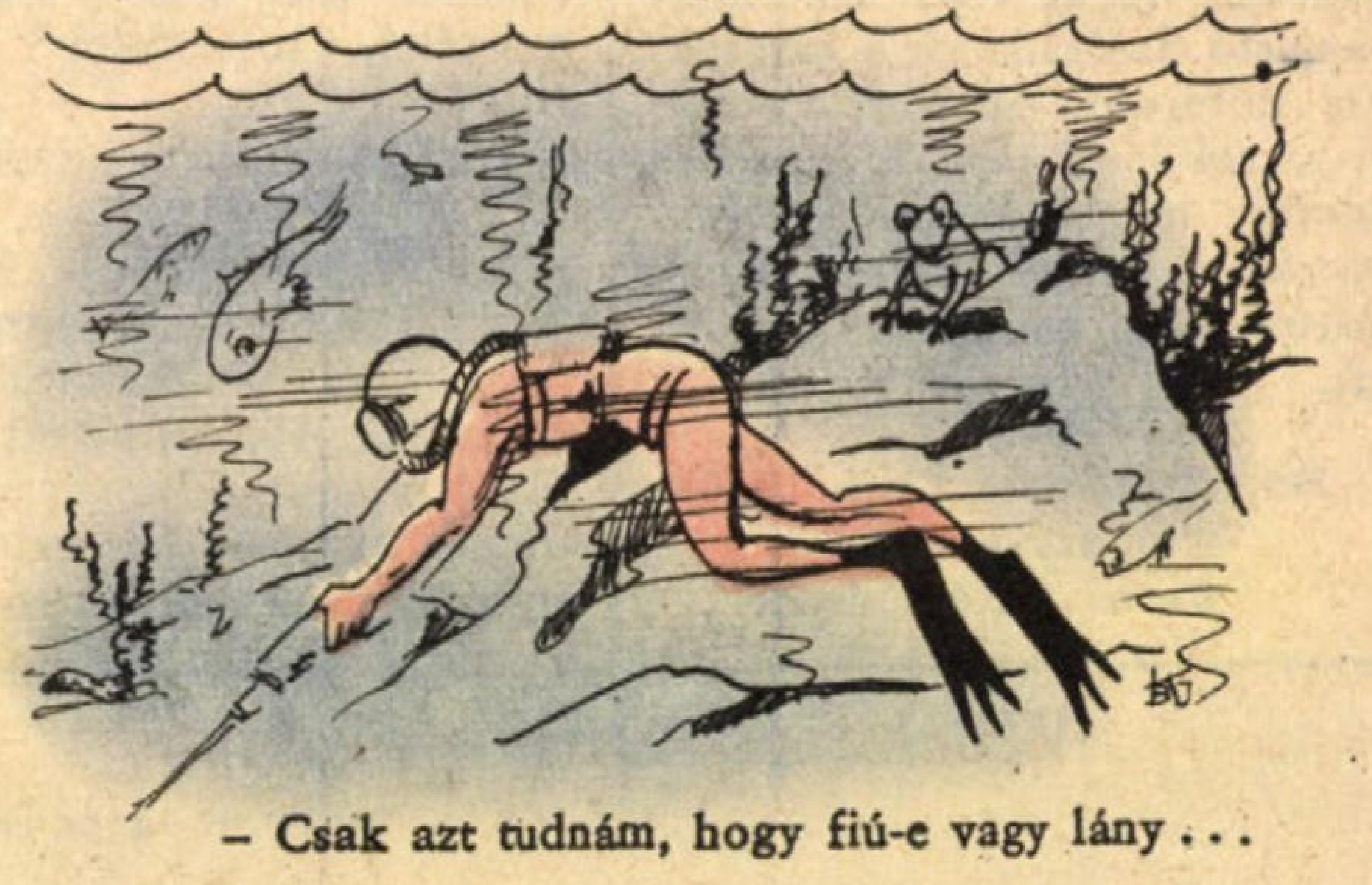

– Csak azt tudnám, hogy fiú-e vagy lány . . .

Az első gondok

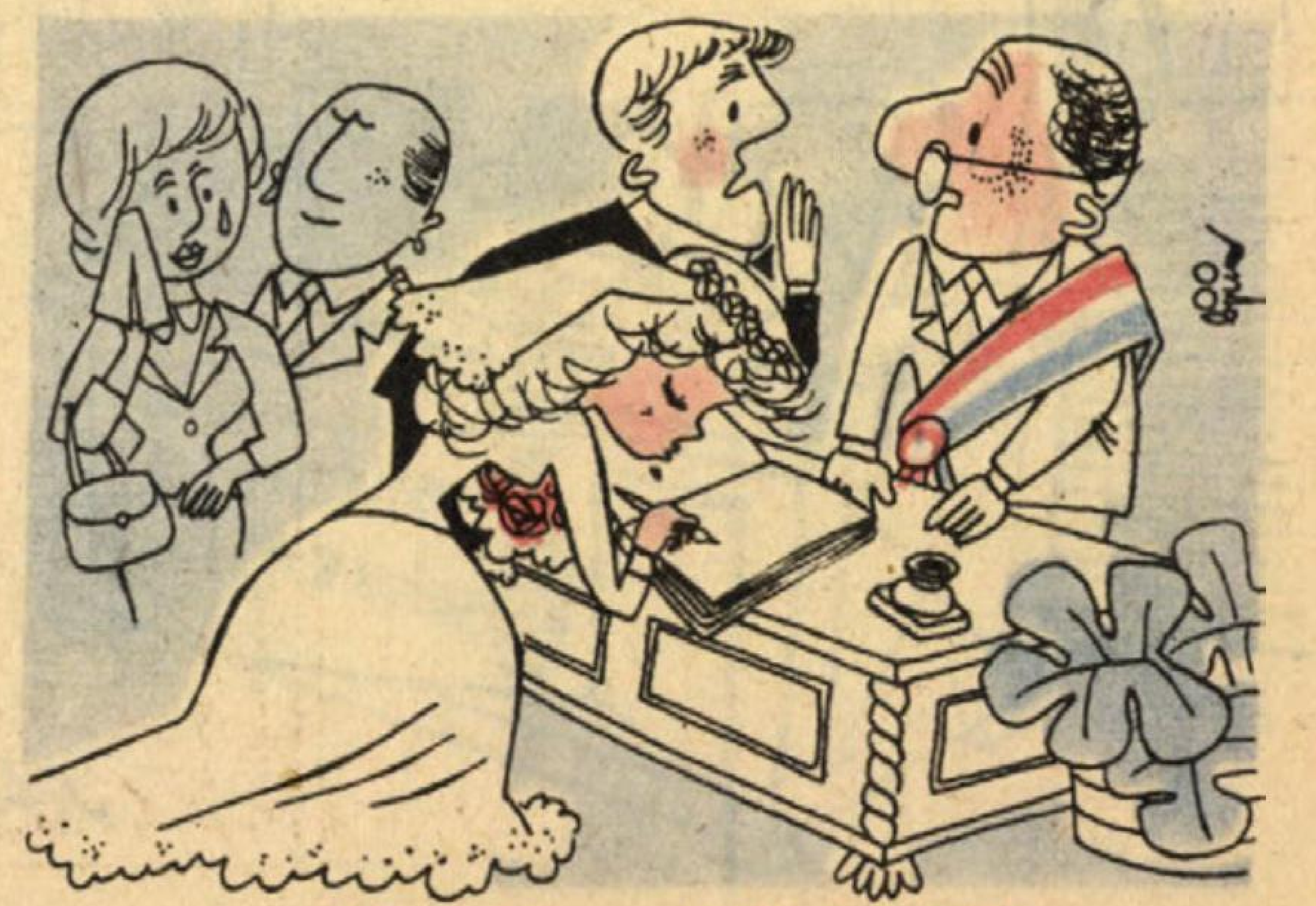

– Nem tud egy albérleti szobát? . . .

Hazatérés

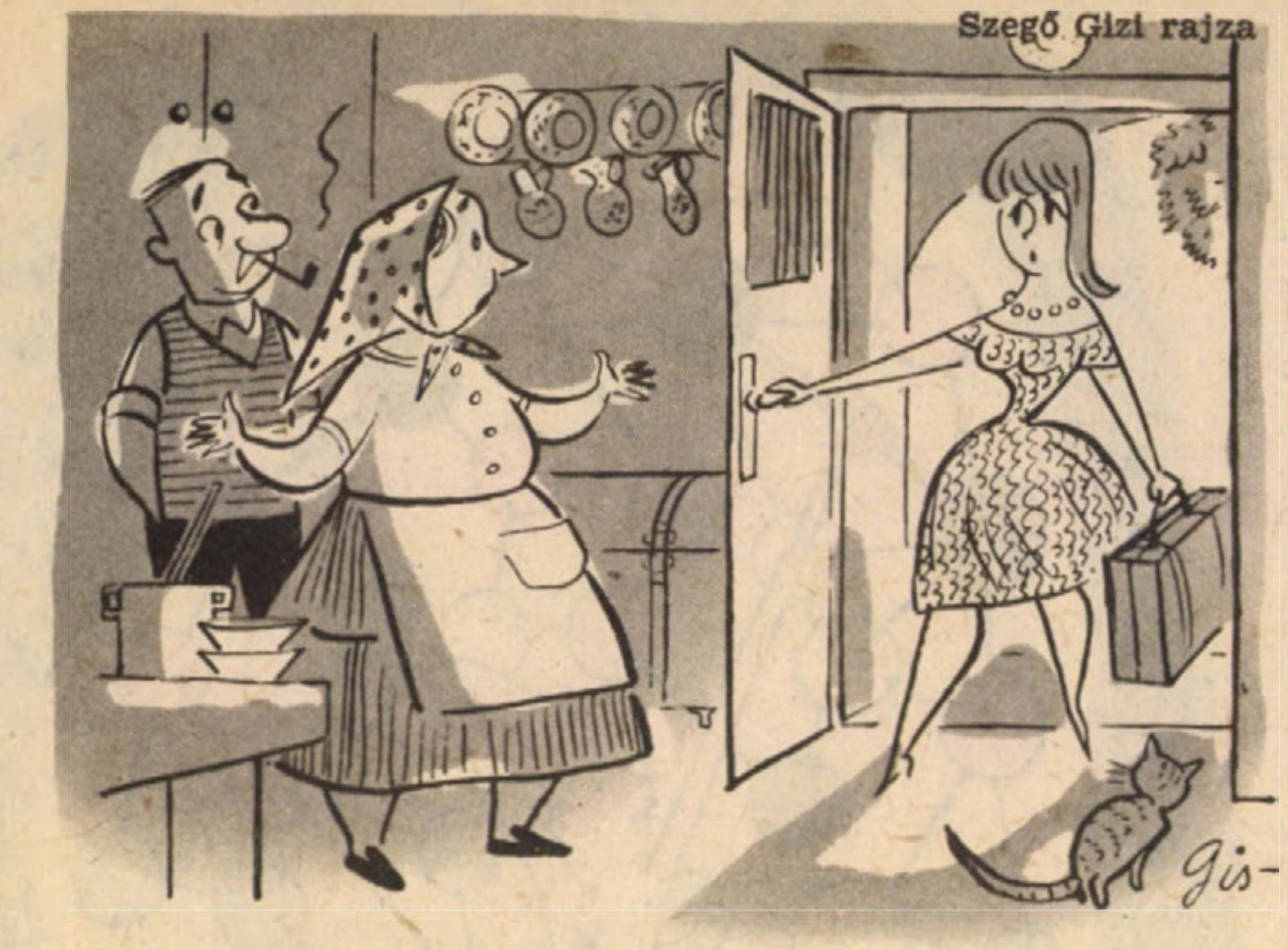
Szegő Gizi rajza

– Mit hoztál Pestről, lányom?
– Idegösszeroppanást! . : .

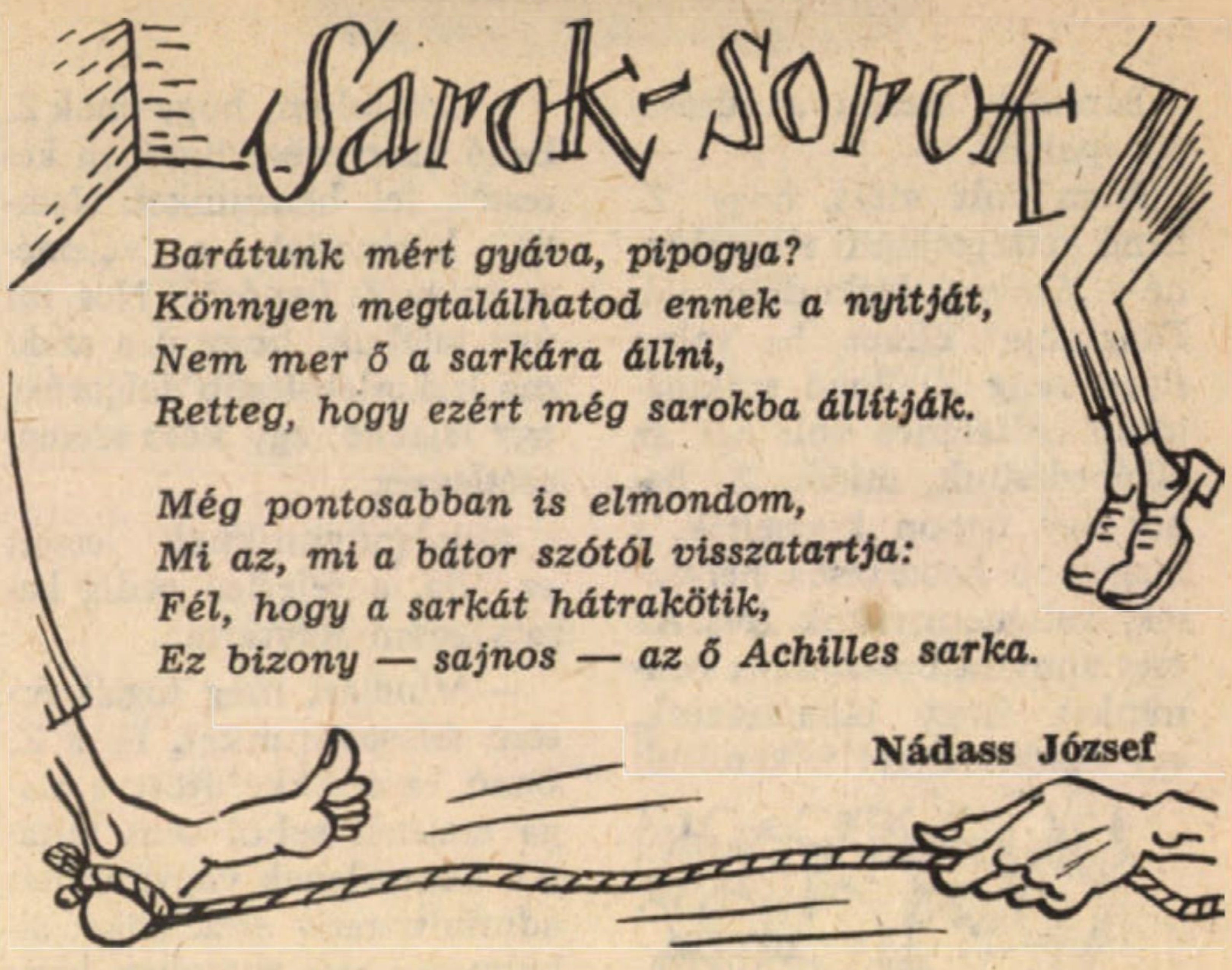

Sarok-Sorok

Barátunk mért gyáva, pipogya?
Könnyen megtalálhatod ennek a nyitját,
Nem mer ő a sarkára állni,
Retteg, hogy ezért még sarokba állítják.

Még pontosabban is elmondom,
Mi az, mi a bátor szótól visszatartja:
Fél, hogy a sarkát hátrakötik,
Ez bizony — sajnos — az ő Achilles sarka.

Nádass József

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Az érdekeltek hozzászólnak

„Rongyosbál a Savoyban" című cikkükre közöljük, hogy a portást – aki a kabátokat a saját ruhatárából „kikölcsönözte" – fegyelmi határozattal szigorú írásbeli megrovásban részesítettem.

Éttermi és Büfé V.
Ónodi Lajos
igazgató

*

„Leszakadt a redőny, avagy ne hirdessük, ami nincs" című bírálatuk jogos volt. Lakáskarbantartó Szolgálatunk a lakásokban előforduló mindenféle építő- és szerelőipari javítási munkára felvesz megrendelést. Redőnyjavítást is vállal. A téves információt adó kartársnőt kioktattuk.

Bp. Építőipari Kisip. Szöv.
Szövetsége
Veres István elnök

Tótágas

P. Povács Pétert joggal tartják zsenge líránk egyik izmos hajtásának. Elég jól tud fejen állni és kézen állni. Sőt, szavahihető szemtanúk vallomása szerint egy alkalommal megcsinálta az egykaros mérleget is, ami manapság irodalmi körökben már kivételesen szép teljesítménynek számít.

Nos, ez a nem mindennapi költőegyéniség, ajka körül szelíd mosollyal, a Lukács uszoda napsütötte teraszán heverészett és élvezte a magányt.

— Nincs ismerősöm, trallalallala! — dúdolta diadalmasan, bár kissé hamisan, a „Fel, torreádor" dallamára.

Ám hirtelen — derült égből villámcsapás —, a napozó bejáratánál karcsú, fehér fürdőruhás leány tűnt fel, kezében tarka strandtáskával. Körülnézett, majd néhány másodpercnyi tétovázás után letelepedett egy nyugágyra, nem messze Pétertől. Aligha lehetett több tizennyolc évesnél, s korszerű alakját ábrándos szemek egészítették ki.

A költő szíve vadul kalapálni kezdett. Egyszerre nyomasztóvá vált számára a magány. Agyában elmés ötletek, jobbnál jobb gondolatok kergették egymást, de nem akadt a napozóban senki sem, akinek elmondhatta volna őket.

Ez a lány biztosan megértene engem, hisz az arca is olyan, mint... mint valami hasonlat. Vajon hogyan ismerkedhetnék meg vele? Ha csak kicsit is sikerül felkeltenem érdeklődését személyem iránt, akkor nyert ügyem van! A többi ehhez képest már gyerekjáték. Produkálni fogom magamat!! Az akrobatikai készséggel párosult halálmegvetés remélhetőleg jótékony befolyással lesz érzelmeire — fontolgatta vágyakozva a költő.

Igyekezett változatosan összeállítani a műsort; huszonöt villámgyors fekvőtámasz után csinált néhány fejállást (homlok alatt összekulcsolt kézzel), majd kézen állások és különféle mérlegek színes forgataga következett. De leendő múzsája mindezekért csupán egy megvető tekintettel jutalmazta. Kézállás lendületből, erőből, nyújtott lábakkal. Kétkaros mérleg... Ekkor a verejtékcsöppek fátylán keresztül borzalmas kép tárult szemei elé. Az imádott teremtés ágyára odaült egy vézna, szemüveges, gilisztafejű ifjú és újságpapírba burkolt füzetből mekegve felolvasott valamit. A költő ereje megszázszorozódott. Életében másodszor megcsinálta az egykaros mérleget! Semmi. Kézállásból mérlegbe, kézállásból delfin!! Akár a falrahányt borsó.

— Azt akarja, hogy álljál egy kézen — parancsolta belülről egy sátáni hang.

— De hiszen még sohasem sikerült egy kézen megállnom. Ezt te is tudod jól! — védekezett bátortalanul a költő.

— Gyáva vagy? — kérdezte gúnyosan a Hang.

— Nem vagyok gyáva — vicsorgott a költő, és megpróbálta a lehetetlent...

Most sem sikerült. Sőt, midőn kifordult, alaposan megrándította a csuklóját. Kénytelen volt legyőzött lovagként visszafeküdni ágyára. Torkát keserűség fojtogatta, amikor sóváran a fehér fürdőruhás nimfa felé pillantott.

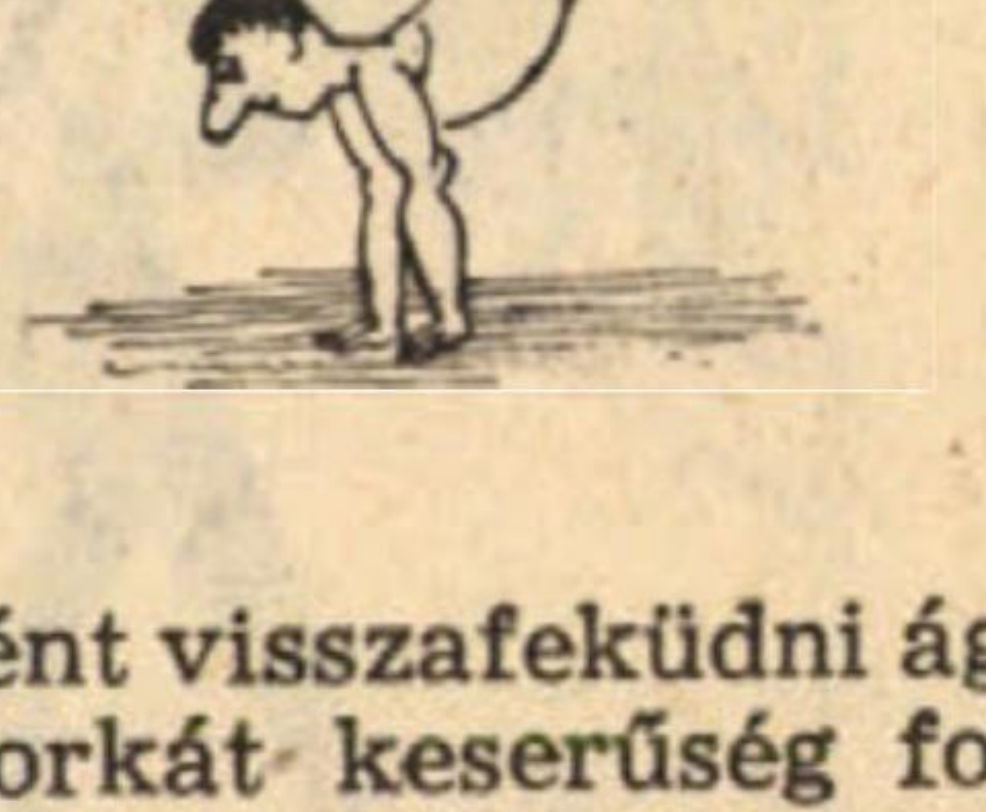

A gilisztafejű éppen befejezte a mekegést, és a füzetet bizalmas mozdulattal a tarka strandtáskába csúsztatta. A lány pedig gyengéden megsimogatta az ifjú ritka, seszínű fürtjeit, majd hálás hangon így szólt hozzá:

— Nagyon, de nagyon köszönöm, Hugó. Milyen csodálatosak a versei...

P. Povács Péter őszintén remélte, hogy most azonnal leszakad az ég, de csalódott. Csupán a lány, meg a gilisztafejű rímfaragó mentek el karonfogva zuhanyozni.

Dalmáth Ferenc

Védekezés kritika ellen

Schwott Lajos rajza

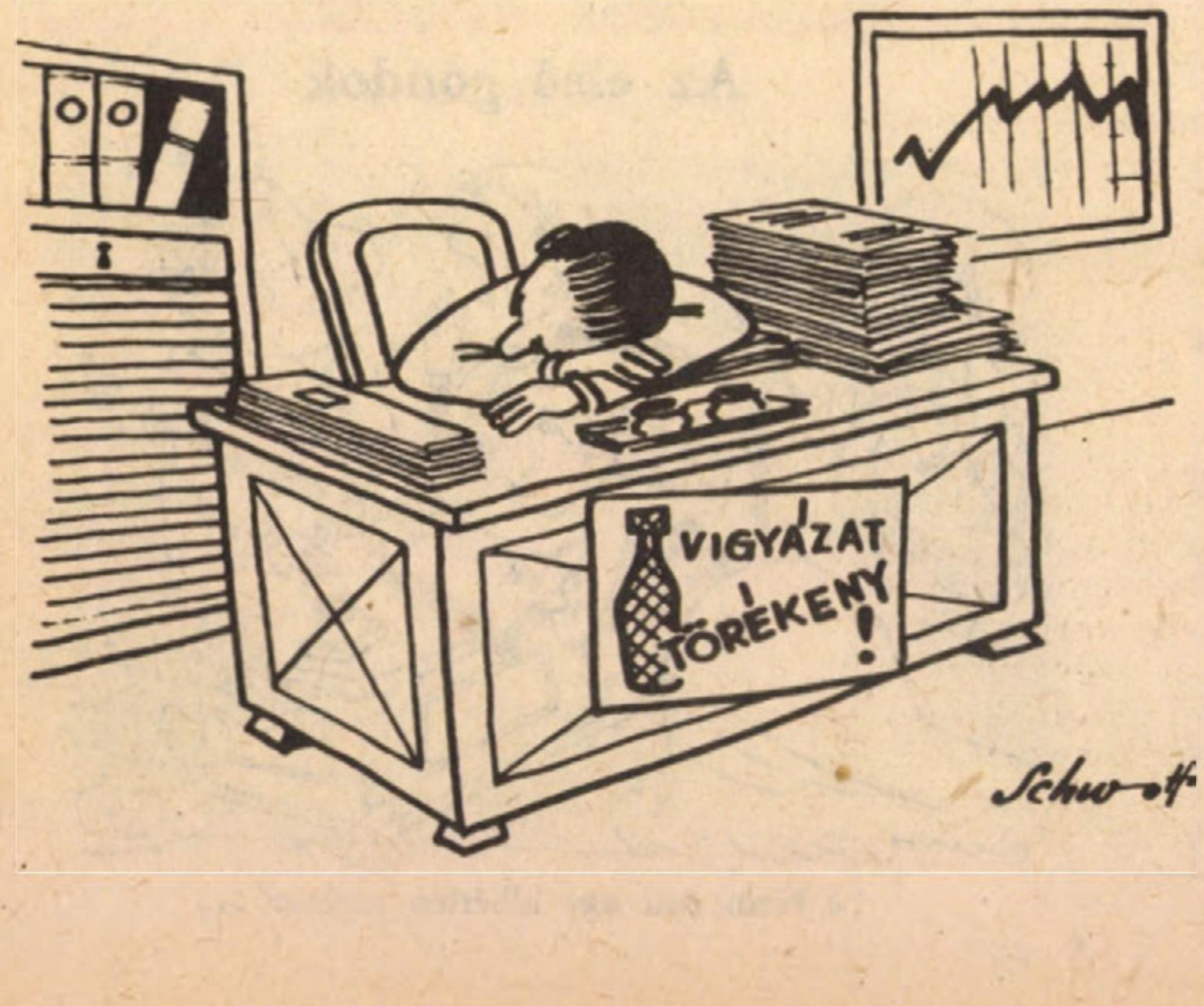

A HÁZŐRZŐ EB

Volt szomszédom, Kalocsai, gondos takarékoskodás után kétszobás házat építtetett félórányira Budapesttől. Ide utaztam ki május elején házavatásra. A kapunál zománctábla ijesztett meg:

„VIGYÁZAT!
HARAPÓS KUTYA!"

És egy vicsorító eb rajza is látható volt a táblán.

Csengettem, mire hárman jöttek a kapuhoz: Kalocsaiék és a harapós kutya. A házigazda megnyugtatott:

— Ne félj, Krumpli nem harap!

Valóban nem harapott,

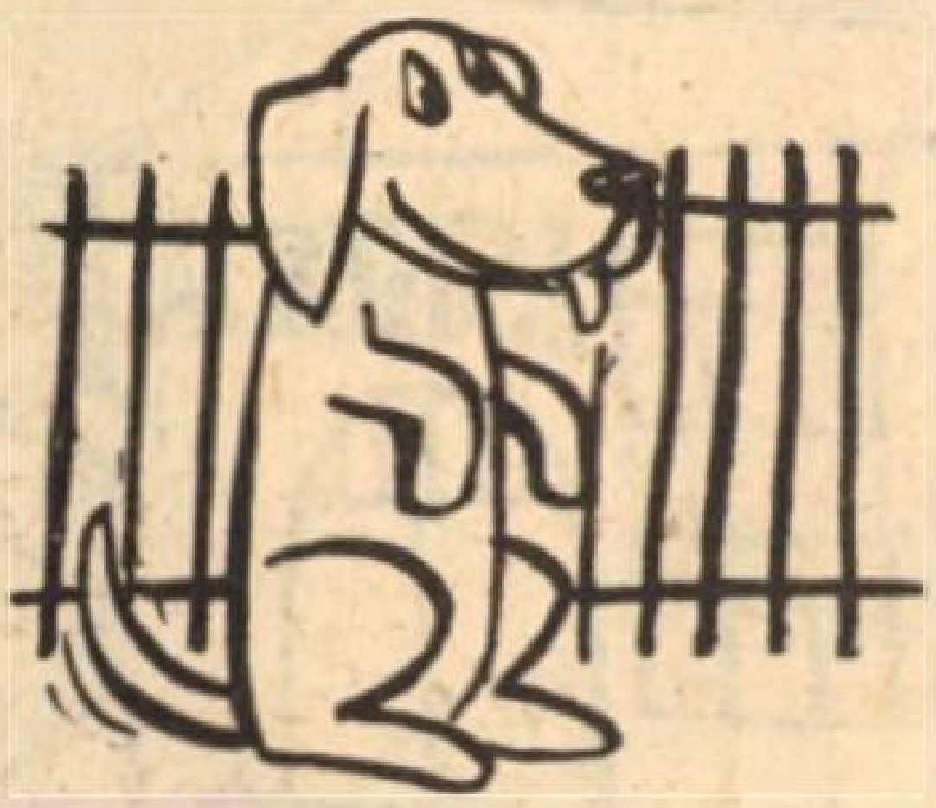

hanem megnyalta mindkét kezem.

— Még csak nem is ugat — panaszkodott Kalocsai. — Legalább csaholna, ha idegenek akarnának bejönni, hiszen azért vettük ide, hogy távollétünkben a házat őrizze. Ha valaki betörést tervezne és először terepszemlét tartana, rögtön megállapítaná, hogy a zománctábla csal, a kutya jámbor, mint egy borjú.

Látogatásom ideje alatt a kutya a lábaim előtt hevert és néha odaadó szeretettel nézett a szemembe.

Búcsúzáskor azt tanácsoltam Kalocsainak, hogy adja oda néhány hétre egy kutyaidomítónak Krumplit.

— Már holnap elviszem!

Két héttel később találkoztam Kalocsaival.

— Mi van a kutyával?

Legyintett:

— Az idomító visszaadta. Nem jutott vele semmire. Ha valaki bottal támad a kutyára, körülrajongja az illetőt. Az idomító harminc éve foglalkozik kutyákkal, de ilyet még nem látott...

Tegnap újra kiutaztam hozzájuk. A figyelmeztető tábla a helyén volt, de Krumpli helyett egy igazi véreb morgott reám ingerülten.

— Az új kutyánk — mutatta be Kalocsai.

— És mi lett Krumplival?

— Rossz útra tért... Egy betörőhöz szegődött... Előbb azonban bebizonyította, hogy házőrző eb a javából. Képzeld el, egy este hazajövünk és Krumpli nincs sehol... Végig cserkésztük a környéket, de hiába... Késő este csengett a telefon és valaki közölte velünk, hogy ne aggódjunk a kutyáért, jó helyen van. Megkérdeztem, hogy ki beszél, erre a telefonáló azt felelte, hogy délután nálunk járt, álkulccsal behatolt hozzánk, lévén ez a szakmája, de ne ijedjünk meg, nem vitt el semmit. A kutya addig-addig hízelgett neki, amíg a fehérnemű helyett inkább az ebet vitte el... Aztán arra kért minket, hogy mondjuk meg a kutya nevét, végül a lelkünkre kötötte: ha egyszer — ugye sose lehet tudni — a rendőrség kivonná őt a forgalomból, akkor fogadjuk vissza Krumplit megbocsátó szeretettel.

Úgy látszik, ez bekövetkezett, mert a kutya tegnap visszatért Kalocsaiékhoz.

Palásti László

Pezsgő helyett

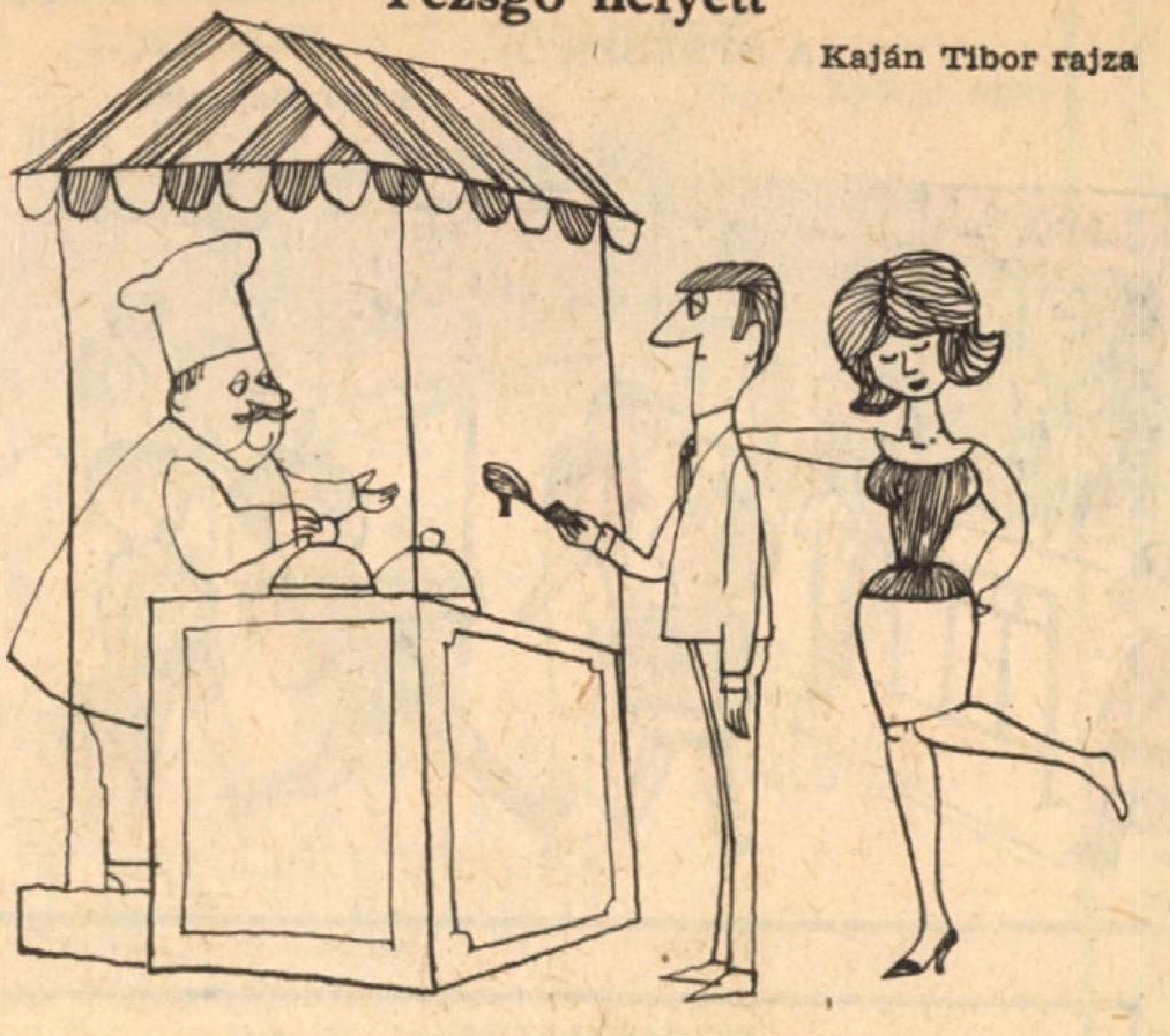

Kaján Tibor rajza

– Kérek egy adag vaníliát!

Irka-firka

Érdekes dolgot olvastam:

Az amerikai fiatalemberek újabban olyan hajolajat vásárolnak, amelyből valódi cowboy és prériillat árad.

Azt hiszem, nálunk inkább az autószagú hajolajnak volna sikere. Különösen, ha többféle változatban állítanák elő. Mondjuk, a Trabant-illattól kezdve egész a Mercedes-illatig...

*

Meghatottan értesültem, hogy a Petőfi Irodalmi Múzeum írói arcképcsarnokot létesít, és e célból neves festőkkel elkészítteti irodalmunk élő, jelentős alkotóinak portréit.

Nagyon kérem, ne vegyék okvetetlenkedésnek, de volna egy javaslatom:

A korhűség miatt nem ártana, ha az arcképcsarnokban az írók képmásai körül ott lógnának majd az illető író kritikusainak, lektorainak, valamint dramaturgjainak a portréi is.

*

Minap a strandon egy csinos fiatal hölgyismerősömet szórakoztattam élceimmel, midőn a napozó-ágy előtt váratlanul megállt egy középkorú, de vadidegen úr, se szó, se beszéd, lefotografált minket, majd szigorú arccal tovább ment.

Kis barátnőm szomorúan megjegyezte:

– Tegnap ilyenkor már az ötödik felvételt csinálták rólam. Úgy látszik, rohamosan öregszem...

(d—th)

Bizonyíték

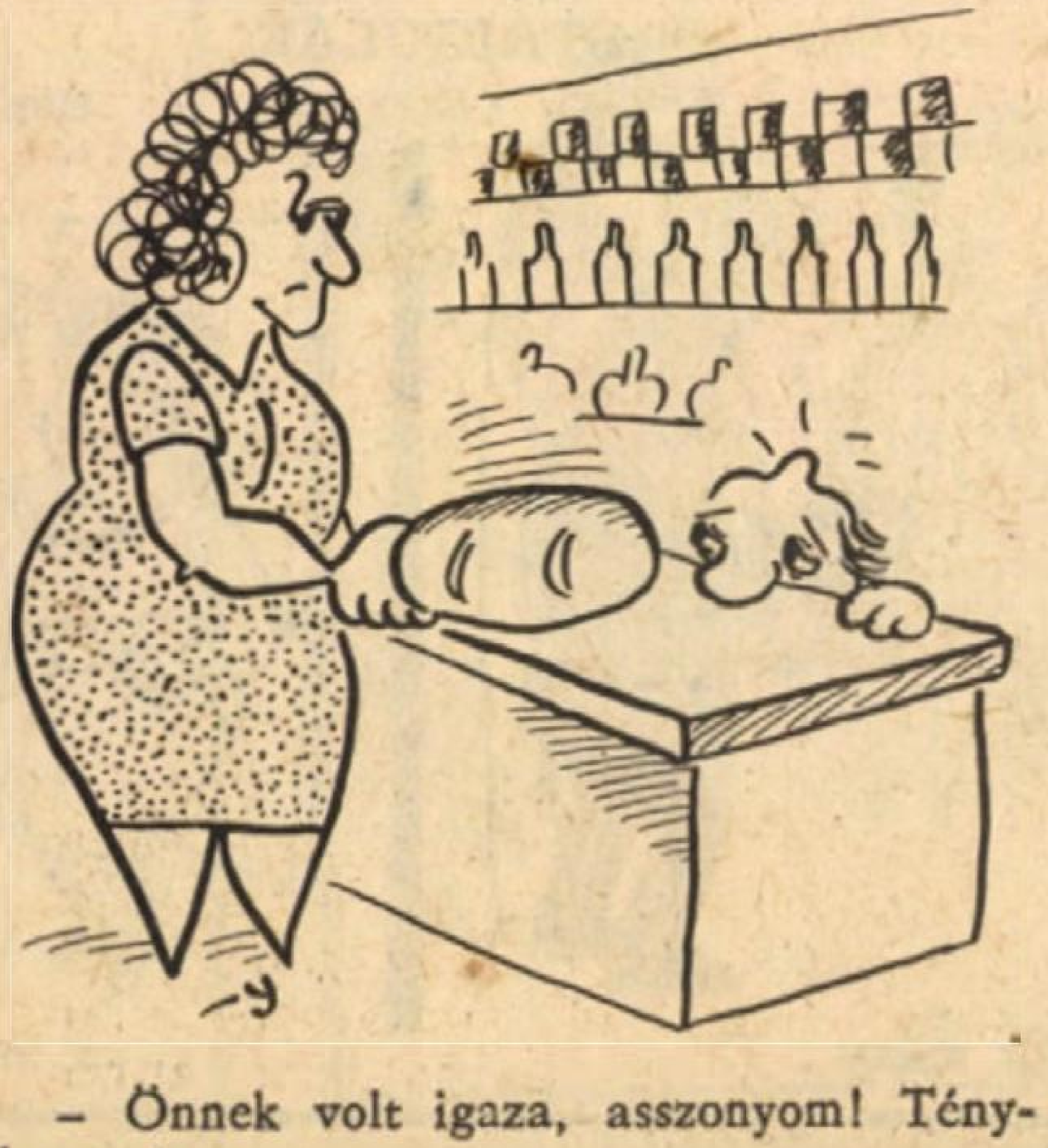

– Önnek volt igaza, asszonyom! Tényleg száraz...

EGYRÉSZES FÜRDŐRUHA

A magyar sajtóban eluralkodott bikini-tematika körébe tartozik az az értesülés is, hogy a kacér bikinit rövid időn belül felváltja az egyrészes fürdőruha. Egy olasz divatszakembertől származik ez a jóslat. Az illető — mint elmondotta a sajtó képviselőinek — megfigyelte az olasz és a francia tengerpartokon, hogy a nők napozás közben már mellőzik a bikini felsőrészét, s talán afrikai behatásra levetették az álszemérmüket is, s hogy úgy mondjuk, teljes mellel kiállnak a napozás egészséges volta mellett. Az illető divatdiktátor szerint a bikini felsőrésze eltűnik, mint az evolúció során már annyi fölösleges szerv, s marad a nadrág mint egyrészes fürdőruha.

Szimultán

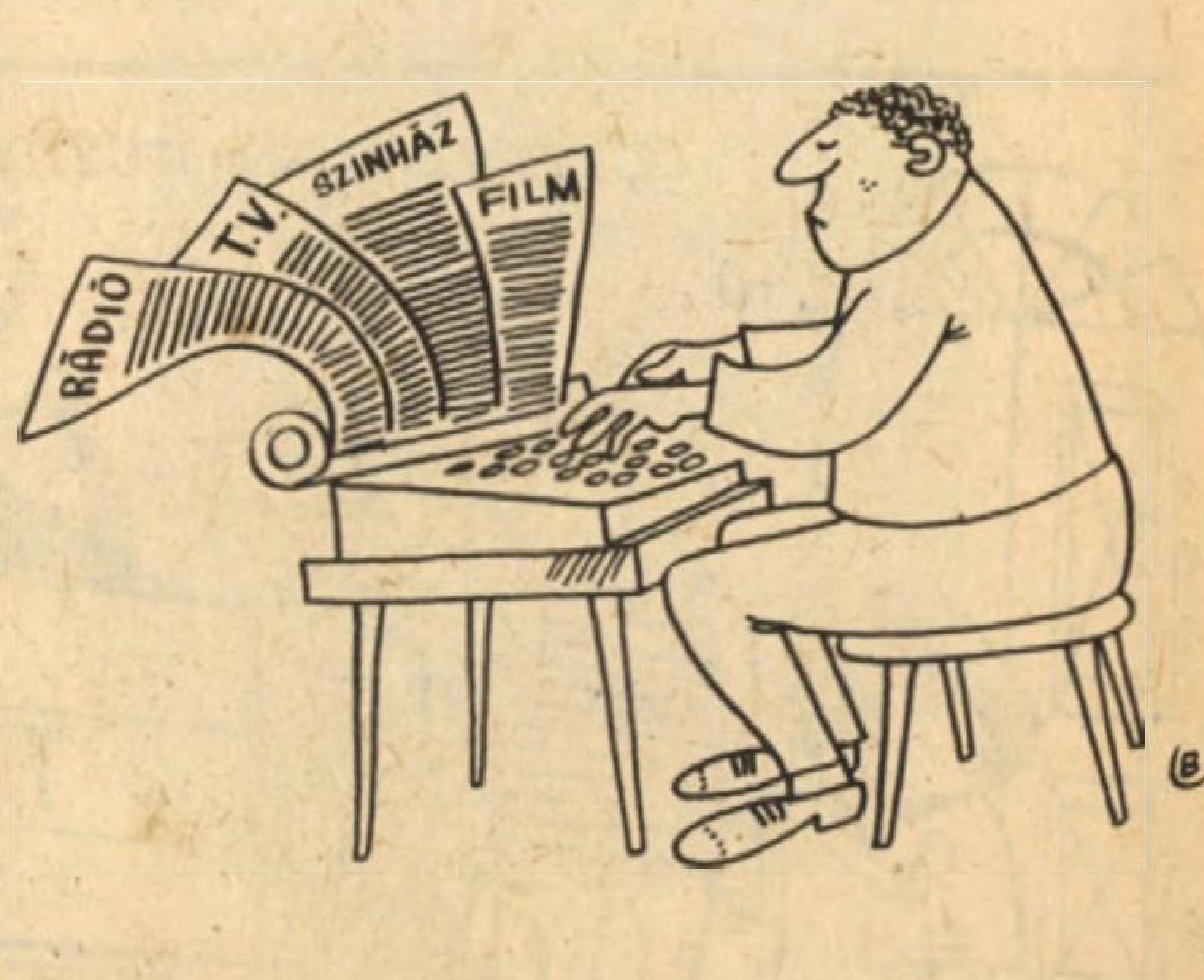

Itt van az ősz, itt van ujra...

A STRÉBER...

Szegő Gizi rajza

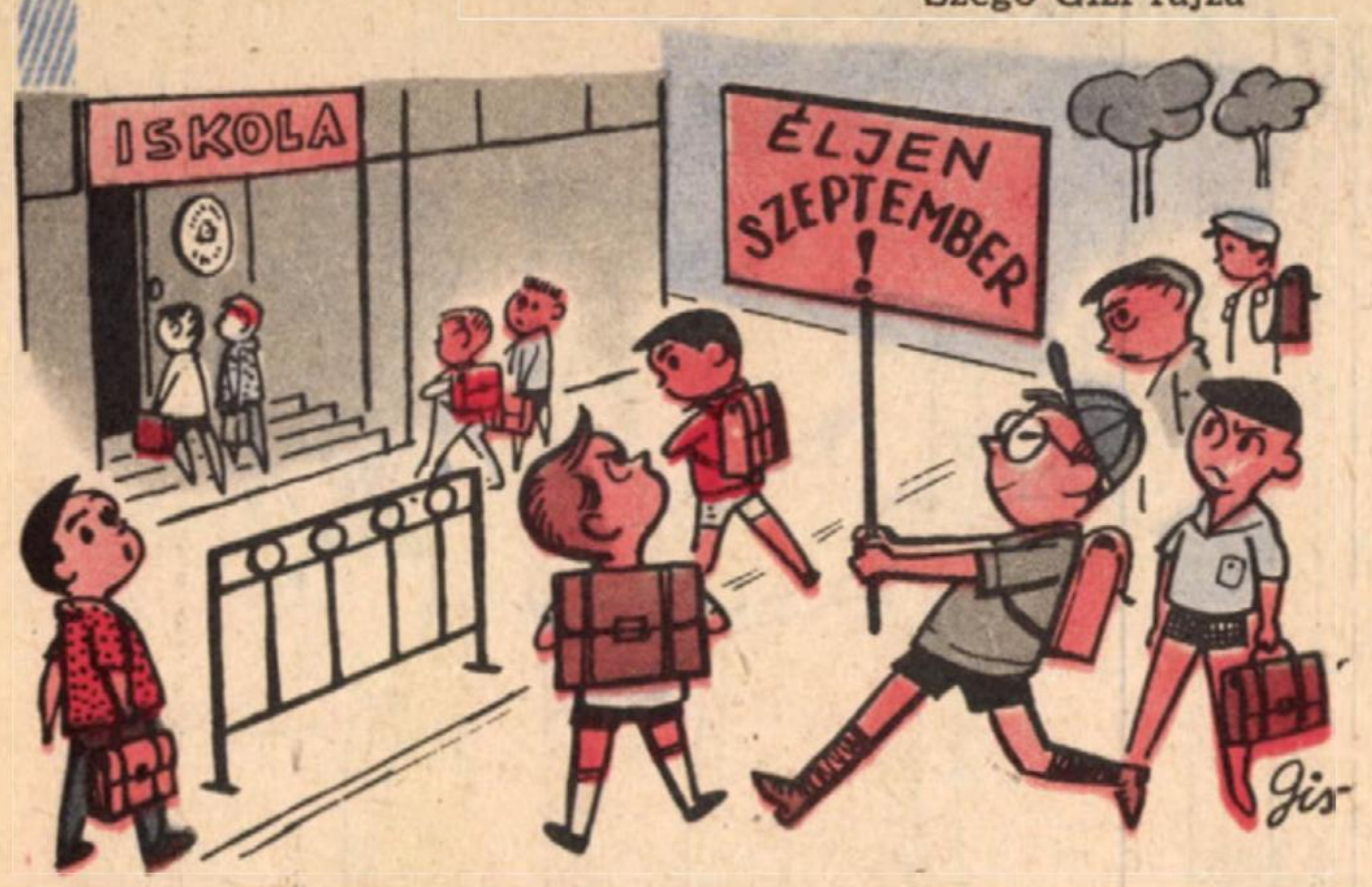

AGGODALOM

Toncz Tibor rajza

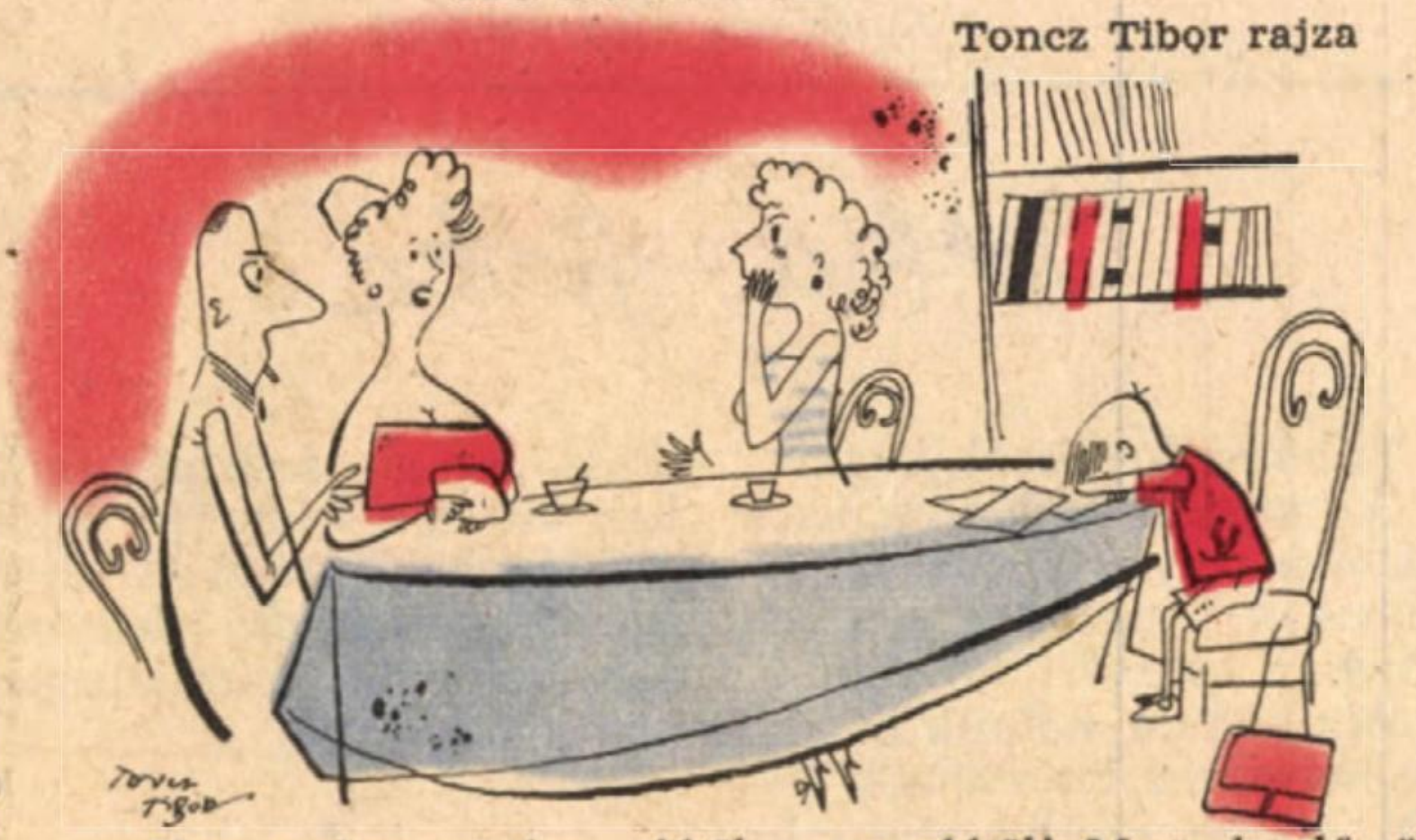

– Nem tudom mi lesz ebből a gyerekből! Ma volt először iskolában és máris unja...

KIRÁNDULÓ IDÉNY

Barát József rajza

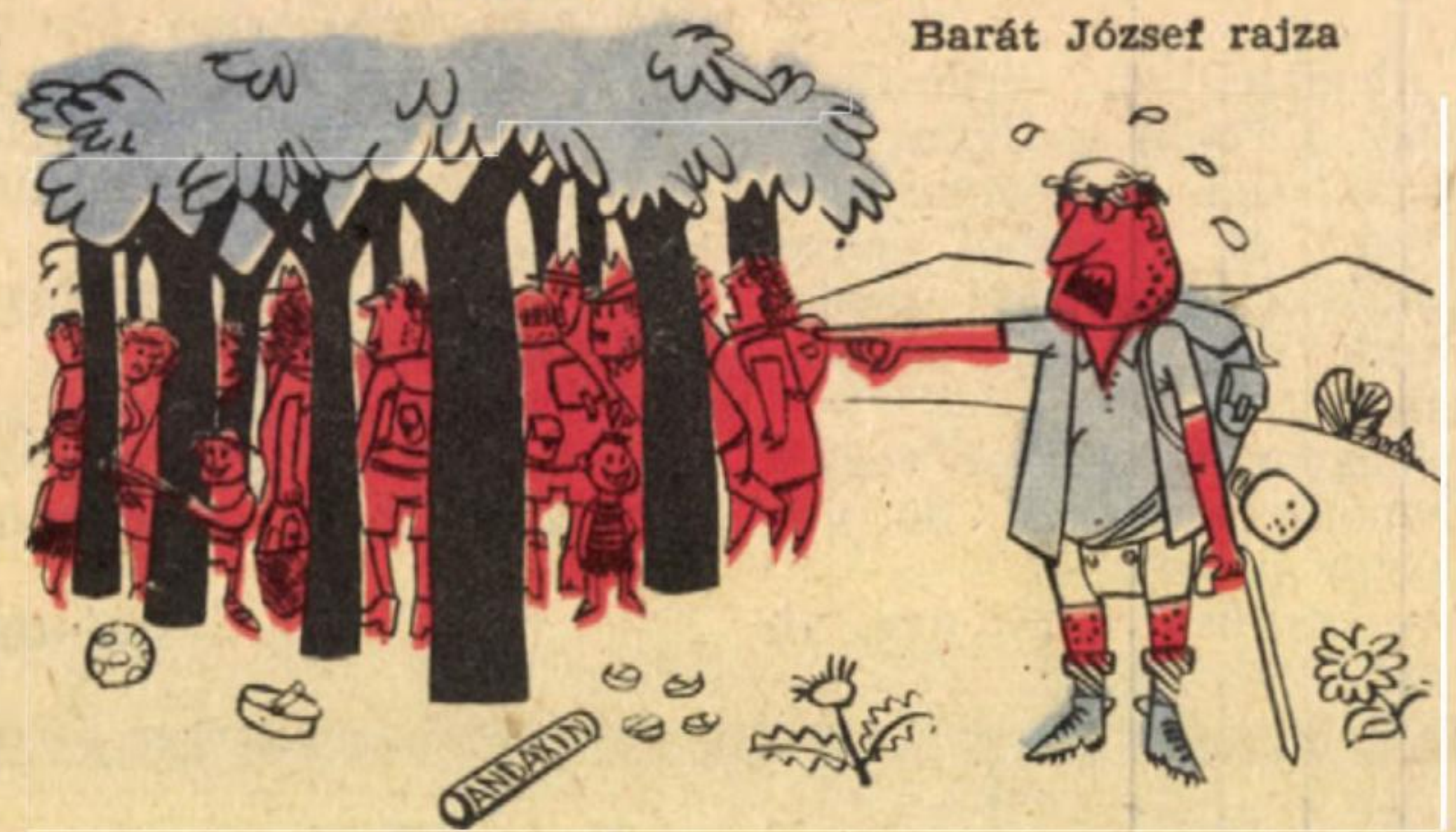

– Menjünk kérem beljebb, bent még egészen üres...

EGYENLŐTLEN KÜZDELEM

Várnai György rajza

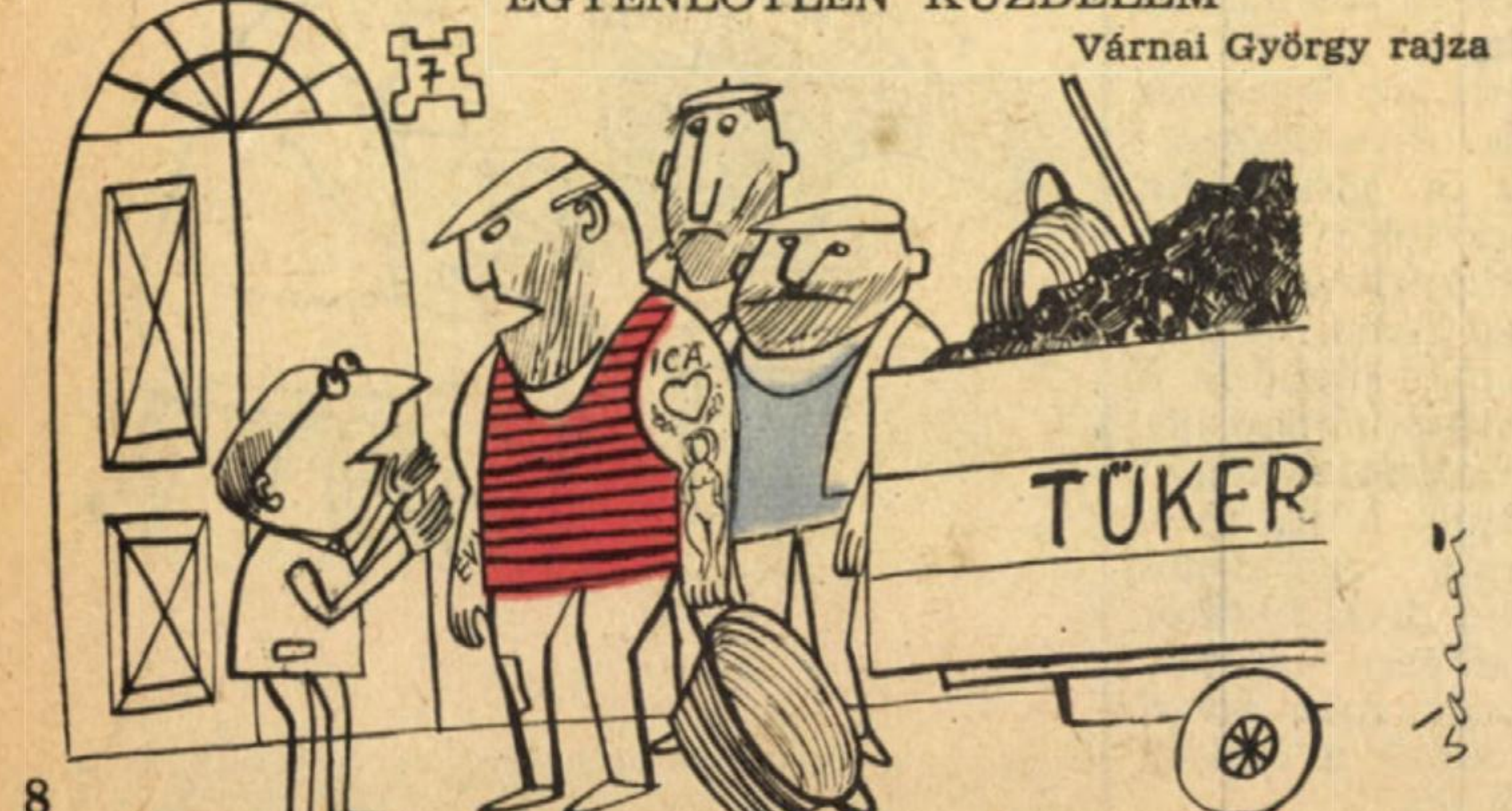

SZEPTEMBERI CSAPDA

Pusztai Pál rajza

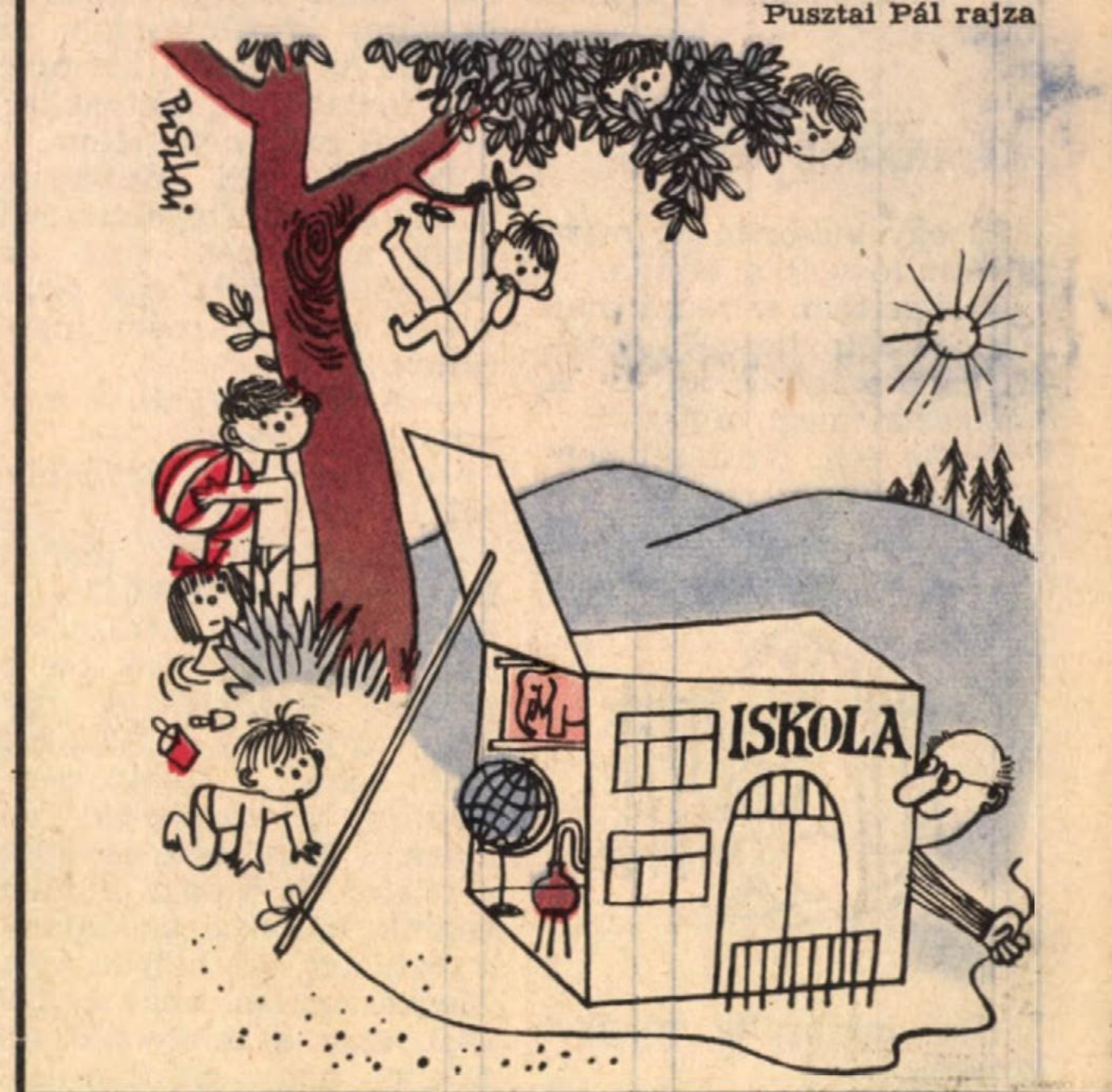

VÁLTOTT LOVAGGAL

Mészáros András rajza

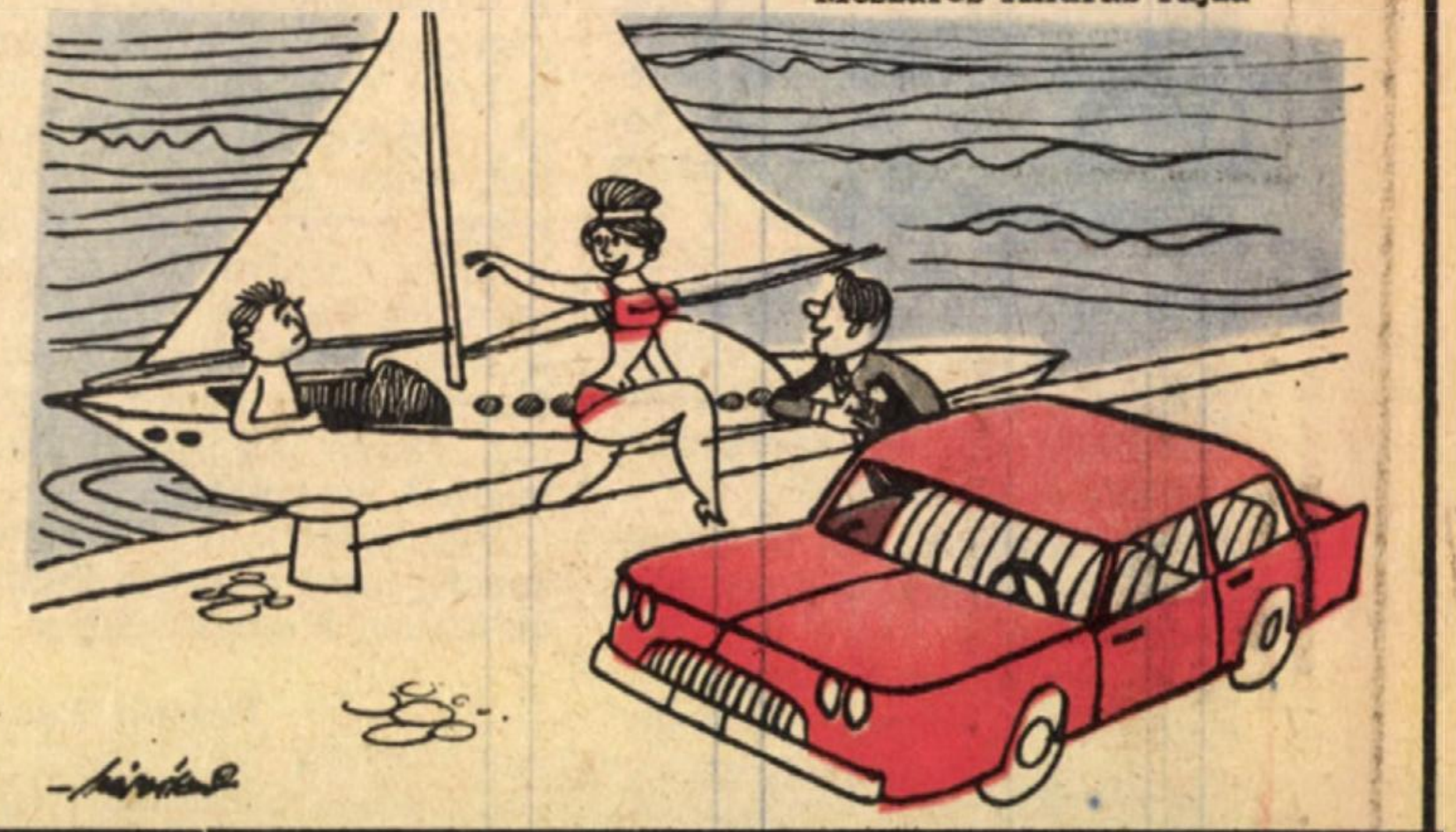

STRIGULÁK

Hegedűs István rajza

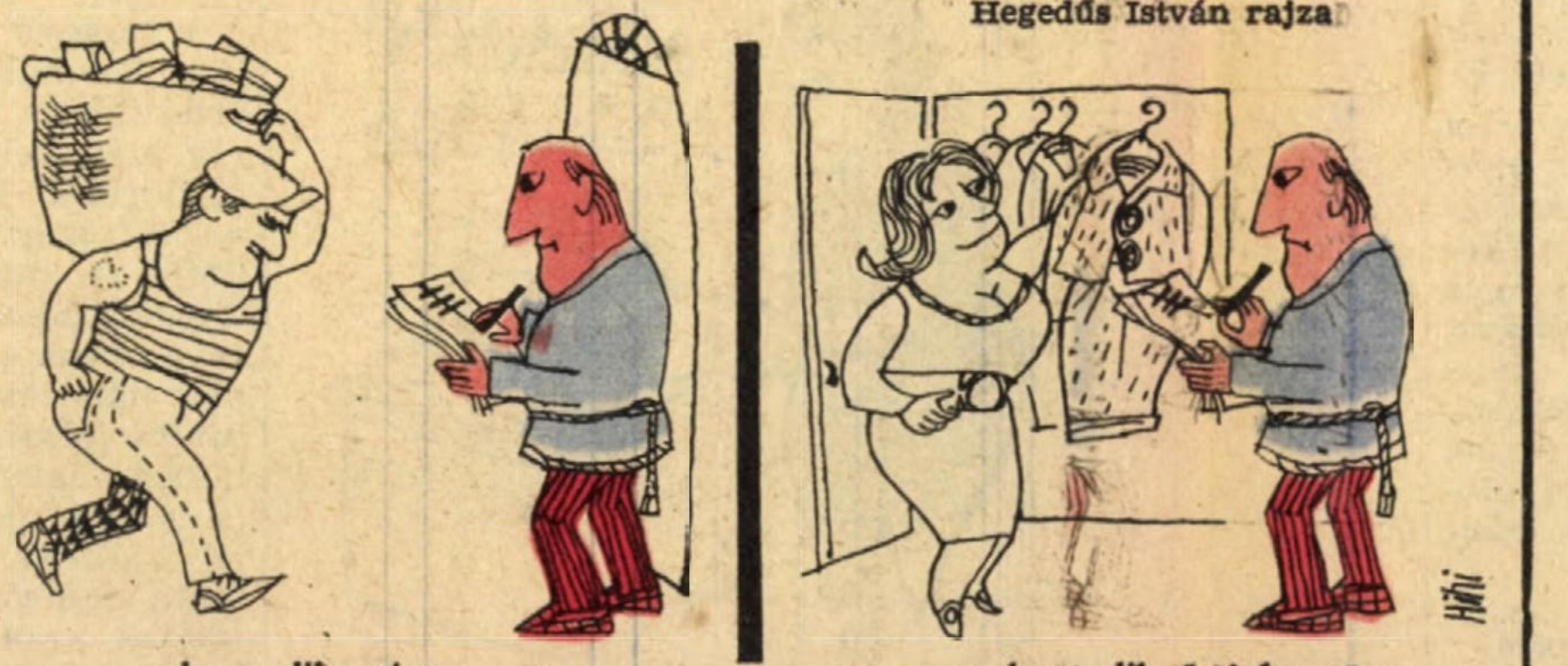

a harmadik mázsa

...a harmadik őszi kosztüm

BŰNJEL

Pusztai Pál rajza

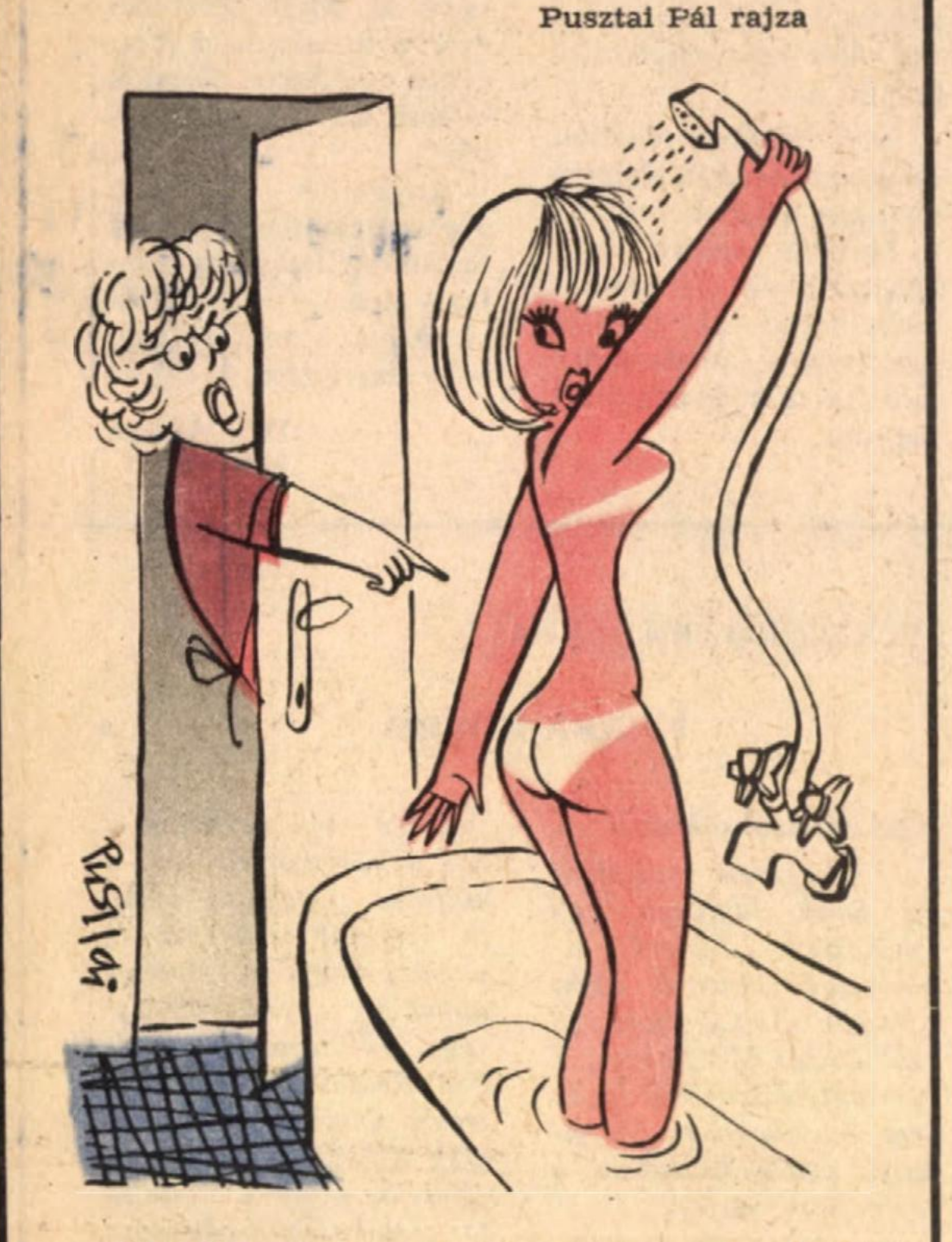

– Megtiltottam, és mégis ilyen szemérmetlen fürdőruhában nyaraltál.

KEZDŐDIK A VADÁSZIDÉNY

Várnai György rajza

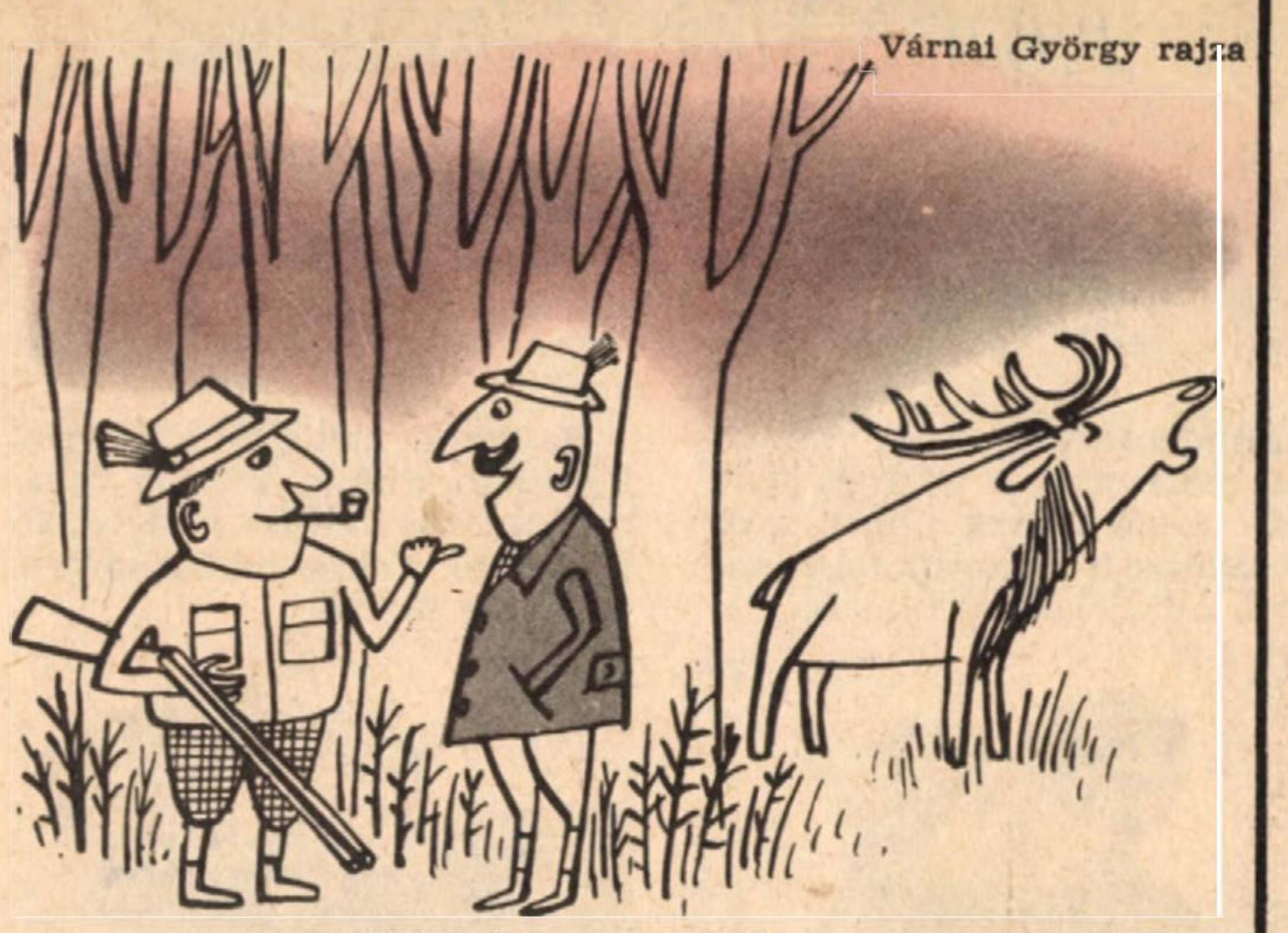

– Miért bőg ez ennyire?
– Kevesli a valutát...

Fülöp György rajza

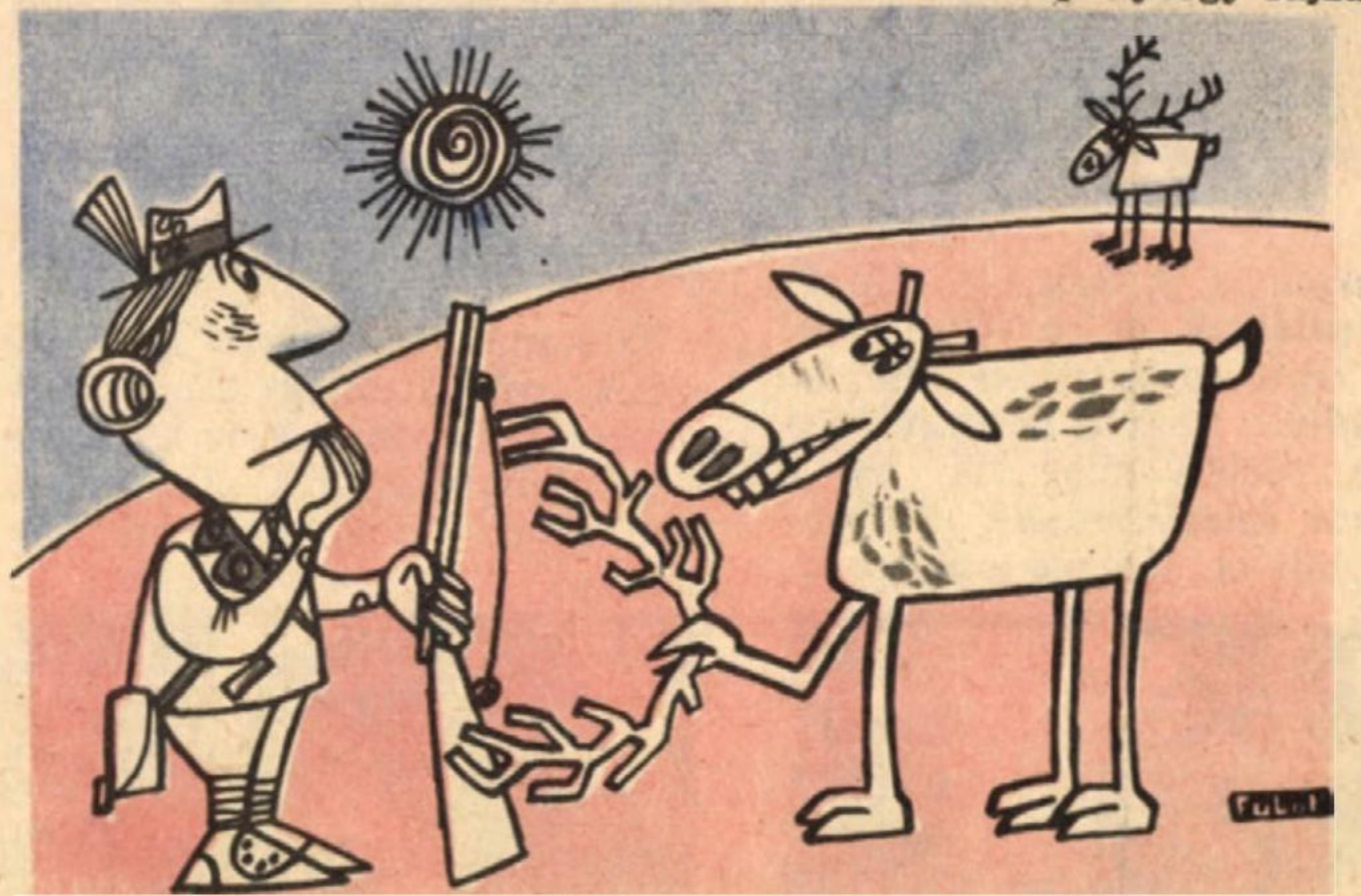

– Tudja mit? Itt a trófea és hagyjon békén!

MAMÁK

Várnai György rajza

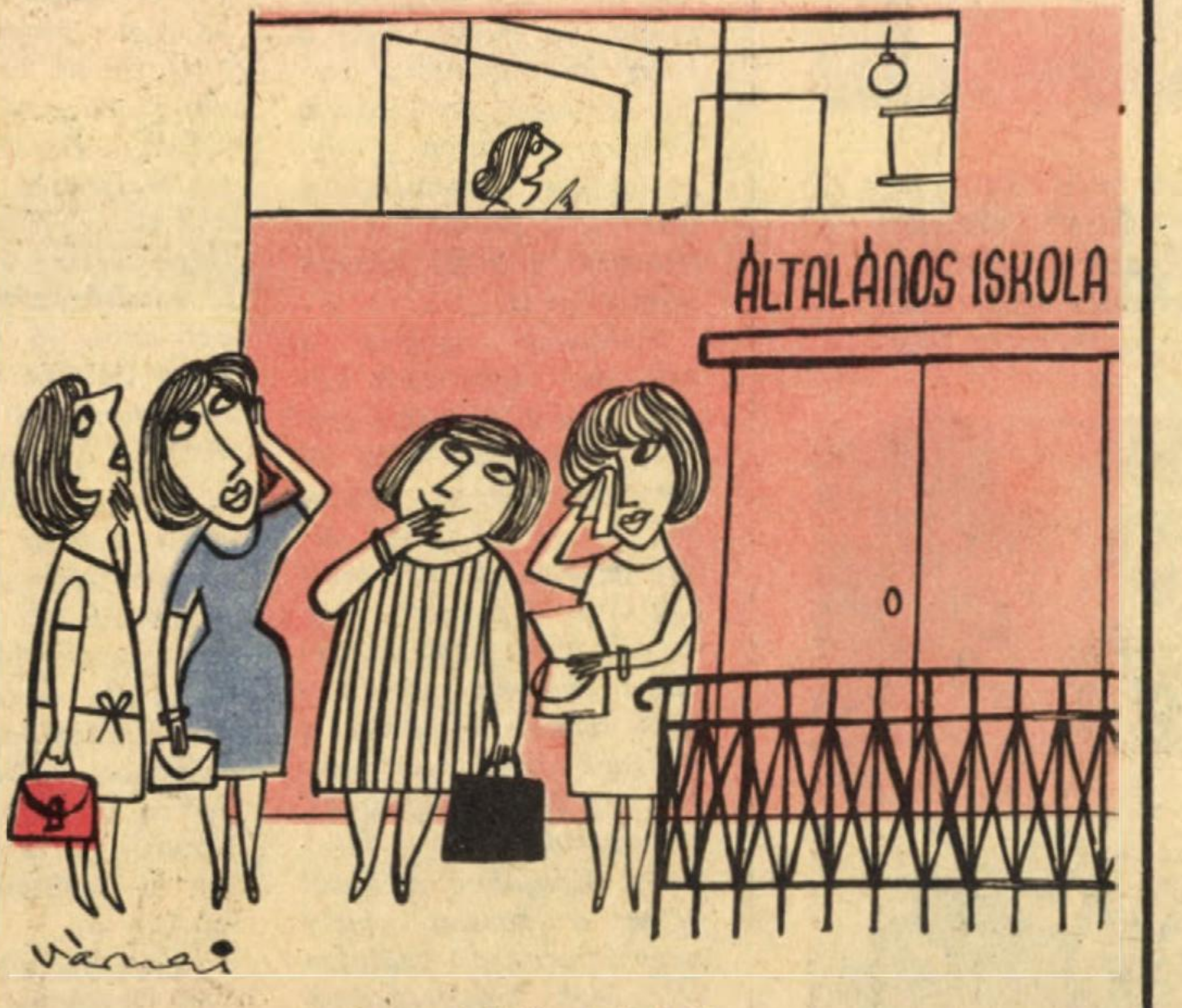

Az elsősök első órája

RELATIVITÁS

Vasvári Anna rajza

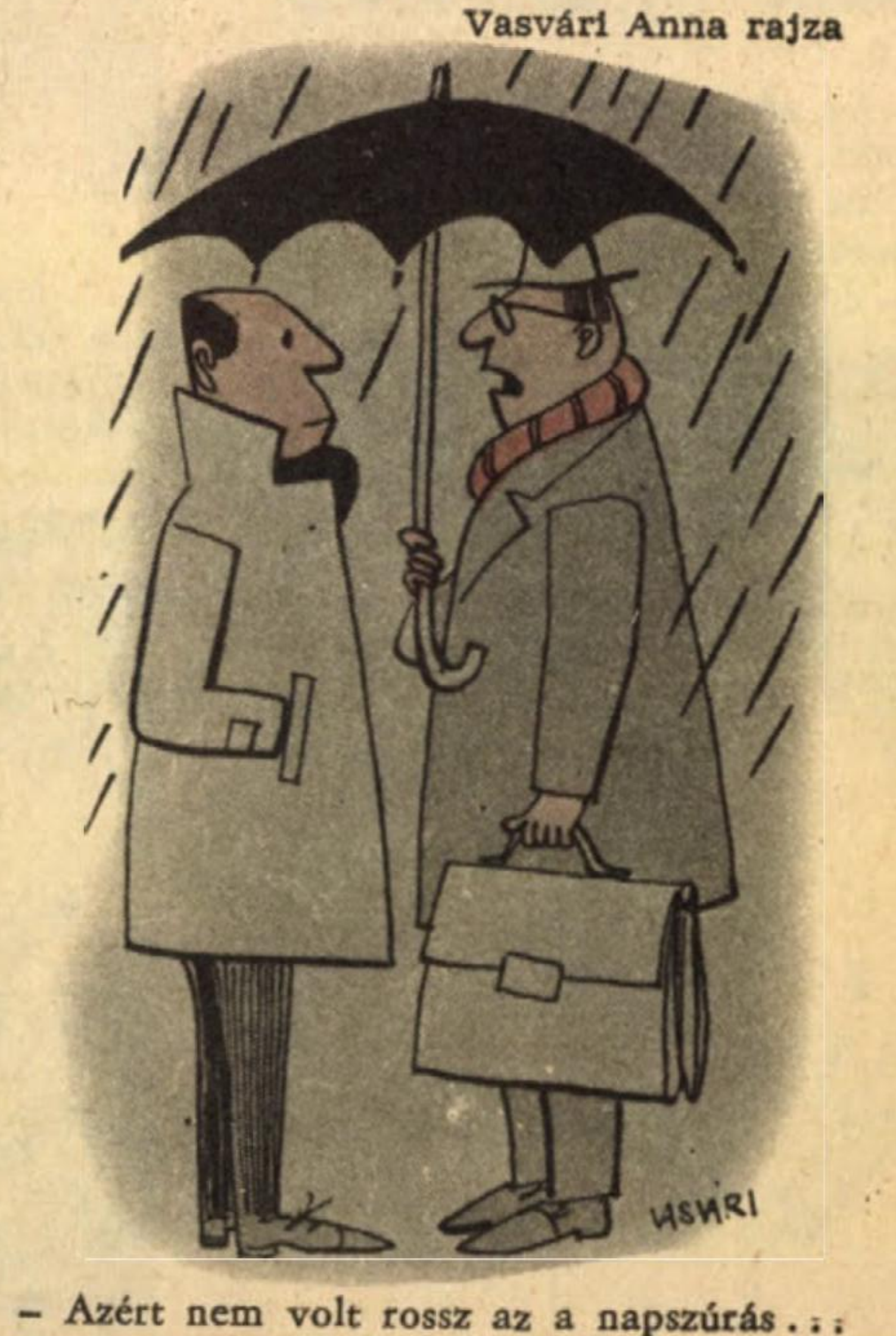

– Azért nem volt rossz az a napszúrás...

Nemzetközi filmszemle

Mostanában nagyon sok érdekes és újszerű film készül szerte a világban. Ezek közül néhányat ismertetünk filmkedvelő olvasóinkkal.

Mindenek előtt nagy várakozás előzi meg a „Tenger fenekén" című norvég filmet, mely az elsüllyedt Atlantisz felfedezéséről szól. Jelenet a filmből:

Maurice H. J. Stone és Virginia Hullaway új, milliós filmjének címe még nincs, de azt már tudjuk, hogy a harmincéves háború idején játszódik, és a puskapor feltalálásának történetét beszéli el. Jelenet a filmből:

Az amerikai Paramount a második világháború egyik emlékezetes epizódját, a Hitler-ellenes merénylet történetét viszi filmre. Jelenet a filmből:

Hatmillió dolláros költséggel készíti új filmjét Brixton Braxton, az Oscar-díjas hollywoodi főrendező. Filmje bibliai tárgyú. Jelenet a filmből:

Tudományos filmet készít a szófiai művészek egy csoportja a melegvíz alkalmazásának különböző lehetőségeiről. Képünk a film egyik érdekes jelenetét ábrázolja:

A legújabb svéd film „Egy falat kenyér útja" címmel az emésztés folyamatát ábrázolja az őskortól egészen napjainkig. A film egyik emlékezetes jelenete:

EZT OLVASTUK

Száguldó tehervonatok

A Népszabadság augusztus 22-i számában olvastuk: „A Ferencvárosi pályaudvaron például 24 óra alatt 7300 tehervonat haladt át."

Szép számban lehettek rakétameghajtású, szuperszónikus tehervonatok is a fentebb említett 7300 között. Csak ily módon alakulhatott ki az egy szerelvény áthaladására jutó 11,8 másodpercnyi átlag-idő.

Csoda tanfolyam

A következő hirdetést közölte a Népsport augusztus 19-i száma:

„Gépjármű tanfolyamot indít az MHS Pest-megyei motorosklub az 1944. évben született fiatalok részére mindhárom nemből."

Kíváncsian várjuk, hogy a jelentkező fiúk és lányok mellett hány semleges nemű fiatal szánja rá magát a tanfolyamon való részvételre.

Dr. Árgus

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÖRBE-KÖRBE

Kedves Ludas Matyi!

Nemrégiben megjelent az önök lapjában egy karikatúra „Keserű tapasztalat" címmel. Ezen a rajzon Don Quijote így szól Ludas Matyihoz: „A vendéglátóiparral még én sem hadakoznék, Matyikám, pedig kedvelem a szélmalom harcot..."

Ez tehát azt jelenti, hogy hiába írnak a humoristák, hiába rajzolnak a karikaturisták, a vendéglátóipar illetékesei nem akarják kijavítani a hibákat.

Sajnos, a vendégek – köztük az újságírók is – csak az érem egyik oldalát látják. de arra egyik vendég sem gondol, miközben az étteremben esetleg a rágós hús, a rossz kiszolgálás, a meleg sör miatt mérgelődik, hogy a hibákban – olykor-olykor – nemcsak a szakács, a pincér, az üzletvezető a ludas, hanem sajátmaga is.

Reklamál ugyanis a pék, aki rágós húst kapott, pedig ő reggel szívós, gumiszerű kiflit és zsemlét szállított. Reklamál a szerelő, hogy hideg az étel, de alig múlt egy hete, ő javította meg azt a fagylaltgépet, amelynek a motorja négy nap után leállt. Reklamál a műszaki vezető, mert piszkos az étterem padlója, de azt már elfelejti, hogy az ő fiókjában süllyedt el az a javaslat, amely nagykapacitású padlókefélőgépek sorozatgyártását indítványozza. Reklamál az ipari tröszt vezérigazgatója, mert a szállodában nem működik a lift, s pironkodnia kell a külföldi vendégek előtt, de az már nem jut az eszébe, hogy a felvonót éppen az egyik gyáregysége szállította nemrégiben. Reklamál a mosodatröszt főnöke, mert nem elég tiszta az abrosz, de elfelejti, hogy a vállalatai csak hosszú határidőre vállalnak mosni valót.

De jó is lenne, ha a vendéglátóipari dolgozóknak nem kellene szélmalom harcot folytatniuk pékekkel, felvonógyárral, mosodákkal stb., hanem amit megrendelnének, azt meg is kapnák – időben, a megadott mennyiségben és minőségben. De szép lenne! Akkor a vendéglátóipar vezetőinek és dolgozóinak is több idejük jutna arra, hogy neveljék a fiatalokat, hogy taníthassanak: miképpen kell jó víz-fürdőben melegen tartani az ételeket, jó kávéfőzőgéppel jó kávét adni, jó hűtőgéppel hideg italt felszolgálni és jó áruból jó ízű ételt nyújtani a vendégeknek.

Sajnos, jelenleg nem ez a helyzet, de azért mindent elkövetünk, hogy a magyar és a külföldi vendégeink jól érezzék magukat éttermeinkben, cukrászdáinkban, bisztróinkban, szállodáinkban. Sokkal előbbre tartanánk azonban, ha a többi szakma is segítené a munkánkat.

Lontai Egon
az Országos Idegenforgalmi Szálloda és Étteremvállalat áruforgalmi főosztályvezetője

BON-MOT BONNBÓL

Annak ellenére, hogy Nyugat-Németország nem kap nukleáris fegyvereket és rakétákat Amerikától, a bonni rossz nyelvek szerint az űrhajózás terén vezetőhelyen áll a Német Szövetségi Köztársaság. Ugyanis:

1. Schröder külügyminisztert távolról irányítják.

2. Adenauer kancellárt kilőtték. (A jövő hónapban nyugdíjba küldik.)

3. Strauss volt hadügyminiszter a súlytalanság állapotában lebeg.

* * *

Készülődnek a gólyák

Kaján Tibor rajza

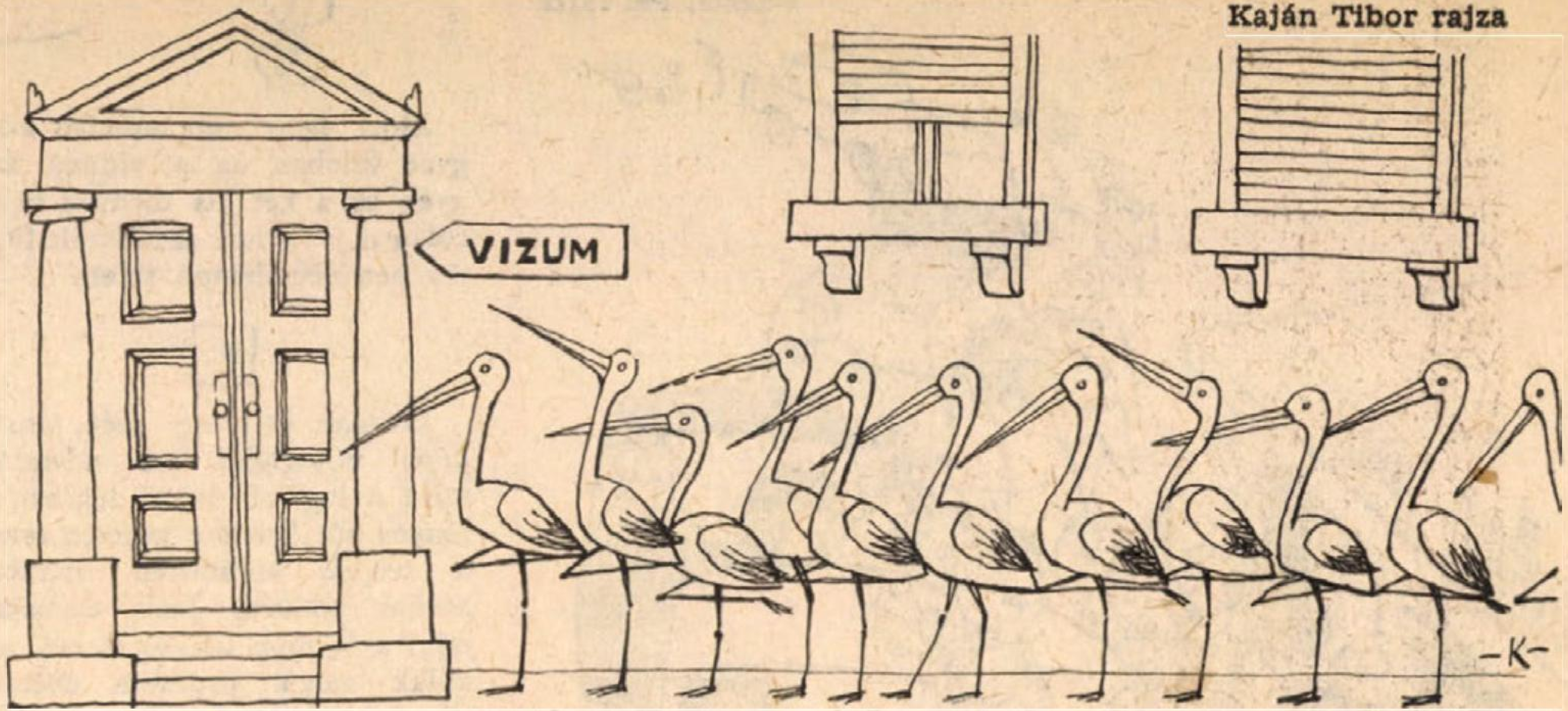

A Hungária kávéházban telefonáltam, befejeztem a beszélgetést, helyre akasztottam a kagylót, ahogy illik, és indultam kifelé a fülkéből. Ámde nem tudtam kijutni, mert egy kétméteres, hatvanöt körüli őszbecsavarodott parasztember, csizmával és teljes paraszti kellékkel elállta az utamat:

— Ne tessék mán elmenni — mondta.

— Hát maga nem telefonálni akar?

— Dehogyisnem. Éppeg hogy azt akarok.

— Hát tessék. Én végeztem, mehet.

— Igenám, de én nem tudok telefonálni.

Elképedtem, de hamarosan magamhoz tértem, és először arra gondoltam, megtanítom a parasztembert telefonálni, aztán eldobtam ezt a gondolatot.

— Kinek akar telefonálni? — kérdeztem nyájasan.

— Hát kinek telefonálnék, mint a sógoromnak!

— Telefonszáma van?

— Van. Tudom én mi az illem — mondta, és kinyitotta a tenyerét, benne volt egy kis cédula, azon egy telefonszám.

— Jó. Majd én felhívom a sógorát. Hogy hívják?

— Kovács István.

— És ő tud telefonálni? — kérdeztem, hogy magam mulattassam.

— Dehogyis tud.

— Hát akkor hogy fognak beszélgetni?

Az öreg paraszt ravaszul hunyorgott:

— Hát... mindenkinek van egy úriembere.

Felhívtam a gyárat, ahol a sógor dolgozott, és valaki, egy ottani „úriember" vette fel a kagylót, és megtörtént a világtörténelmi beszélgetés:

— Mondja meg, kérem, hogy Kovács Istvánnal akar beszélni a sógora.

— Azt kérdezi Kovács István, hogy mit akar tőle?

— Mit akar a sógorától? — kérdeztem a mellettem álló öreget.

— Micsoda hang ez? Mi az, hogy mit akarok tőle? Nem kértem soha senkitől semmit világéletemben, hát ha így mer beszélni velem, mondja meg neki, hogy már nem is állok szóba vele. Oszt ne is köszönjön, ha odahaza találkozunk.

— Semmit sem akar a sógora — fordítottam le a beszédet, mire az „úriember" letette a kagylót.

De én még nem végeztem. Egyszerűen nem hittem el, hogy ma, 1963 nyarán akadjon ember Magyarországon, aki még soha életében nem telefonált. Kihallgattam az öreg parasztot, kiderült, hogy hatvannyolc éves, és életében először van Pesten, soha ki nem mozdult a falujából, adácsi lakos.

Elképedtem és levegő után kapkodtam:

— Maga még soha életében nem volt Pesten? — kérdeztem.

— Mér? — sodorta meg ősz bajuszát a telefonálós paraszt. — Maga má vót Adácson?

Királyhegyi Pál

Rendelés előtt

Balázs-Piri Balázs rajza

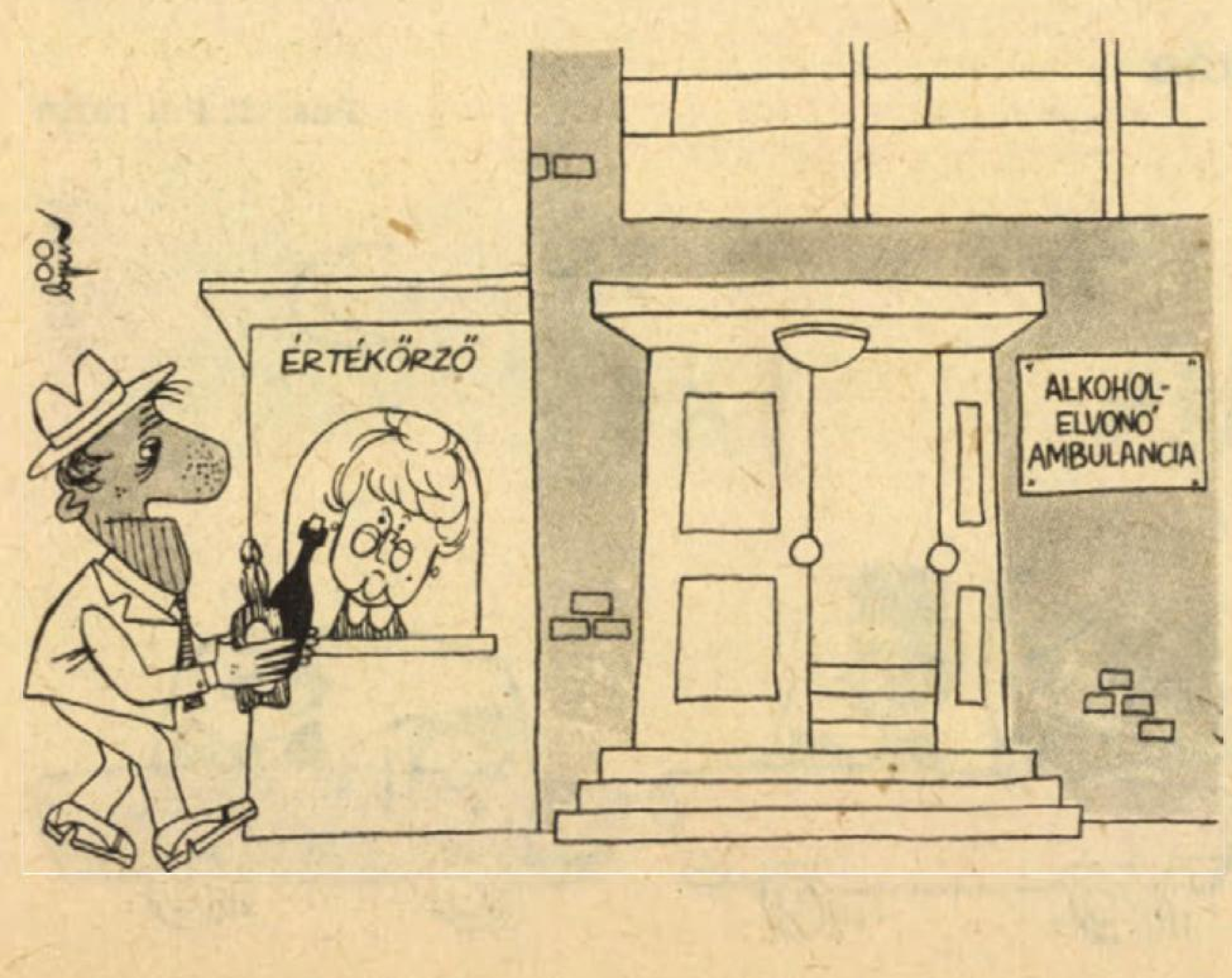

Praktikus megoldás

Toncz Tibor rajza

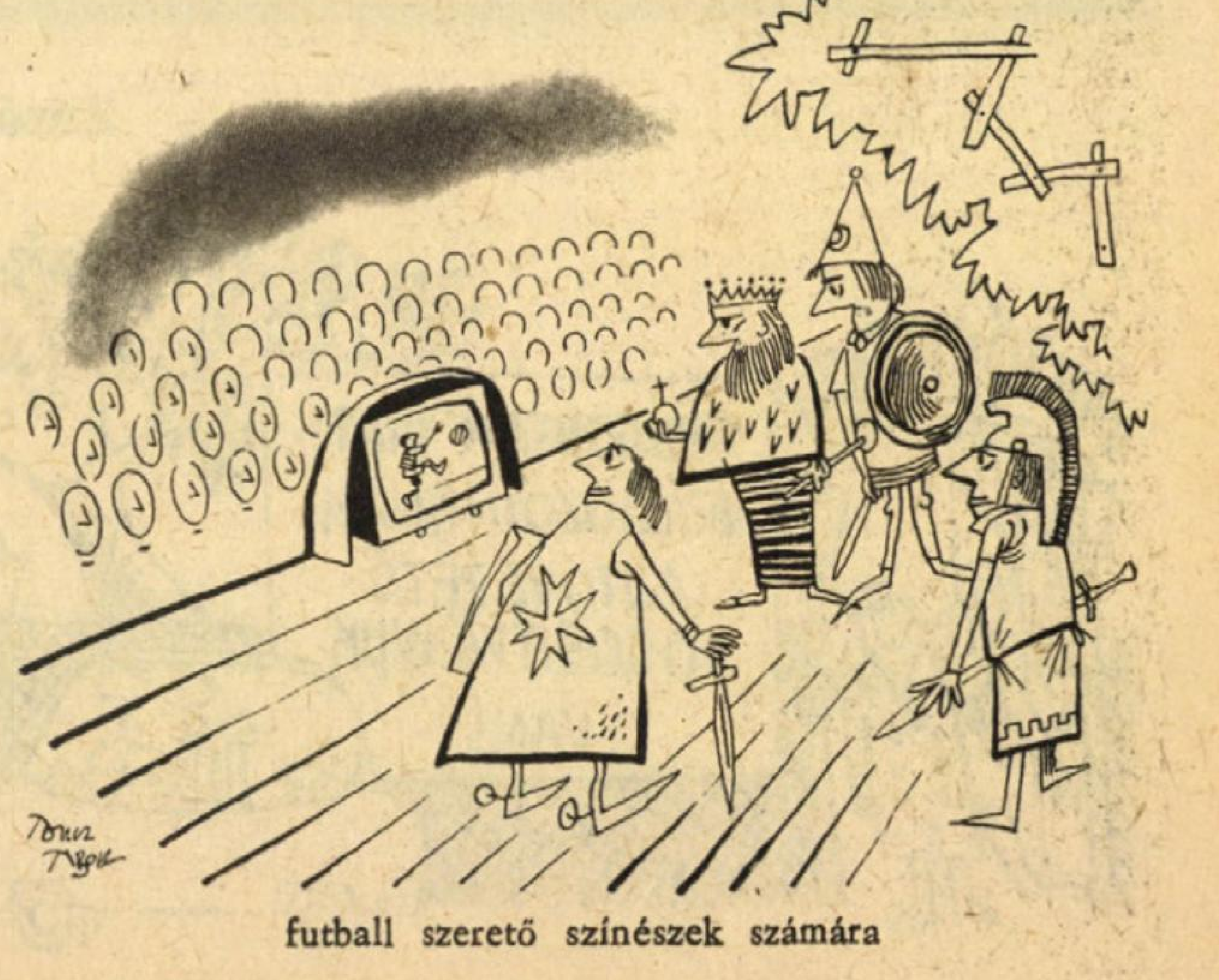

futball szerető színészek számára

Visszatértek a nyaralók

Pusztai Pál rajza

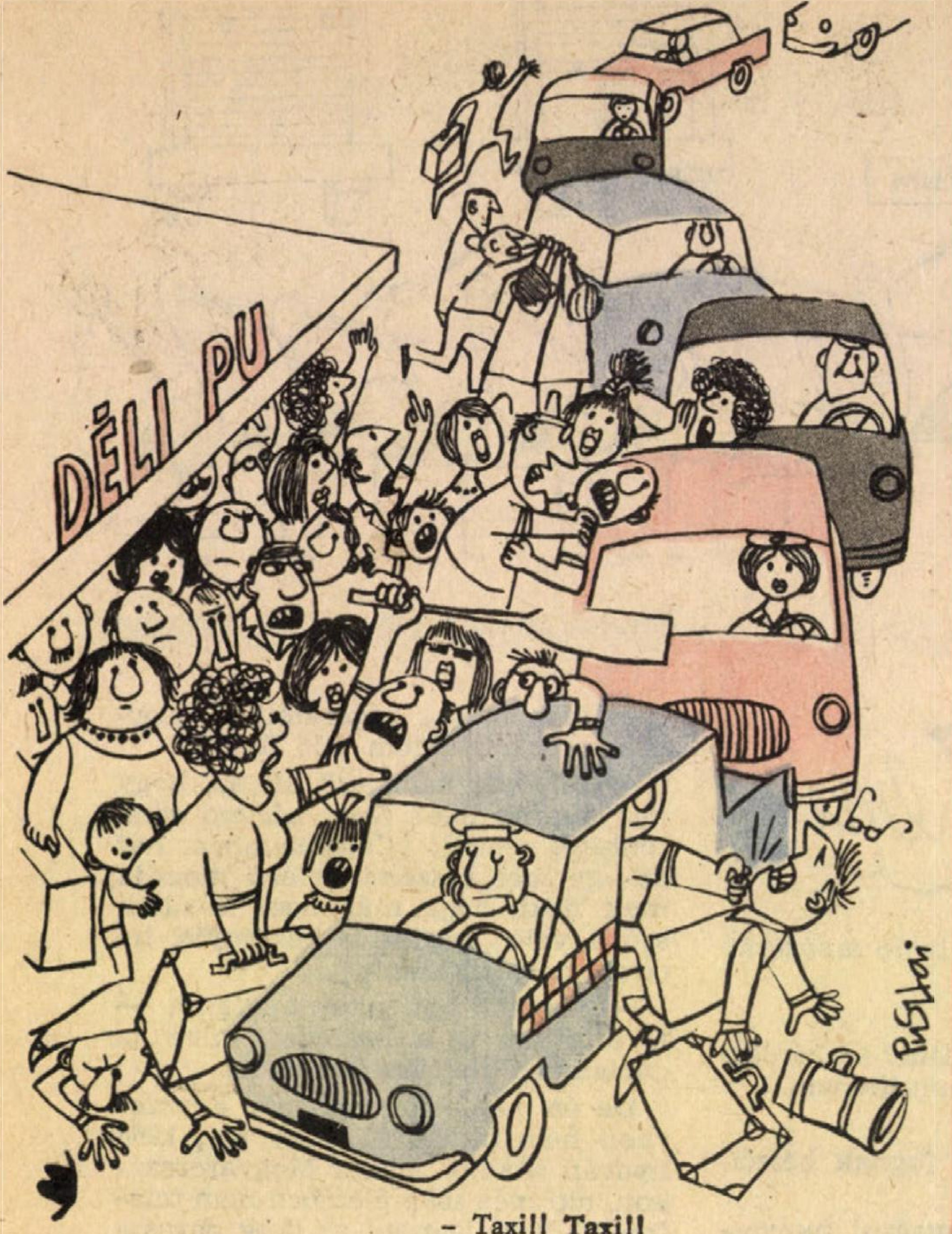

– Taxi!! Taxi!!

Camping-lakók

Toncz Tibor rajza

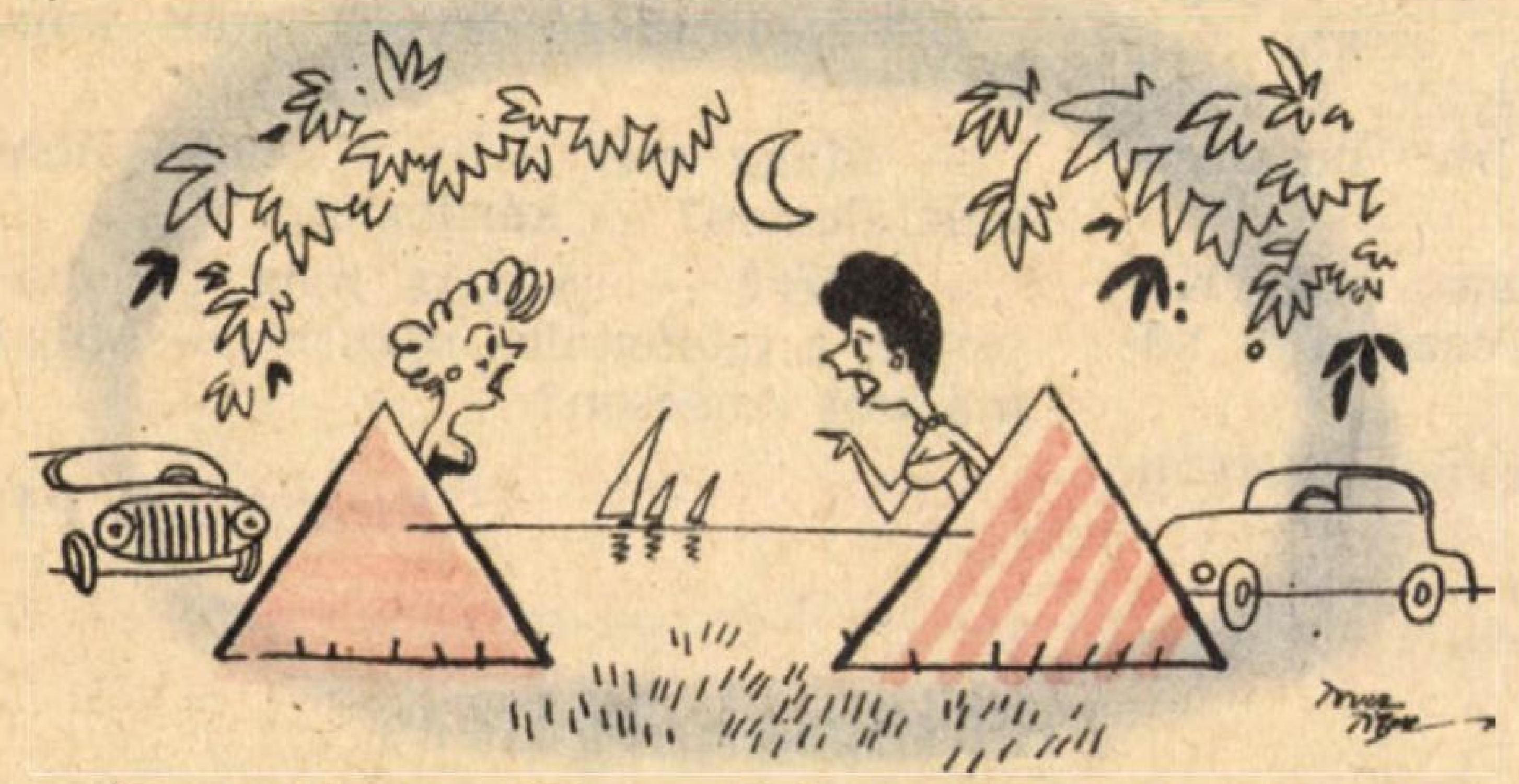

– Szomszédasszony, nincs véletlenül maguknál a férjem?

A „petró" nekrológja

Most, hogy már minden magyar faluban ég a villany, legyen ez a két kis történet nekrológ a jobblétre szenderült füstös petróleumlámpa felett.

1.

Julisnak volt egy szép, pirosképű udvarlója. Az udvarló, mint a legtöbb falusi legény, a lányos ház kerítése mentén tette a szépet, különösen kevésbé holdas estéken. Julis mamája, mint a legtöbb lányos mama, az ablak mögül próbálta éberen figyelni a fejleményeket, de hiába erőlködött, nem láthatott a sötétben, mint a macska. Ráadásul a fiatalok egyre hosszabban sóhajtoztak a kerítés két oldalán, és hovatovább már nem is volt garantálható, hogy a kerítés két oldalán sóhajtoznak. Mivel pedig a mama előbb szeretett volna anyós lenni, mint nagymama, rendszabályt léptetett életbe. Ez abból állott, hogy Julisnak az udvarlót a szekéren használatos petróleumlámpával a kezében kellett fogadnia, így világítva meg a becsület megőrzésének tényét.

E bölcsességgel sikerült is a legényt a törvényes útra szorítani, aki kéthónapos lámpa melletti udvarlás után megkérte a leányzó kezét.

Az a nap, melyen megkérték Julis kezét, nevezetes dátum volt, mert éppen ezen a napon gyúlt ki a villany a faluban. S mi több, az utcai villany egyik karcsú póznája pontosan a Julisék háza elé került, úgy megvilágítva a kerítésük táját, mint valami színpadot.

Az anyós-jelölt ekkor elmerengve a kivilágított kerítésen, így szólt a vőnek-valóhoz:

– Azért, ha meggondolom, mégiscsak jobb lett volna, ha néhány hónappal később kezdesz udvarolni a lányomnak!

– S ugyan miért? – hökkent meg a kérő.

– Még kérded? Hát mit gondolsz, fiam, mennyi drága petrót megtakaríthattam volna...

2.

A tanácselnök vígan karikázott végig a faluján. Olyan jókedve volt, hogy a közjogi méltóságot félretéve, még fütyörészett is. A jókedvre alapos oka volt, hiszen egy órája se múlt, hogy közölték vele a megyén, készülhetnek, mert holnapután szerelik a faluban a villanyt. A jó hír olyan, mint a szerelem, el kell mondani valakinek. Éppen kapóra jött hát a földművesszövetkezeti bolt ravasz vezetője, jó ulti-partnere a tanácselnöknek. Egy kis faggatás a jókedv okáról, s már mondta is az elnök a nagy újságot:

– Jön a villany a faluba, de holnapig egy szót se senkinek, becsületszó terhe mellett, meglepetés, másnap úgyis kidobolják.

A földművesszövetkezeti bolt vezetőjének ekkor sürgős dolga támadt, búcsúzott gyorsan, rohant a boltba, pingált egy jókora táblát ezzel a szöveggel:

Petróleum árusítása
a községben megszűnik,
ma még kapható!

Egy órán belül a falu minden asszonya ott tolakodott az üzlet előtt, és egyszerre olyan kapós lett a meghirdetett portéka, hogy az utolsó litereken majdcsak összemarakodtak.

Mikor aztán a jó hír közhírré tétetett, akadtak néhányan, akik kereskedői fondorlatról beszéltek, ám a ravasz boltvezetőt nem lehetett megingatni, hiszen ő kétszeresen állta a szavát:

Nem közölte a nagy hírt előre senkivel és azóta sem árusított petróleumot.

Fülöp György

Záróra után

Pusztai Pál rajza

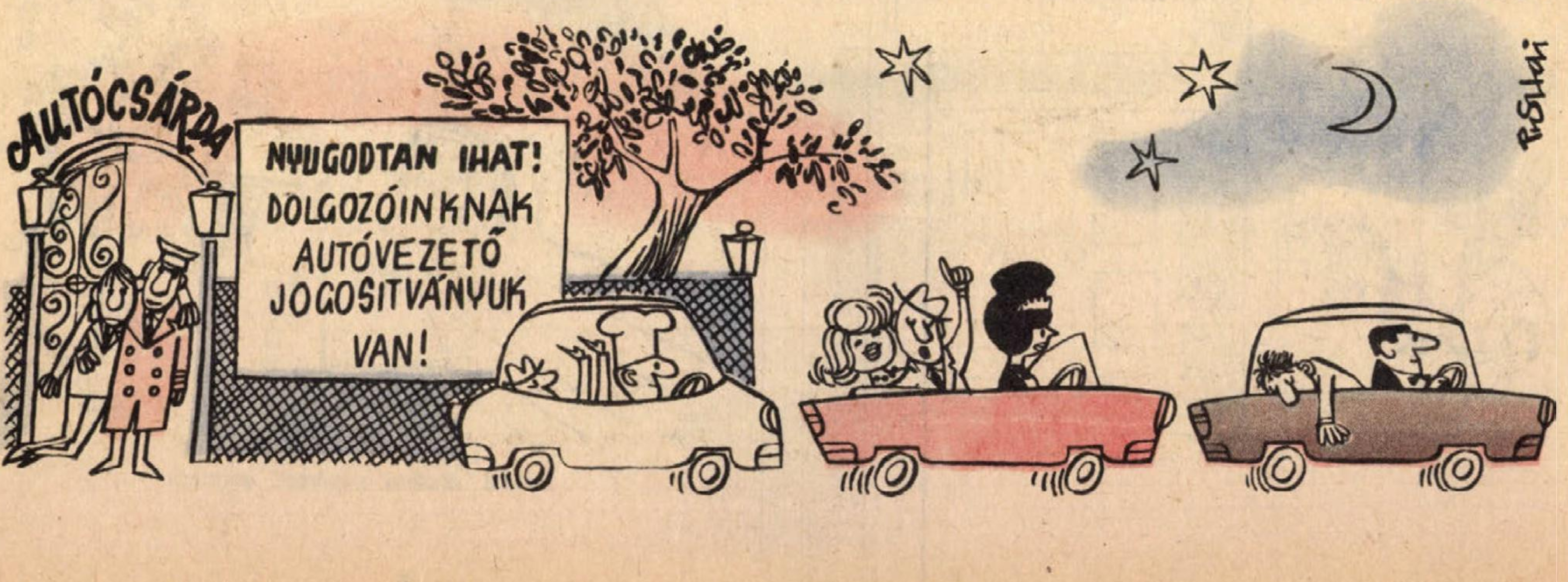

Ötödik emeleti fejés

Balázs-Piri Balázs rajza

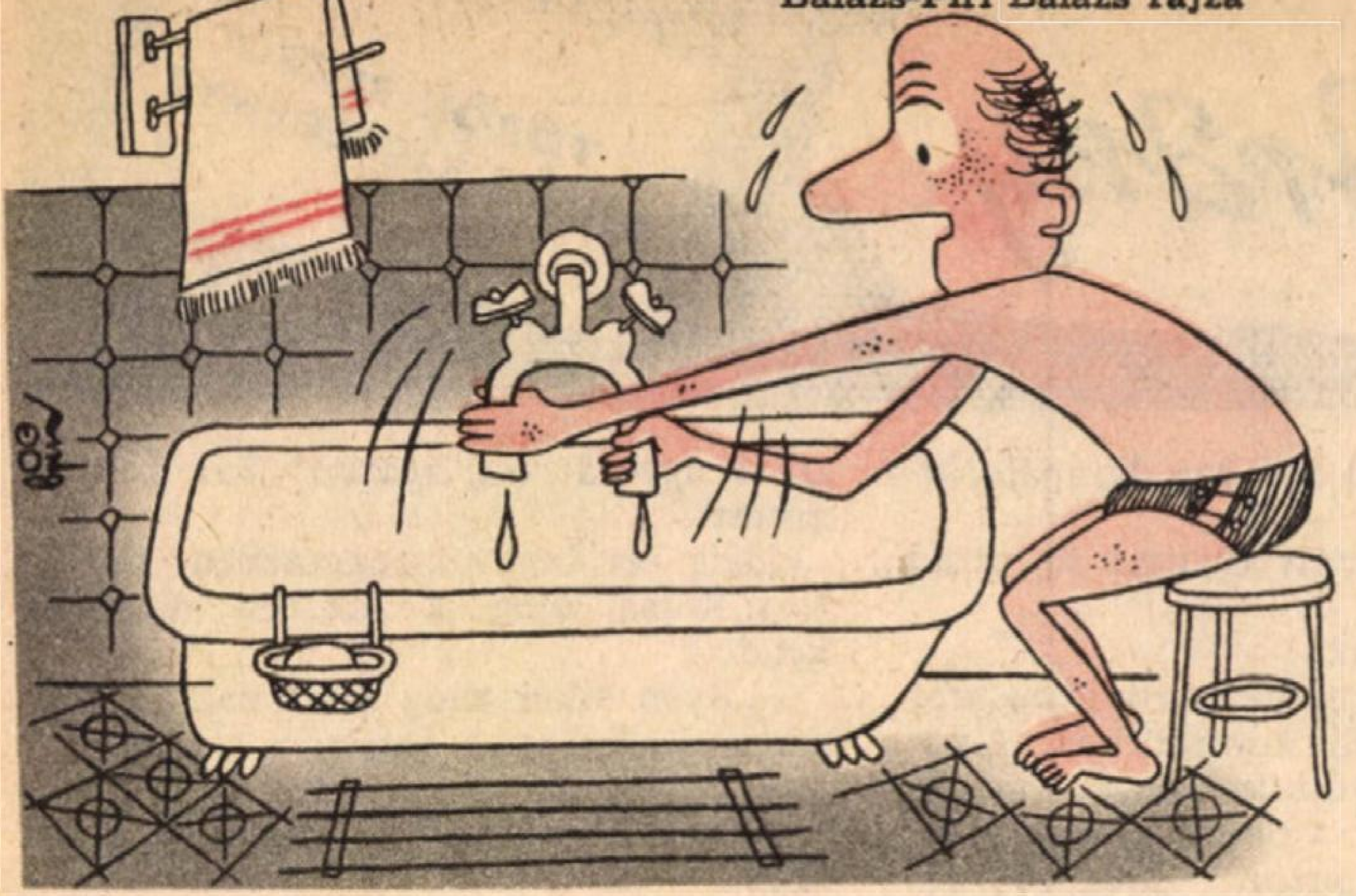

Házasság — némi korkülönbséggel

Hegedűs István rajza

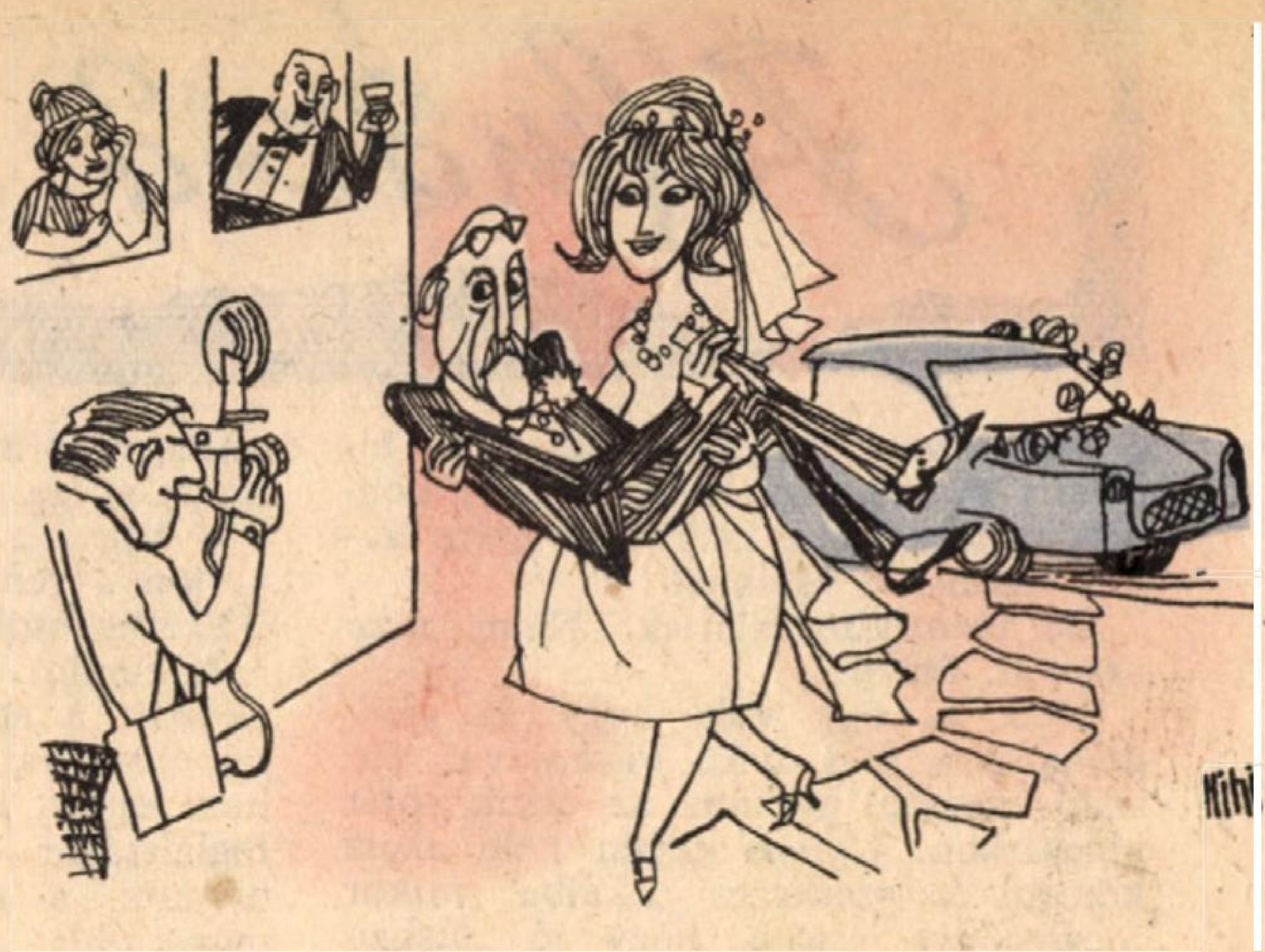

– Éljen az ifjú pár!

Pesti tudósítónktól

Örülök, hogy újra kiadták Arisztotelész Poétikáját. Van azonban egy rossz érzésem, hogy a szerzőt kinullázták. Nem látom a szerzői jogot jelentő „© Arisztotelész, 1963" jelzést a könyv címlapjának belső oldalán. Vagy elavult már a stagirita szerzői joga? Miből éljen akkor az író? Vagy vannak, akik szerzői jog nélkül is halhatatlanok?

*

Autodidakta barátom panaszkodott, hogy noha már érzése szerint bevette a műveltség várát, a helyesírással nem boldogul úgy, ahogyan szeretné. Még mindig nem tudja, hogy a dajjert „j"-vel vagy „ly"-nal írják-e.

*

Az egyik moziban az „Egy szélhámos vallomásai" című nyugatnémet filmet játszották. Az előadás után, miközben a nézők kifelé tódultak, egy idősebb hölgy nevetve mondta a barátnőjének:

— Jó kis marhaság volt! Istenem, milyen büszke lett volna erre a dicséretre megboldogult Thomas Mann!

*

Két fiatalember áll az országúton, autóstoppal szeretnének valahova eljutni. Gépkocsi közeleg, a fiatalemberek intenek neki, de a kocsi lassítás nélkül tovarobog. A fiatalemberek bosszúsan néznek utána.

— Hát ez itthagyott minket! — morog az egyik.

— Még csak el sem gázolt . . . — teszi hozzá a másik.

*

A rádió egyik kulturális tárgyú riportjában a keszthelyi művelődési ház vezetője jogos büszkeséggel beszélt eredményeikről, a különféle tanfolyamok, előadások látogatóinak magas számáról. Sőt, pontos számszerű adattal is szolgált:

— Az elmúlt esztendőben százkétezer embert forgalmaztunk . . .

Hát így hanyatlik a magyar nyelv? Már nem is üzemelünk, csak forgalmazunk?

f. l.

Unalom

Toncz Tibor rajza

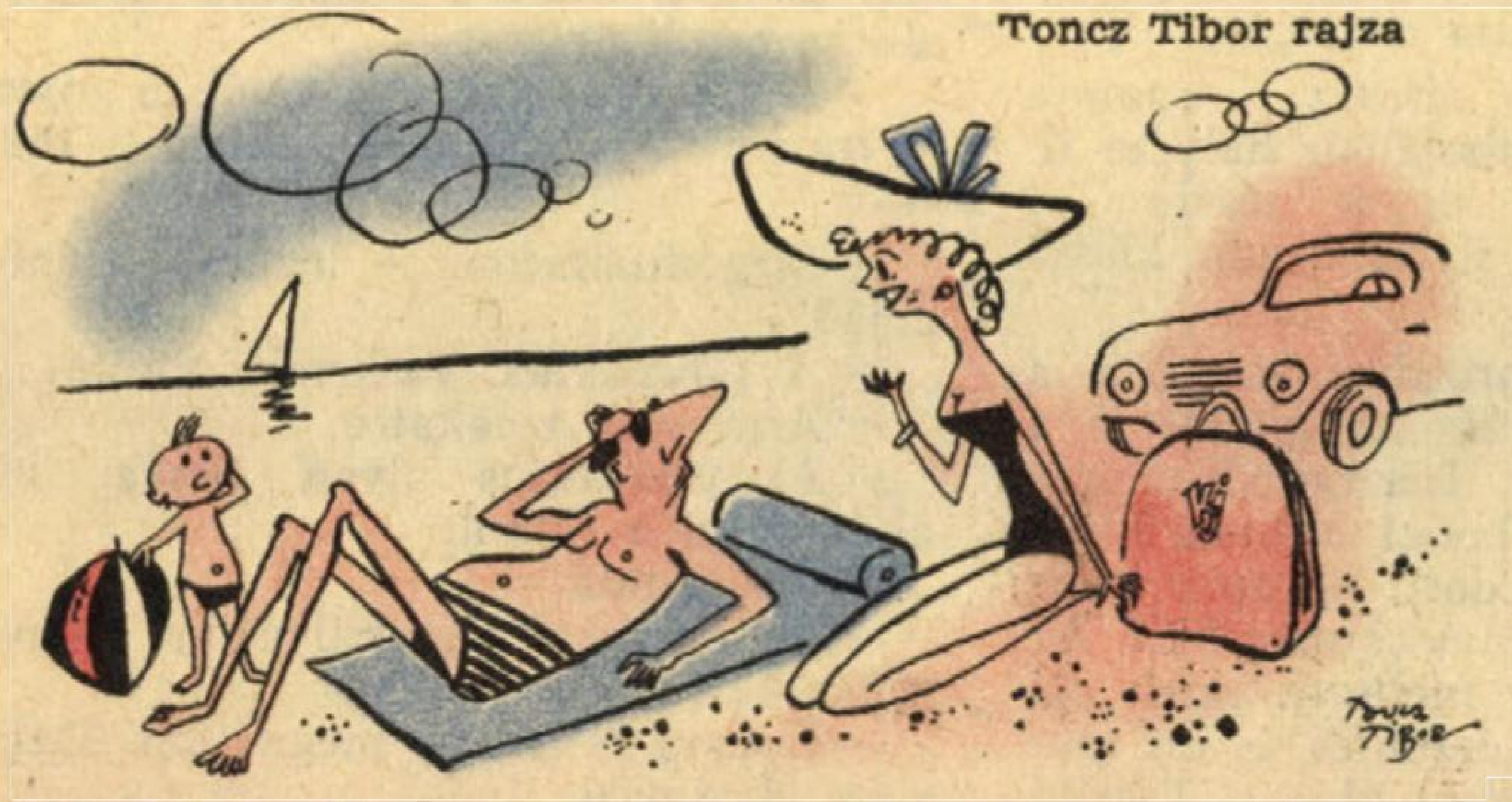

– Mondd, Margitkám, nem kéne benéznem egy kicsit a vállalathoz?

Lakli a mélyvízben

Toncz Tibor rajza

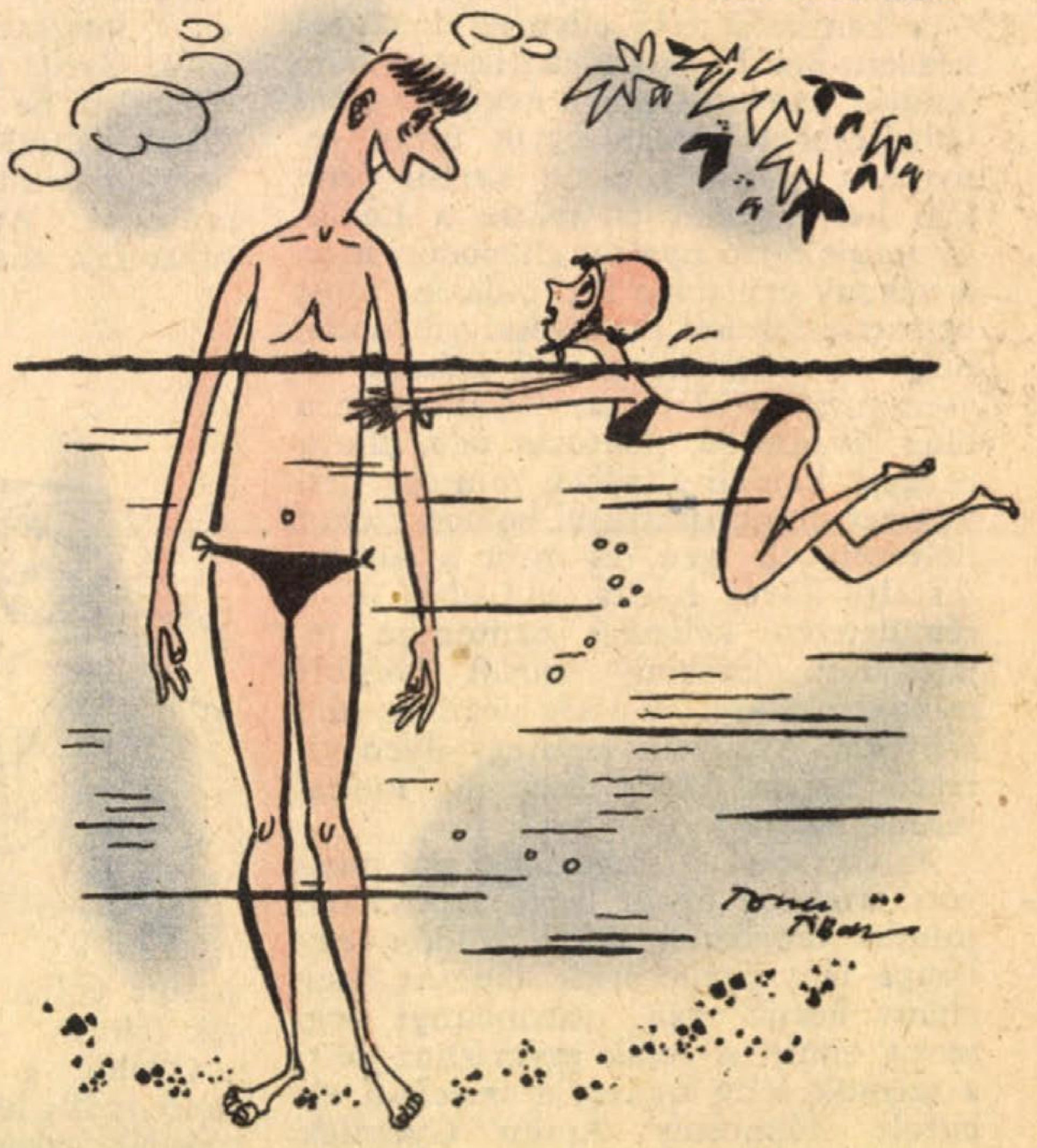

– Most mondja, Mancika, minek tanultam volna meg úszni? . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

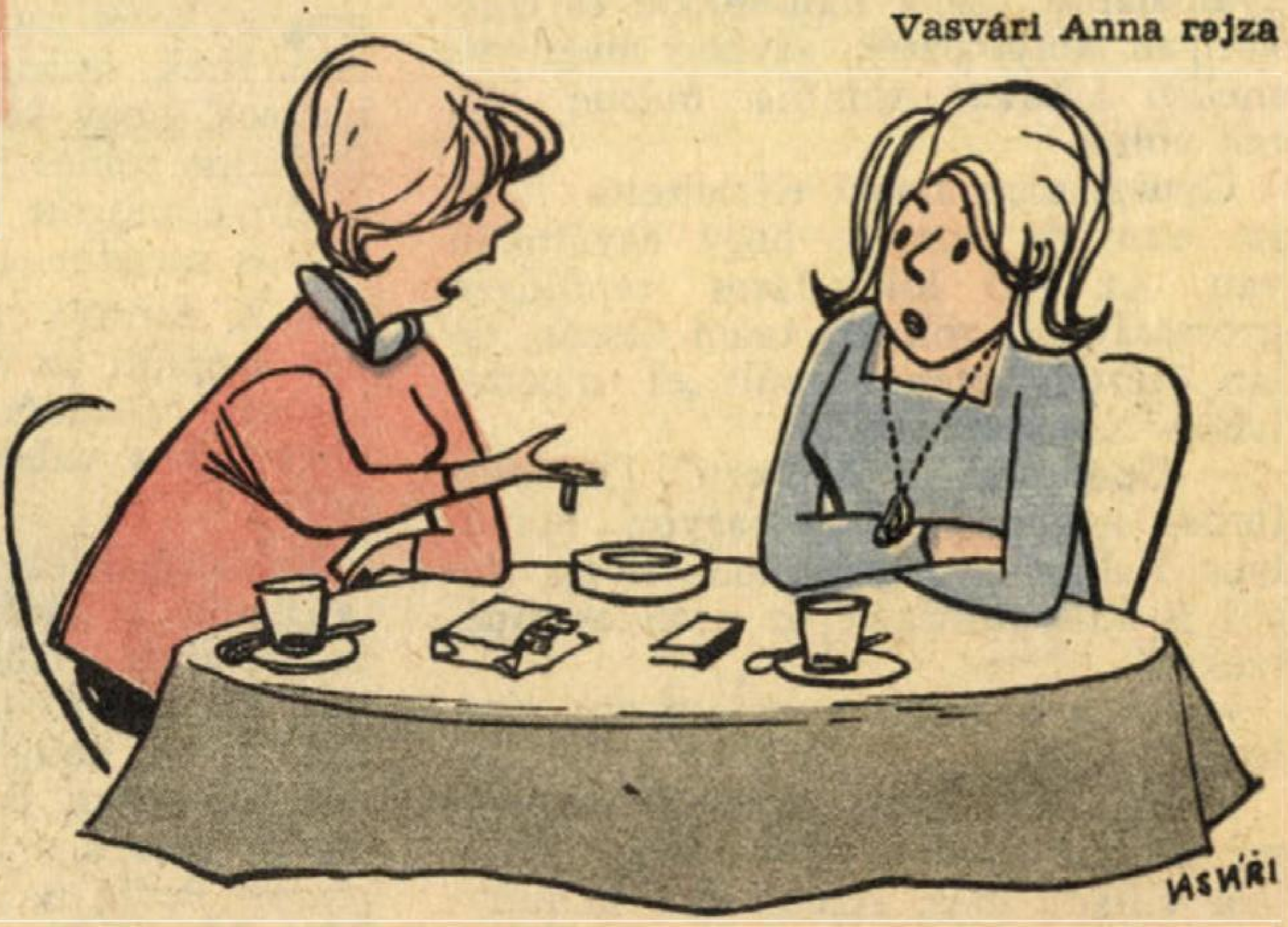

– Az volt a szerencséje, hogy nem értem rá megsértődni . . .

Félmázsa arany

TÖRÖK REZSŐ
VIDÁM KISREGÉNYE

IX.

Ettől olyan haragra gerjedt, hogy elindult gyalog a Várkerület felé, Lonciék is odajönnek majd ásás után. Vajon találnak-e valamit?

De mennyire találtak. Nem, nem aranyat. Szívet.

Mert az úgy volt, hogy az eredménytelen ásás után visszajövet Taszilo megállt pihenni az egyik sötét utcasarkon. Gyuszi éppen bele akart kotorni a szerkezet titkaiba, mikor meglepődve érezte, hogy jó húsban levő harmadostársa egész súlyával nekitámaszkodik. Még pedig úgy, hogy a bodri fekete haja Gyuszi ádámcsutkáját csiklandozta, és valami édeskés kölniszag párázott fel a ruhájából.

Jónás Gyuszi – csodálkozva észlelte – a kánikulai este ellenére dideregni kezdett. Két karja automatikusan előre lendült, lassan átfogta a nekidőlő gömbölyűségeket. Aztán egyik óriási tenyere a prézlis gombóc karcsú derekán helyezkedett el, másik a hűvös, és mégis forró nyakán állapodott meg, a vékony ezüstlánc két oldalán. Most egyszerre feltűnő bizonyossággal tudta, hogy az ezüstláncon zöld mázzal bevont négylevelű lóhere lógadozik le a blúz kivágásába, pontosan oda, ahova ő egyik hajnali álmában mintegy hetvenezer mondhatatlanul boldog csókot helyezett el. Igen, és most a sarkon díszelgő kövér hársfa, ami alatt ez a rémületesen kellemes pantomim lejátszódott, jótékony árnyat borított mindkettőjükre. A világ legillatosabb árnyékát. Amilyent csak egy ilyen virágzó hársfa képes borítani, meleg, júniusi estén.

Az Ógabona tér felől fiatal pár mozgott errefelé, olyan lengő lépésekkel, mintha tangóztak volna. Midőn egy lámpa fénykörébe értek, látszott, hogy ahány kezük van, valamennyi fog, szorít, simít. A fejük egymáshoz dőlt, a szemük félig nyitva, a szájukon elbutult félmosoly. Amint Gyusziék mellett elsiklottak, erősebb szél rángatta meg a hársfát, virágok hullottak a fejükre. Valahol valaki sóhajtott. Két macska tűnt fel a túloldali gyalogjárón, kacér hajlásokkal és izgékonyan kergetőztek, olykor megrázva mellső lábukat, mintha mézbe léptek volna.

Gyuszi meg Lonci elfelejtette, hogy itt van, de azt is, hogy egyáltalán van. Az idő lökhajtásos repülőgép gyorsaságával rohant; talán ötszáz, talán ötezer esztendő múlt el mozdulatlan némaságban.

– Gondolod – kérdezte Dömötör Ilona, nagyon puha, nagyon homályos halkan –, gondolod, hogy végül is kinyomozzuk az aranycsempészeket?

– Talán – felelt a hosszú fiú reszkető hangon.

A lány fölnézett az arcába. A szeme fehérje opálos, gyöngyházas fényben villant meg. Aztán újra behunyta a szemét, és ettől olyan sötét lett a világ, mintha az ég valamennyi csillaga, és a föld minden lámpája kialudt volna.

– Vigyázz – szólt Gyuszi fojtottan –, jön a rendőr.

Szétkapcsolódtak.

A rendőr megjelenése rövidzárlatot okozott a szívbéli áramkörben. Gyuszi cigarettára gyújtott, majd Taszilóhoz lépett, hogy valami ártatlan elfoglaltságot mutasson, lábával lenyomta a gyújtó kallantyút. Szinte megrémült a váratlan dörgésre: a hisztériás masina most, amikor nem kellett volna, vígan működött.

*

Bandavári Máró Pali népzenész és zenekara a „Gladiátorok bevonulásá"-t játszotta a Lajta kávéház teraszán. Gyula pincér annak az ütemére lépkedett be a konyhába, és marsolt vissza díszlépésben az emelvényre, hogy a színházból jött vendégeket kiszolgálja. Az utcáról nézve néha olyannak tűnt Gyula pincér, mintha úszott volna a zsúfolt teraszon a fejek fölött.

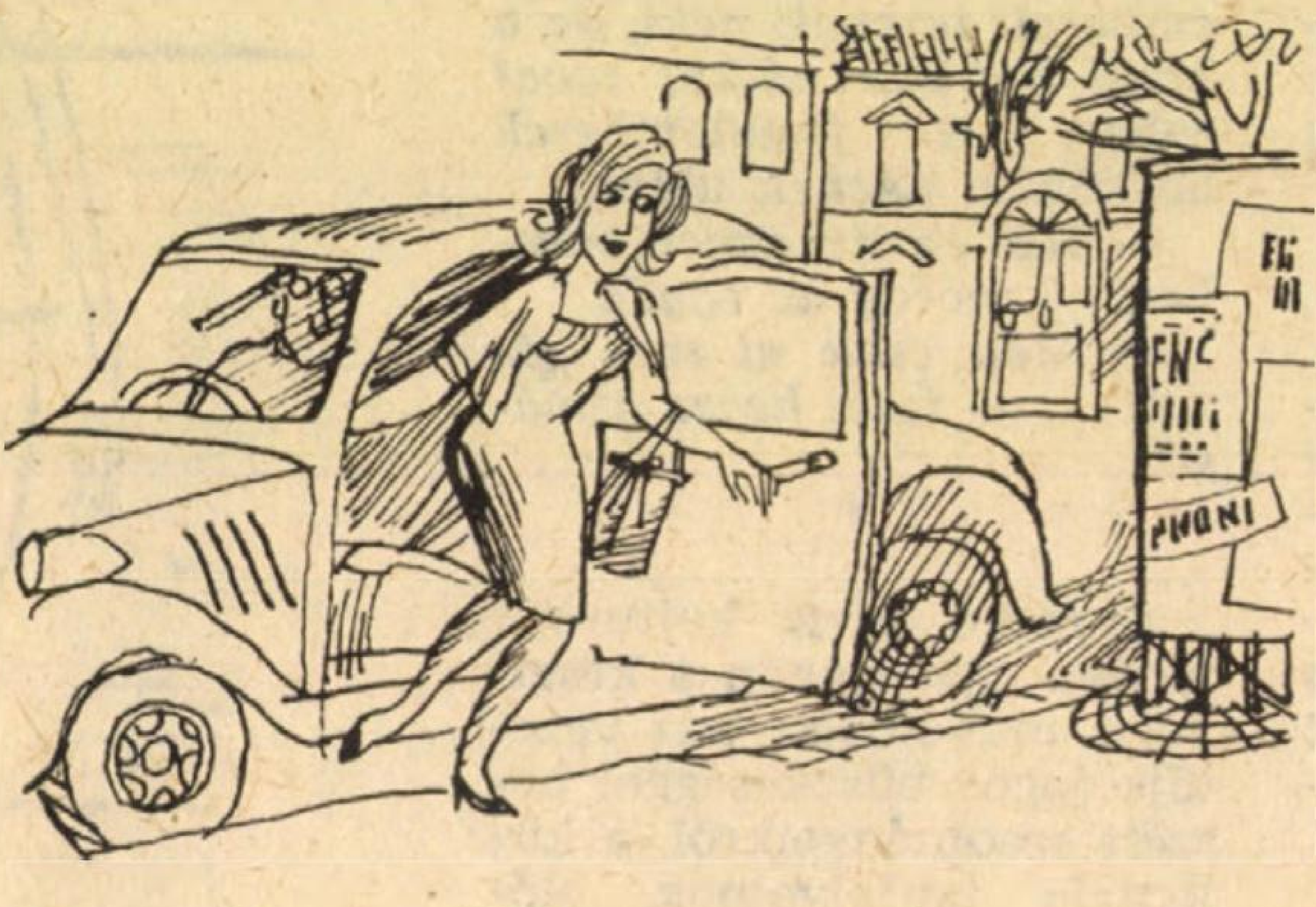

Odébb, a kapu előtt, Vas Rózsa most szállt ki Toller úr kocsijából. Az előadás sikerétől pirosan, a karcsú termetén feszülő fehér selyemruhában ugyancsak föllelkesítette a lakatosüzem-tulajdonost. Ahogy itt a félárnyékban, a cigányzene hullámain lengve, kezét nyújtotta az elegáns agglegénynek, igazán hatásos volt. Olyan hatásos, hogy két lépésnyire odébb, a földszint romos üzlethelyiségének vasredőnye mögött lapuló Szmuk Karcsinak is megdobogtatta a szívét.

– A zannya ne sírassa – nyomta oda szeplőit az átabotában helyére illesztett vasredőny egyik réséhez –, hogy lehet valaki ilyen csuda klassz nő?

Valósággal hipnotizálva vizsgálta a tanárnőt, a kacér kis kalapjától le a magassarkú, fehér kesztyűbőr cipőjéig. Ha Dömötör Lonci öltözne ilyen flancba – elmélkedett –, attul meg köllene veszni. Bár így is meg köll. Az ember már úgy jár mellette, mint aki részeg. Pedig nem érdemes, a nő csudára felvág. El fogom adni a Tasziló harmadrészét – gondolta keserűen –, mert úgy látszik, igazán „kár a benzinért".

Idáig ért bús töprengésében, mikor Vas Rózsa, meg a lakatos búcsúzni kezdett.

– Ilyen siker még nem volt – szorongatta Toller a tanárnő glaszékesztyűs kezét.

– Igazán tetszett? – pirult a széplány.

– És ahogy ezt maga rendezte! Dirigált, zongorázott, énekelt...

– A közönség igazán édes volt.

– Akkora vastaps még nem volt a színházban! Ahogyan maga azt a dalt énekelte...

– Nem voltam halk egy kicsit?

– Óriási volt! Óriási!

A vasredőny mögött Szmuk Karcsi megvakarta fejebúbját. Nem volt túlzottan sok élettapasztalata, de annyit tudott, hogy aki a másik szemébe hízeleg, az *akar valamit* attól a másiktól. Lám, ő szerelemmel szereti Loncit, mégsem hízeleg neki. Viszont igaz, hogy ő is akar tőle valamit...

Na jó, de ez a vagány Toller úgy főzi a nőt, akár a marhaszegyet.

– Olyan szépen énekelt – áradozott –, folyton törtem a fejemet, hogyan róhatja le az ember a háláját?

– Hála? – rázta fejét Rózsika. – A jótékony célért csinálom.

– Igen. De mégis. Azt gondoltam, hogy valamivel viszonzom... valamit teszek magáért...

– El sem tudom képzelni, hogy mit.

– Várjon csak – töprengett a lakatos. – Ez egy romos lakás volt.

– Tömérdek pénzbe került a rendbehozása.

– De azért biztosan vannak még hibák, amik a lakatos kezét várják. Szívesen megjavíttatok mindent. Díjtalanul.

Szmuk Karcsi a fejét csóválta. Ó, a piszok! Ha egy csinos kis nőt akar átejteni, ingyen munkát kínál, az ember hányva fakad a hallatára. És Vas Rózsa bedűl neki.

– A konyha kéménye valóban rossz – mondta –, szélkakas kellene a toldóra.

– Megcsináltatom – legyint a hízelgő.

– A pinceablak vaskerete törött...

– Arra van a lakatos.

– Az erkélyrács olyan ócska, ki akar dülni a falból.

– Kicseréljük.

– A sparherd szabályozója nem működik.

– Holnap feljövök, megnézem. Délelőtt alkalmas?

– Feketekávéra inkább. Háromkor.

– Kezét csókolom.

– Jó éjszakát, Toller úr.

Az üzemtulajdonos megvárta, míg a tanárnő előszedi retiküljéből a kulcsát, bemegy és bezárja maga mögött az ajtót. Akkor cigarettára gyújtott, beült a kocsijába, elgördült.

Szmuk Karcsi megmasszírozta az elzsibbadt lábait. Ha még öt percig így kellett volna állnia teljes mozdulatlansággal, talán elkezd kukorékolni kínjában.

Már majdnem kidugta fejét a résen, de megtorpant. Mintha a kisajtó zárjában csikorgott volna a kulcs. Ugyanakkor lépéseket hallott kint az utcán. Visszajött a lakatos? Nem. A kapumélyedésben Perlaki Artúr állt, egykori tanítója, az iskola réme.

– Itt maradok az árnyékban – hallatszott Vas Rózsa hangja halkan. – Itt nem láthatnak.

– Hall engem jól, ha ilyen csöndesen beszélek?

– Minden szót.

Karcsi elfelejtette a lába zsibbadtságát. Ugyan mi dologban jár itt a tanfelügyelő úr?

– Gratulálok – fuvolázott a pofaszakáll. – Úgy énekelt, ahogyan reméltem.

– Ó, tanfelügyelő úr…

– Mondja, átgondolta azt, amit a napokban beszéltünk?

A nő nem felelt. De mintha sóhajtott volna. A tanfelügyelő idegesen támadt rá:

– Azt hittem, tisztán látja az ajánlatom előnyeit. Kikerülne innen. Nagyszerű élet, vagyon és kényelem venné körül. Autója lenne. Kinyílna a világ. Bécs, Párizs, Brüsszel, London…

Vas Rózsa vontatottan felelt:

– Nem tudom rászánni magam. Mi lesz, ha nem sikerül?

– Ettől ne féljen. Előkészítettem mindent. Most már magától függ.

A szeplőmilliomos a száját harapdálta izgalmában. Mi ez, mi ez? Rózsika elbúcsúzik a lakatostól! A kapu mögött vár, míg Toller elmegy! Újra kisettenkedik! Ilyenkor! Késő éjszaka!…

– Borzasztó dolog ez – suttog a tanárnő. – És arra is gondolok, hogy ön mibe keverné magát.

Most hökkent meg csak Szmuk Karcsi igazán. Ahogyan Perlaki beszélni kezdett, az olyan volt, mintha egy útsimító gőzhenger váratlanul tangót kezdene táncolni. Vagy egy krokodil valami énekesmadár hangján tilinkózna.

– Én vállalok magáért minden veszélyt – dalolt a pofaszakállas énekesmadár –, a szökést, a bujkálást, mert szeretem magát…

– De tanfelügyelő úr – vágott szavába a tanárnő –, ön mindig elfelejti, hogy felesége van?

A zanyád – horkant fel Karcsiban a soproni erkölcs –, ez egy tanfelügyelő? Ilyen alak nevel másokat?

– A szerelem nem függ a családi állapottól – jelentette ki mély hangon Perlaki. – Ugye, a nénje ilyenkor már alszik?

(Folytatjuk)

BOLGÁR HUMOR

FORRÓ AFRIKA!

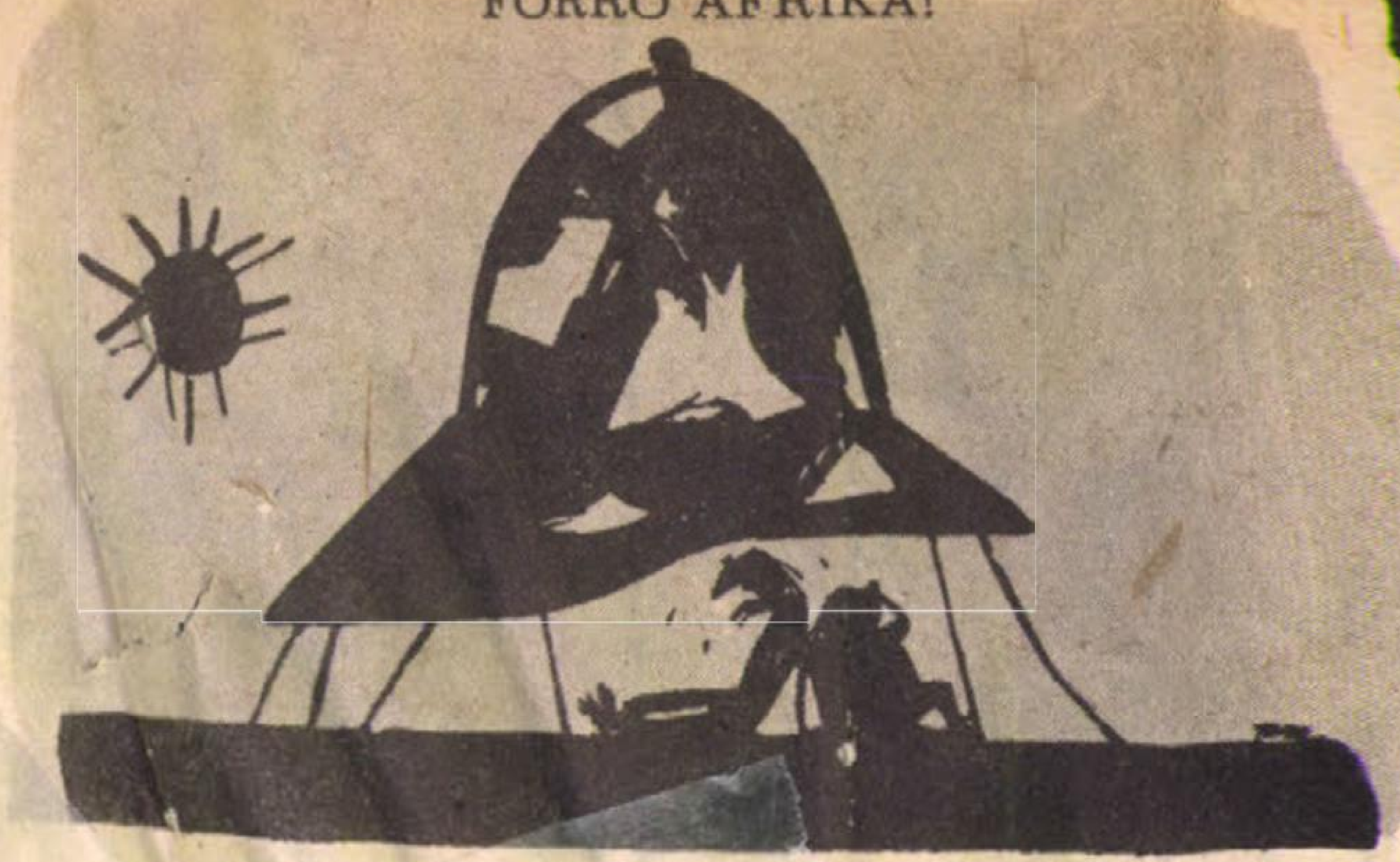

John Bull: Te, Samu, ez a kalap egyre kevesebb védelmet nyújt…

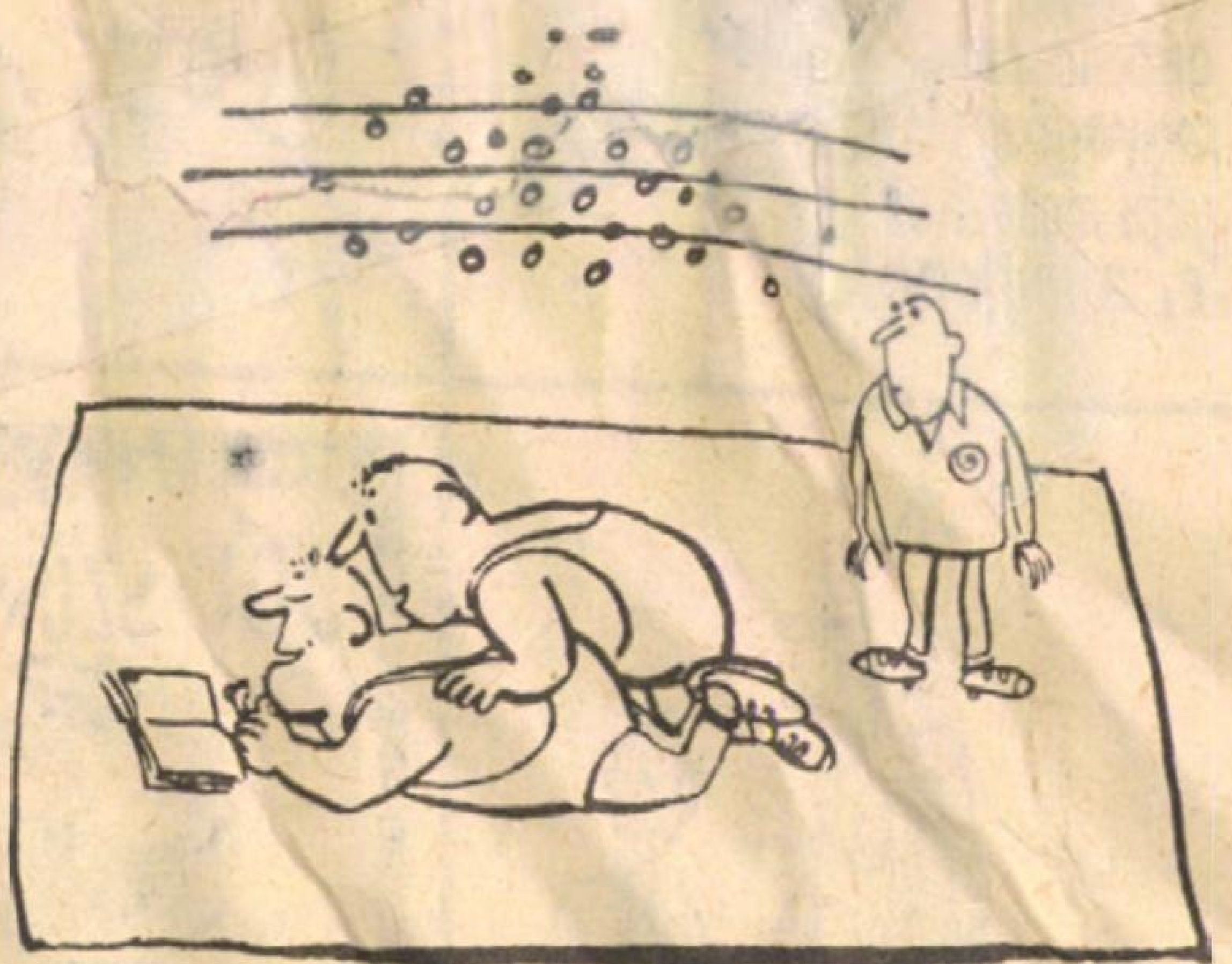

BARÁTSÁGOS BIRKÓZÓ-MÉRKŐZÉS

MÉG NEM SZOKTA MEG A VETŐGÉPET…

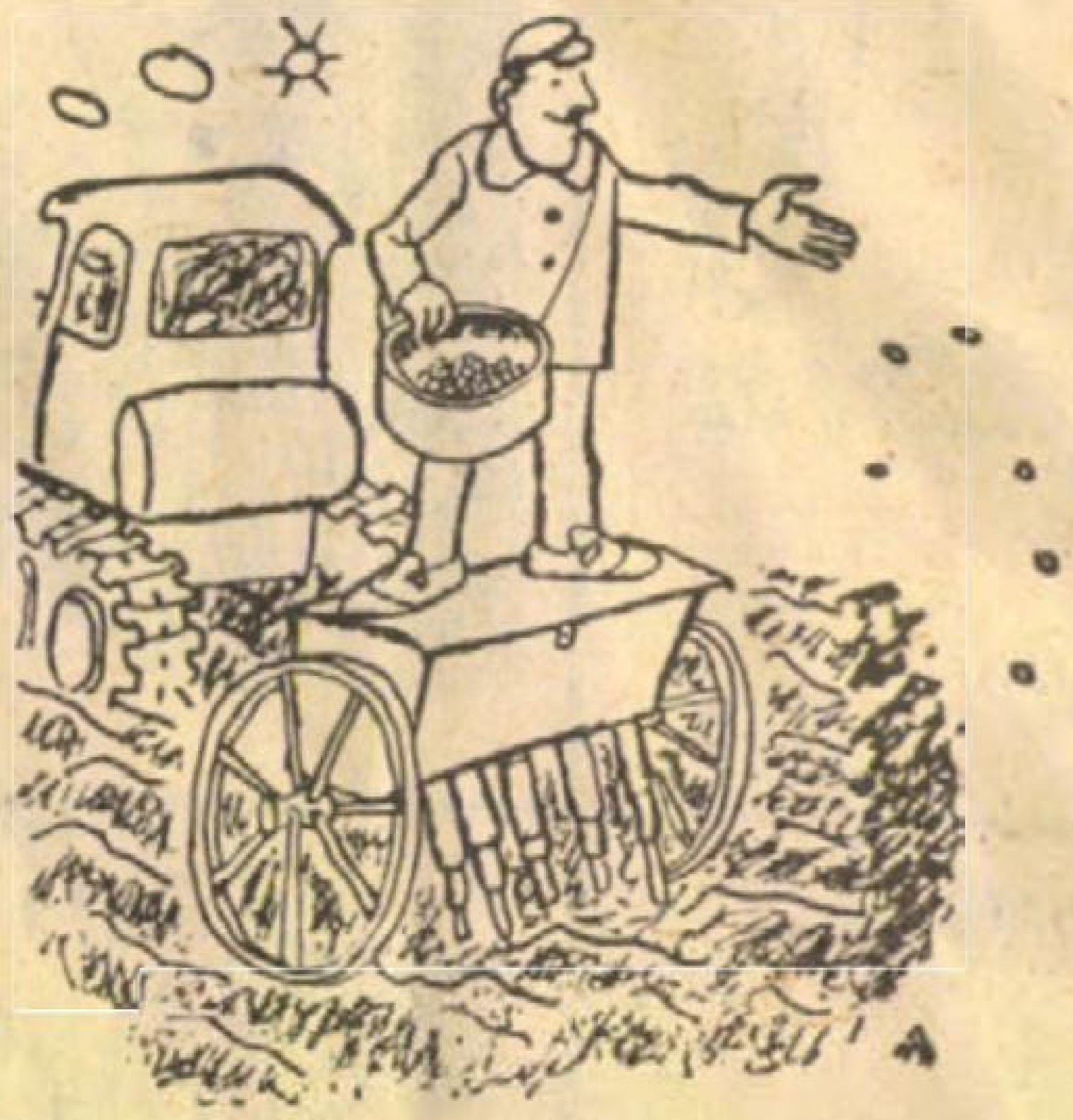

VÉGRENDELET

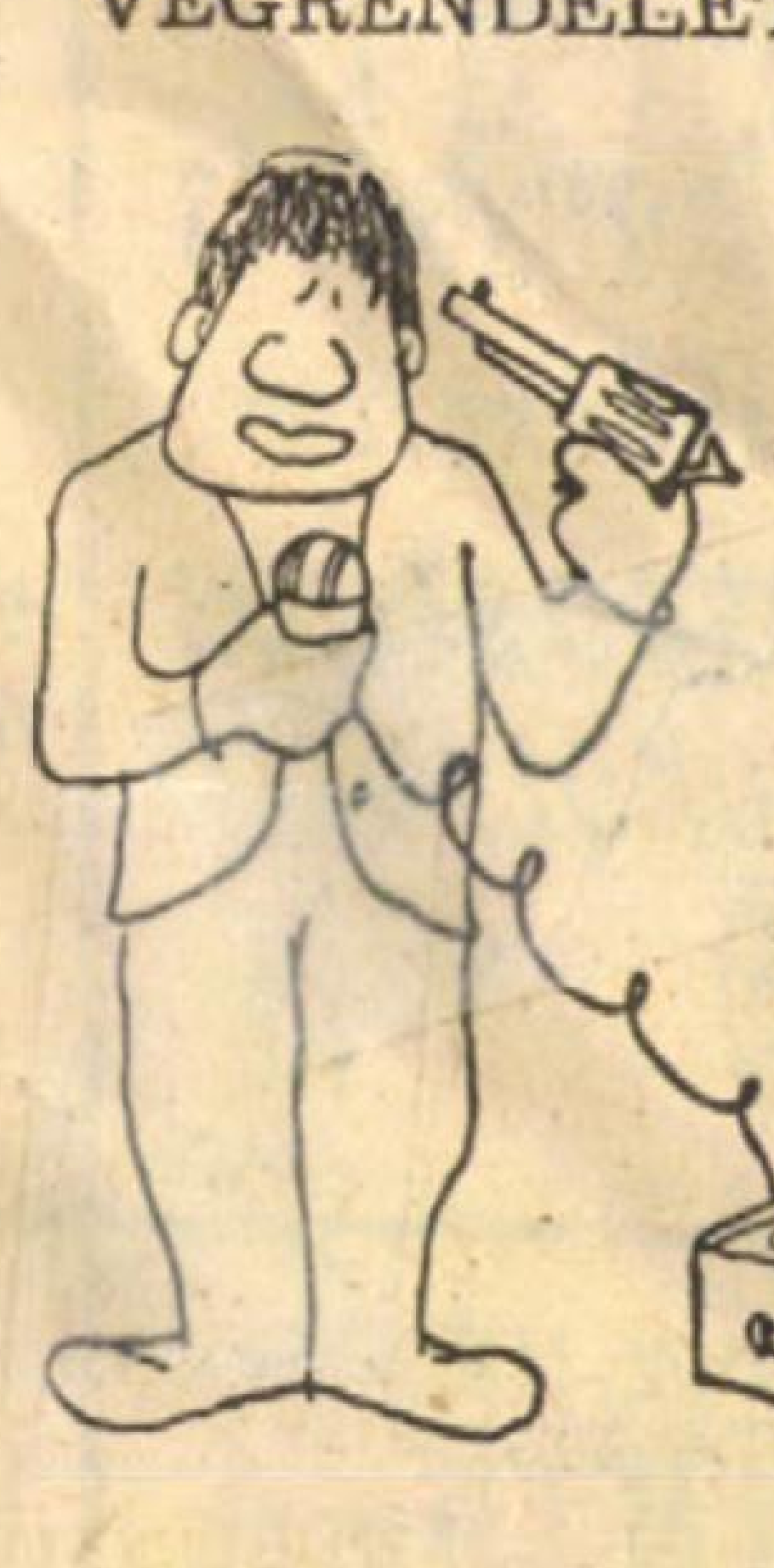

ESZTÉTIKAI VITA

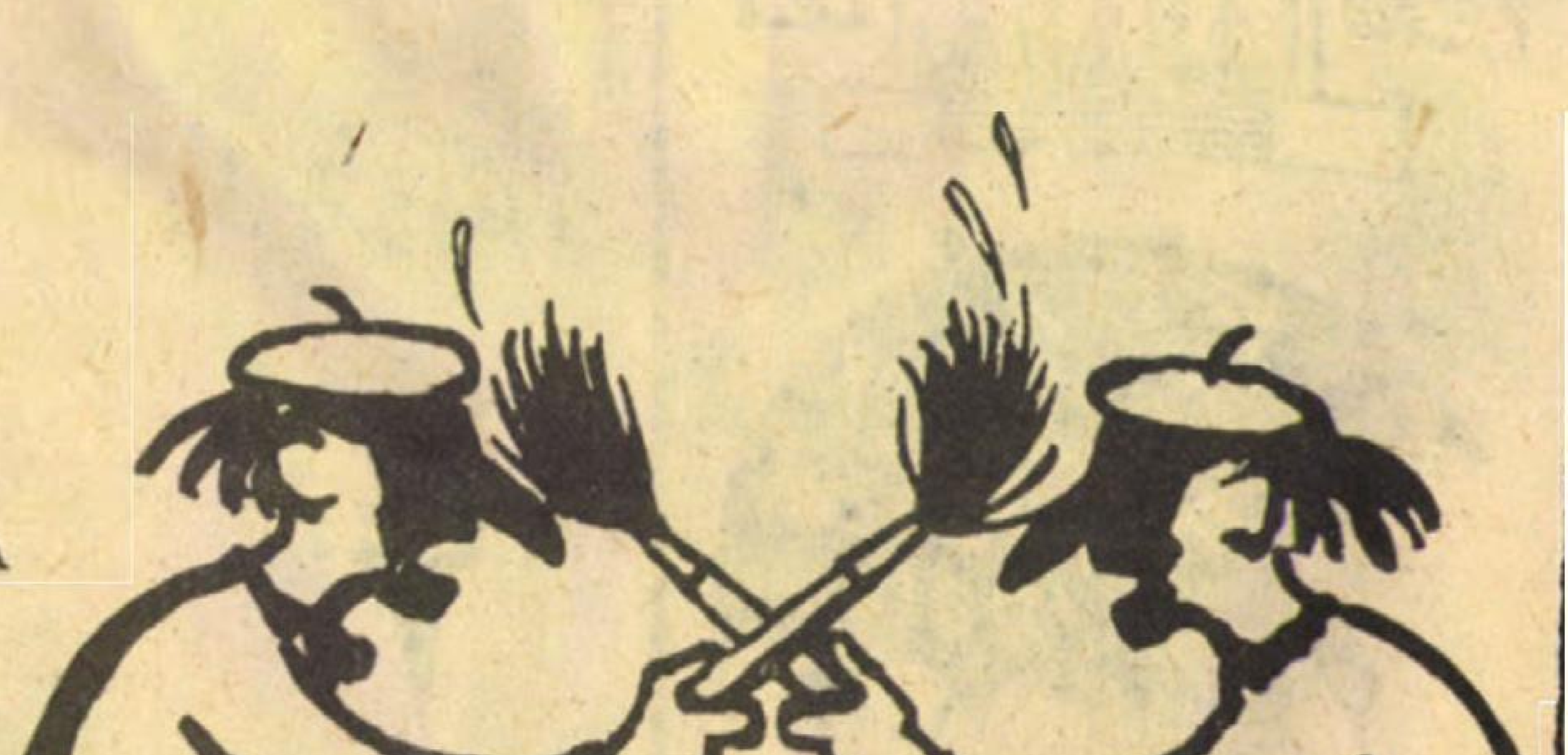

(A szófiai „Sztarsel”-ből)

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 63.5229 – Kossuth Nyomda, Budapest. – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504

HIRDETÉSEK

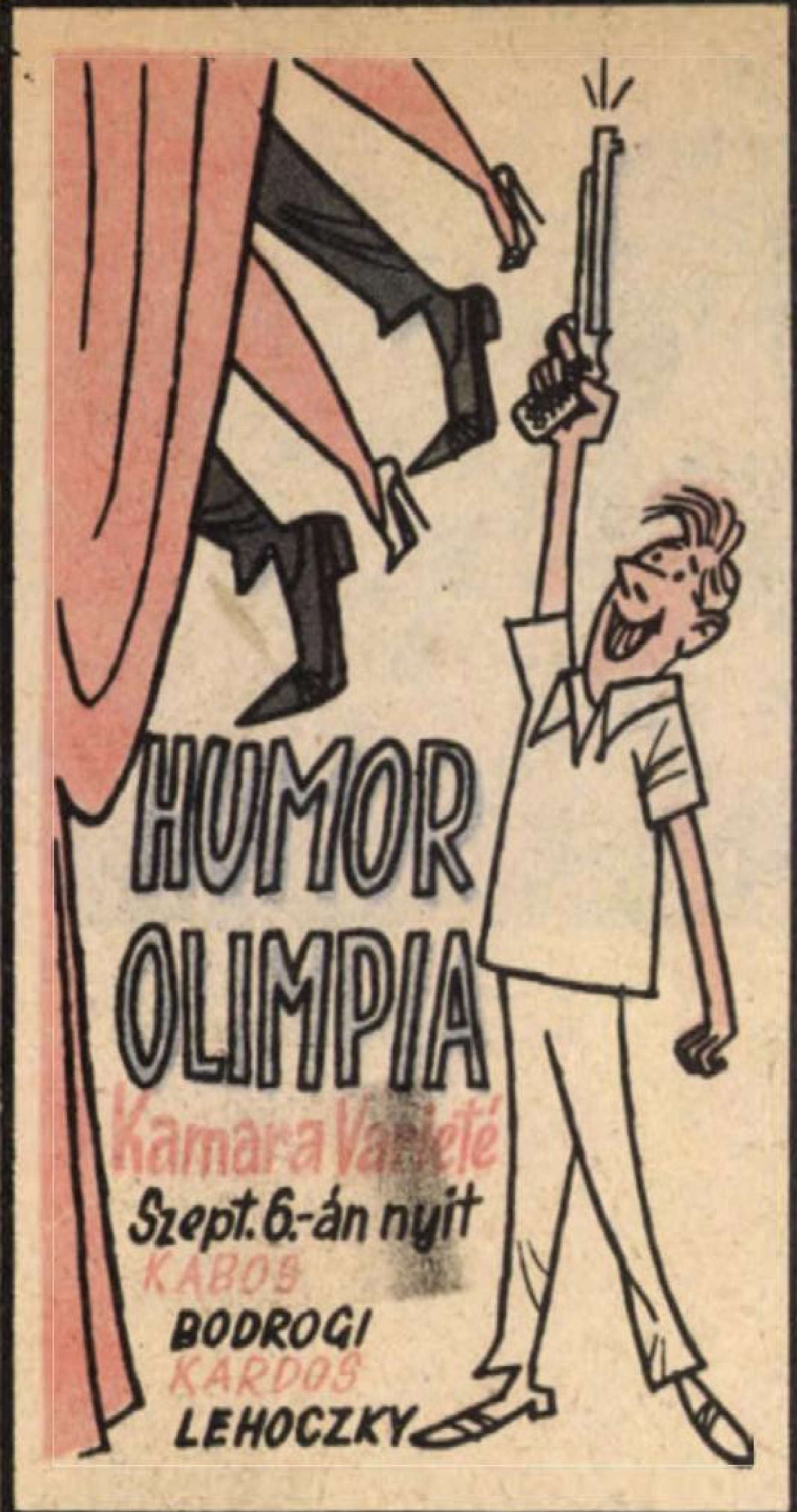

HUMOR OLIMPIA

Kamara Varieté

Szept. 6.-án nyit

KABOS
BODROGI
KARDOS
LEHOCZKY

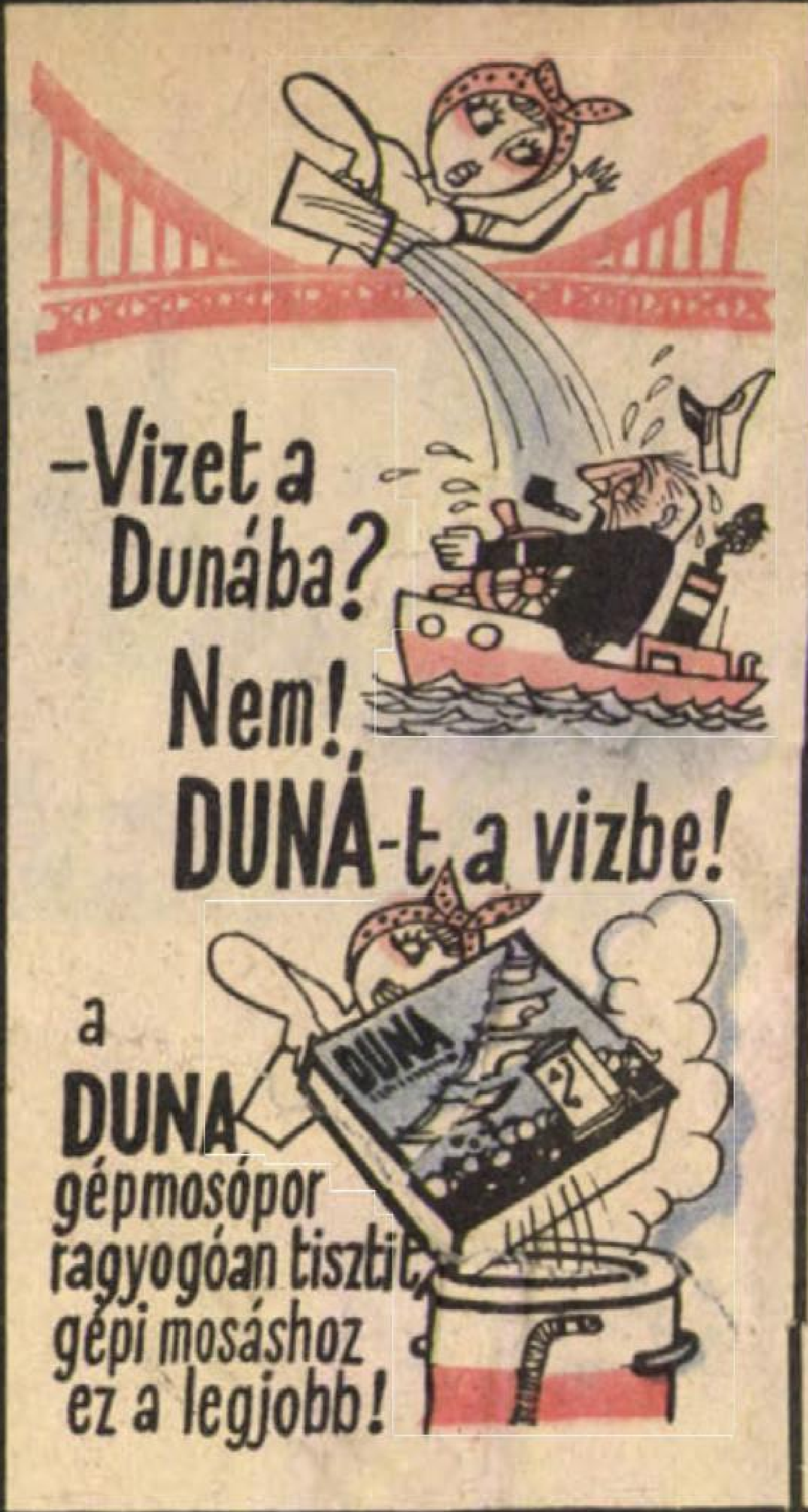

–Vizet a Dunába?

Nem!

DUNÁ-t a vizbe!

a DUNA gépmosópor ragyogóan tisztit, gépi mosáshoz ez a legjobb!

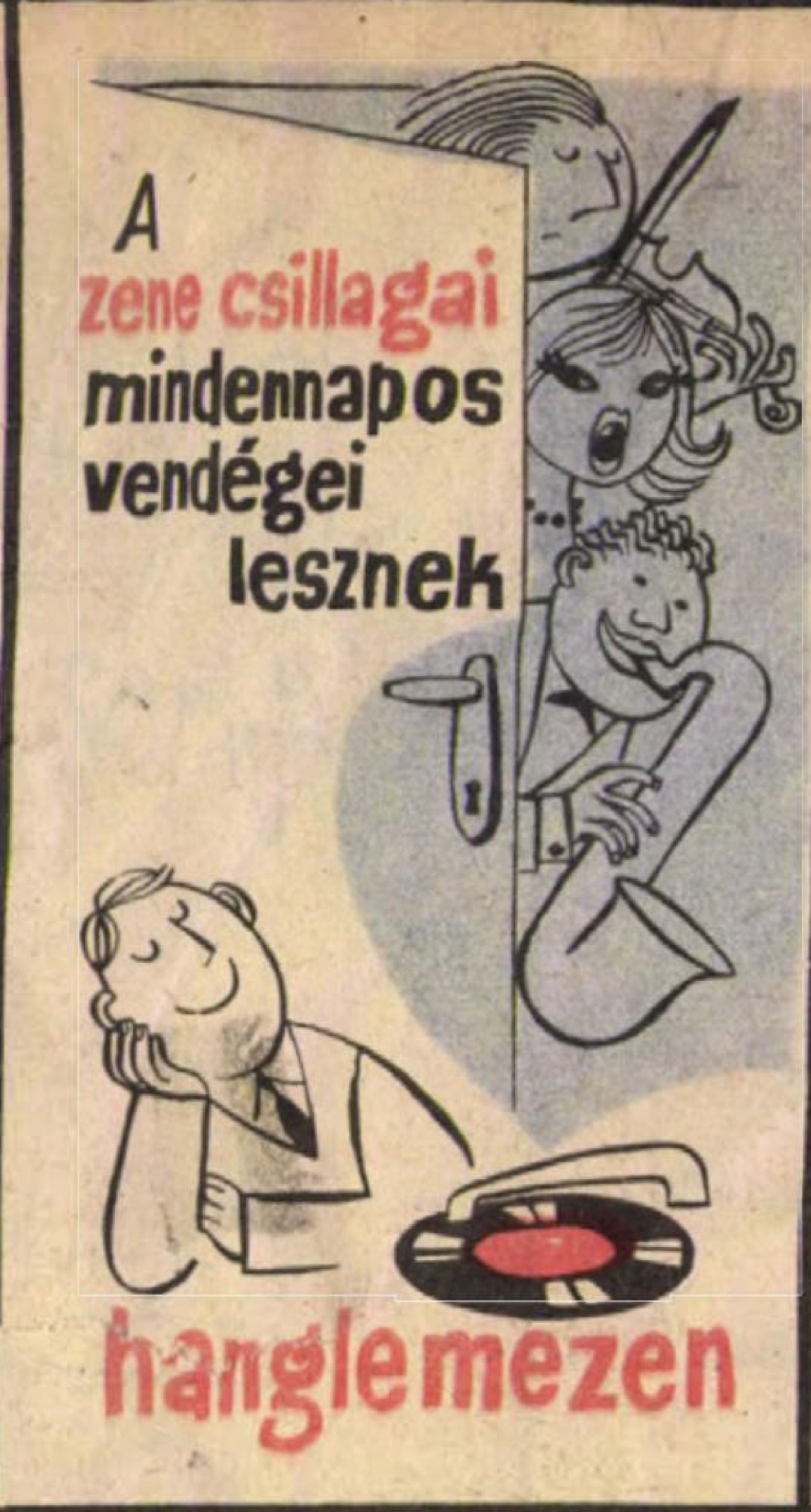

A zene csillagai mindennapos vendégei lesznek …hanglemezen

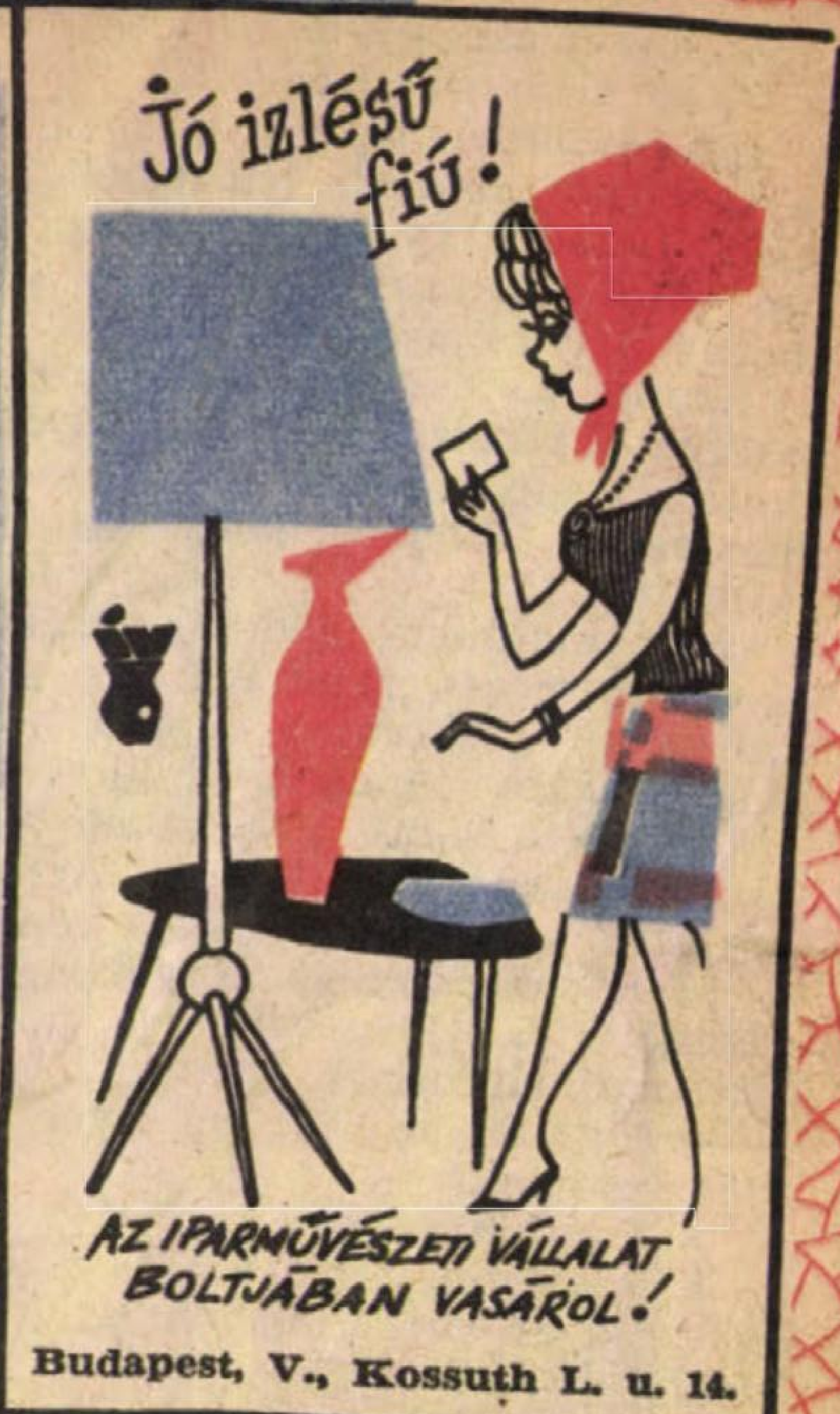

Jó izlésű fiú!

AZ IPARMŰVÉSZETI VÁLLALAT BOLTJÁBAN VÁSÁROL!

Budapest, V., Kossuth L. u. 14.

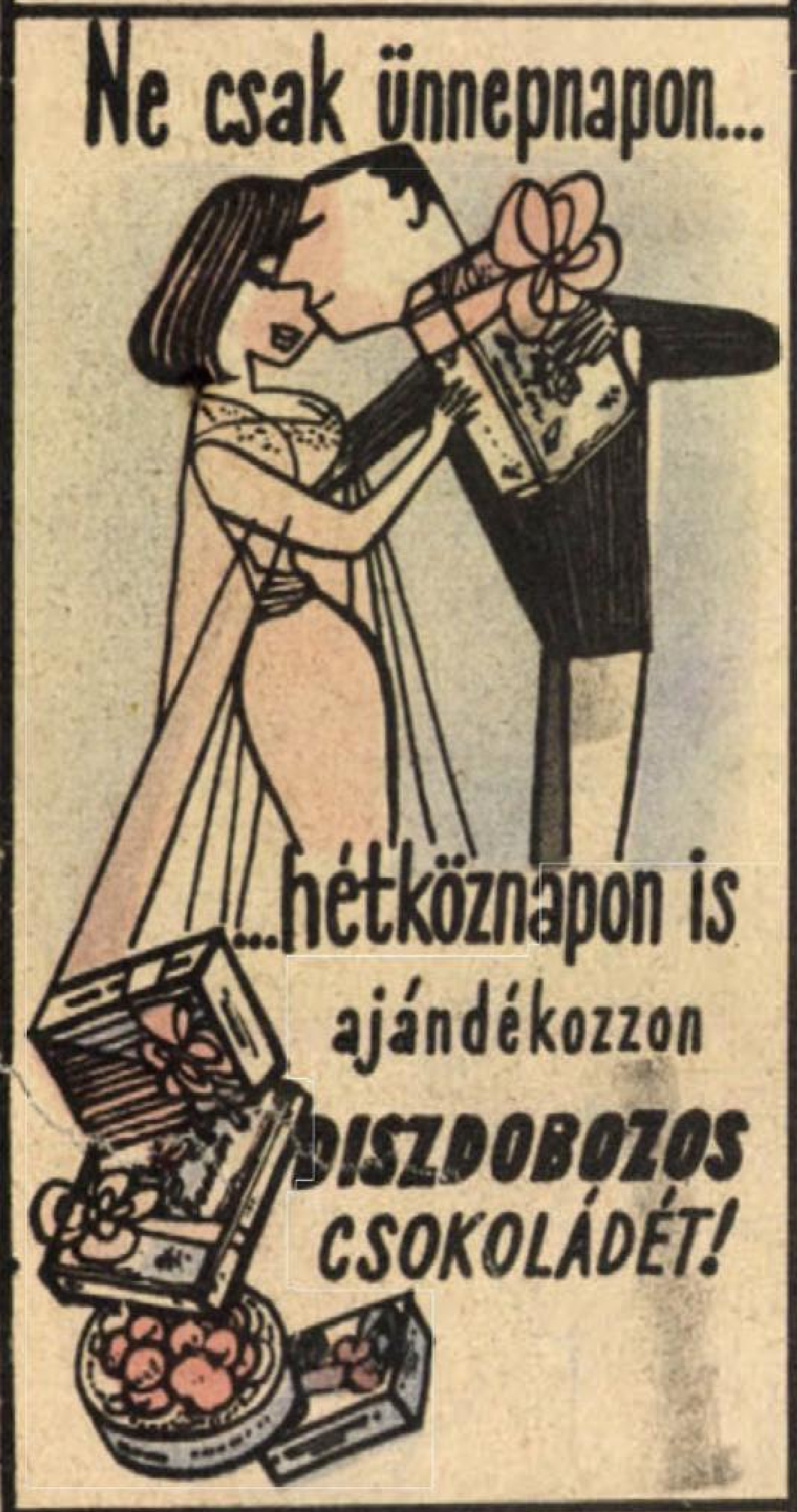

Ne csak ünnepnapon…

…hétköznapon is ajándékozzon DISZDOBOZOS CSOKOLÁDÉT!

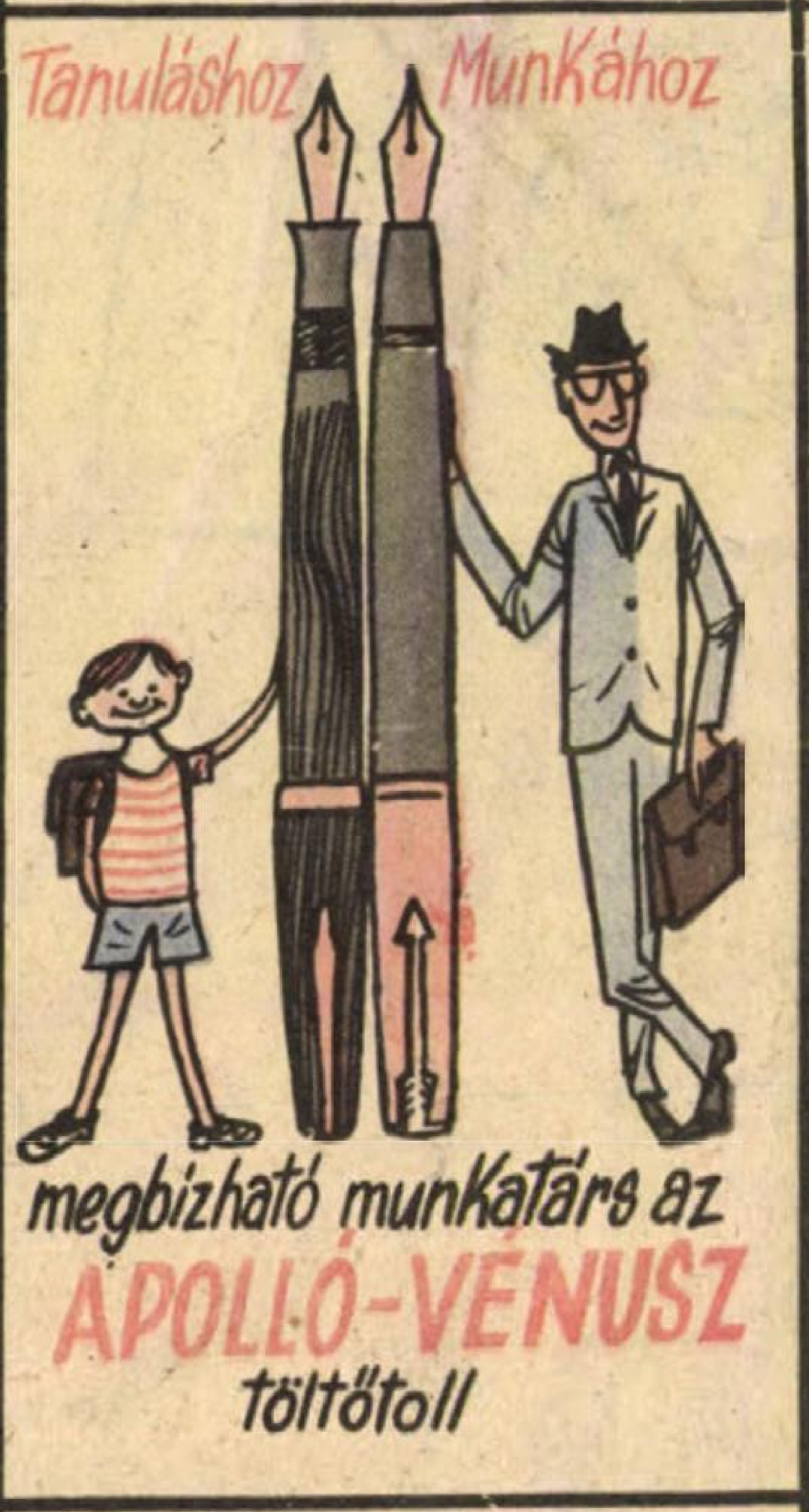

Tanuláshoz Munkához

megbizható munkatárs az APOLLÓ-VÉNUSZ töltőtoll

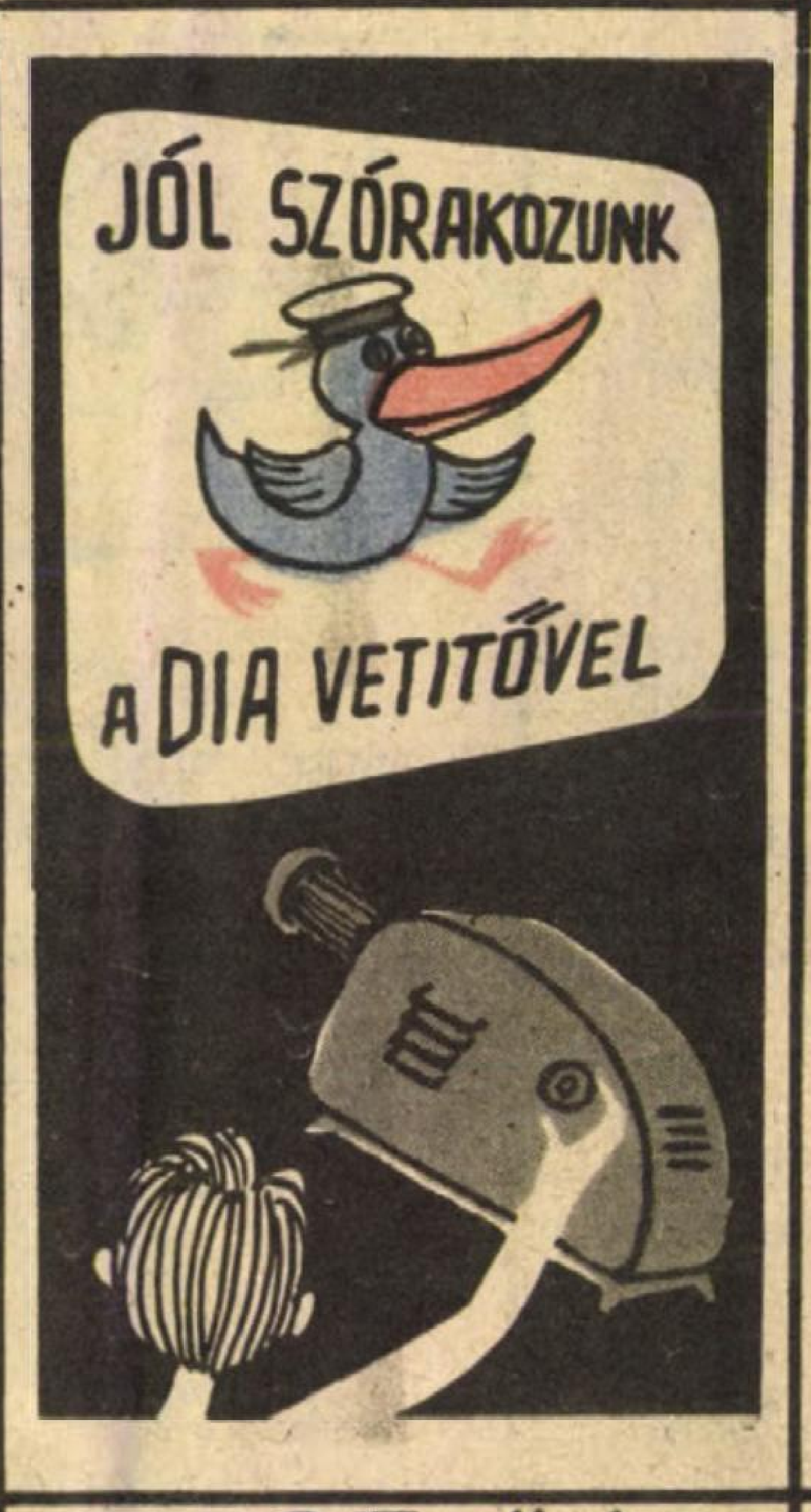

JÓL SZÓRAKOZUNK A DIA VETITŐVEL

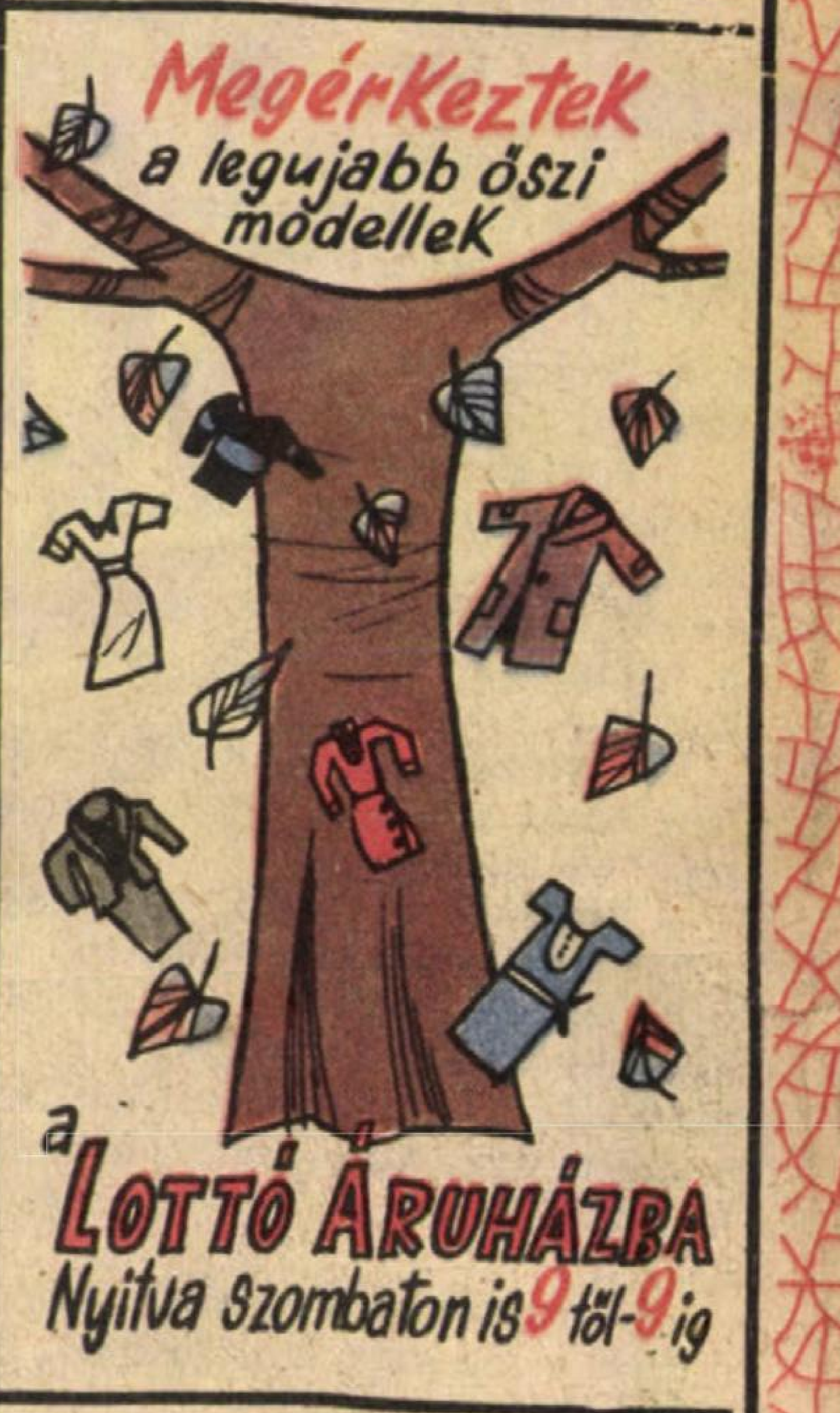

Megérkeztek a legujabb őszi modellek

a LOTTÓ ÁRUHÁZBA

Nyitva szombaton is 9-től-9-ig

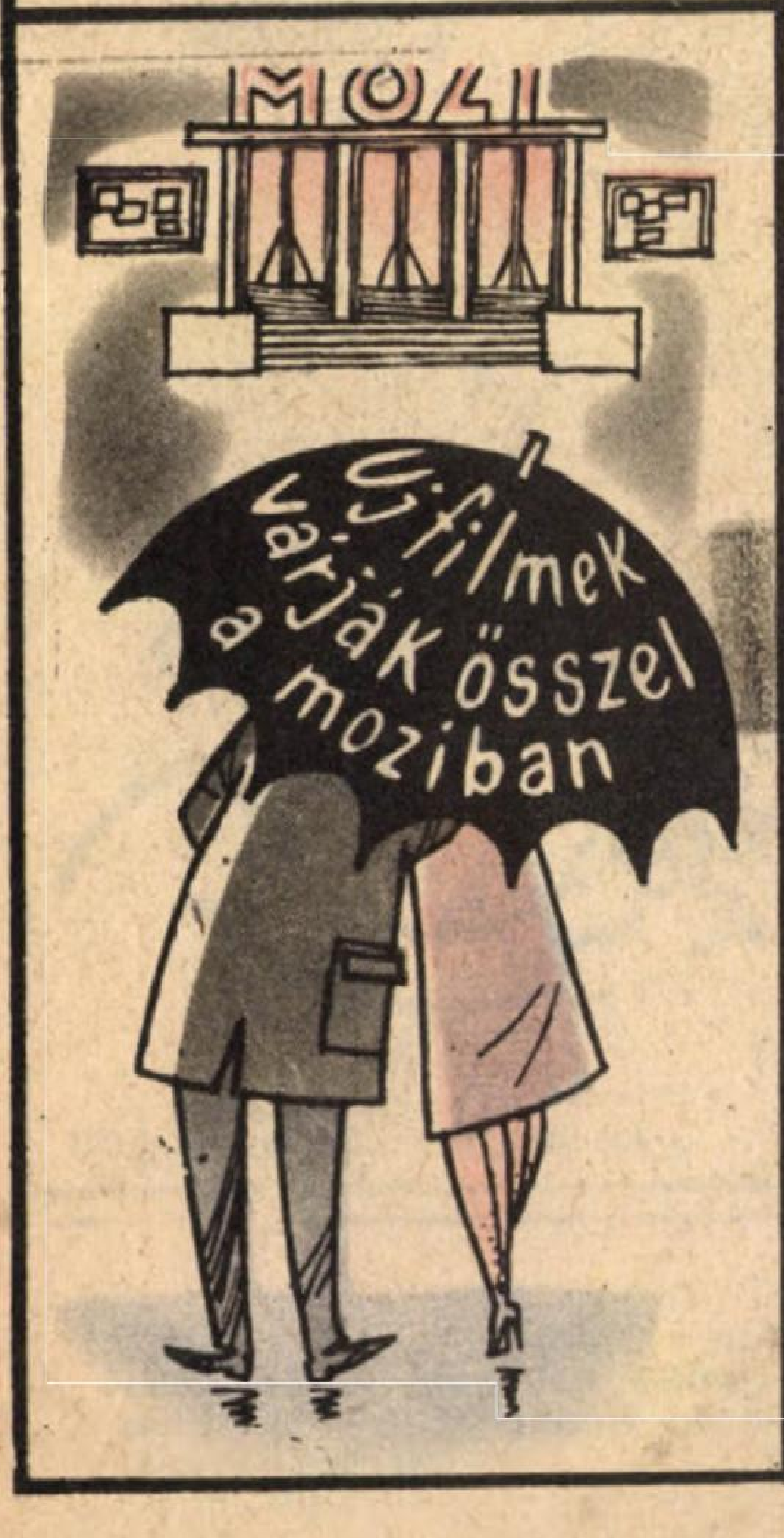

MOZI

Új filmek várják ősszel a moziban

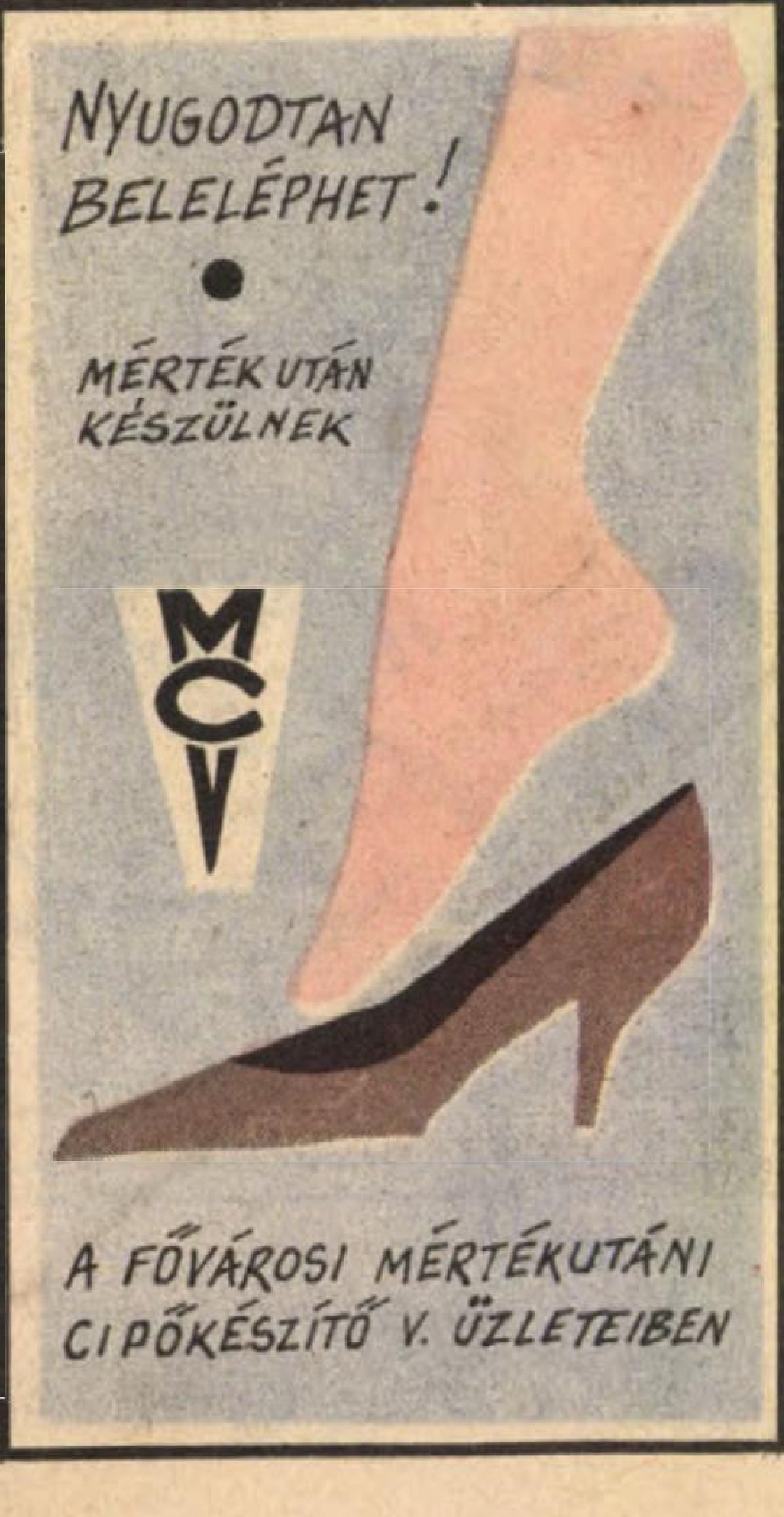

NYUGODTAN BELELÉPHET!

MÉRTÉK UTÁN KÉSZÜLNEK

MCV

A FŐVÁROSI MÉRTÉKUTÁNI CIPŐKÉSZÍTŐ V. ÜZLETEIBEN

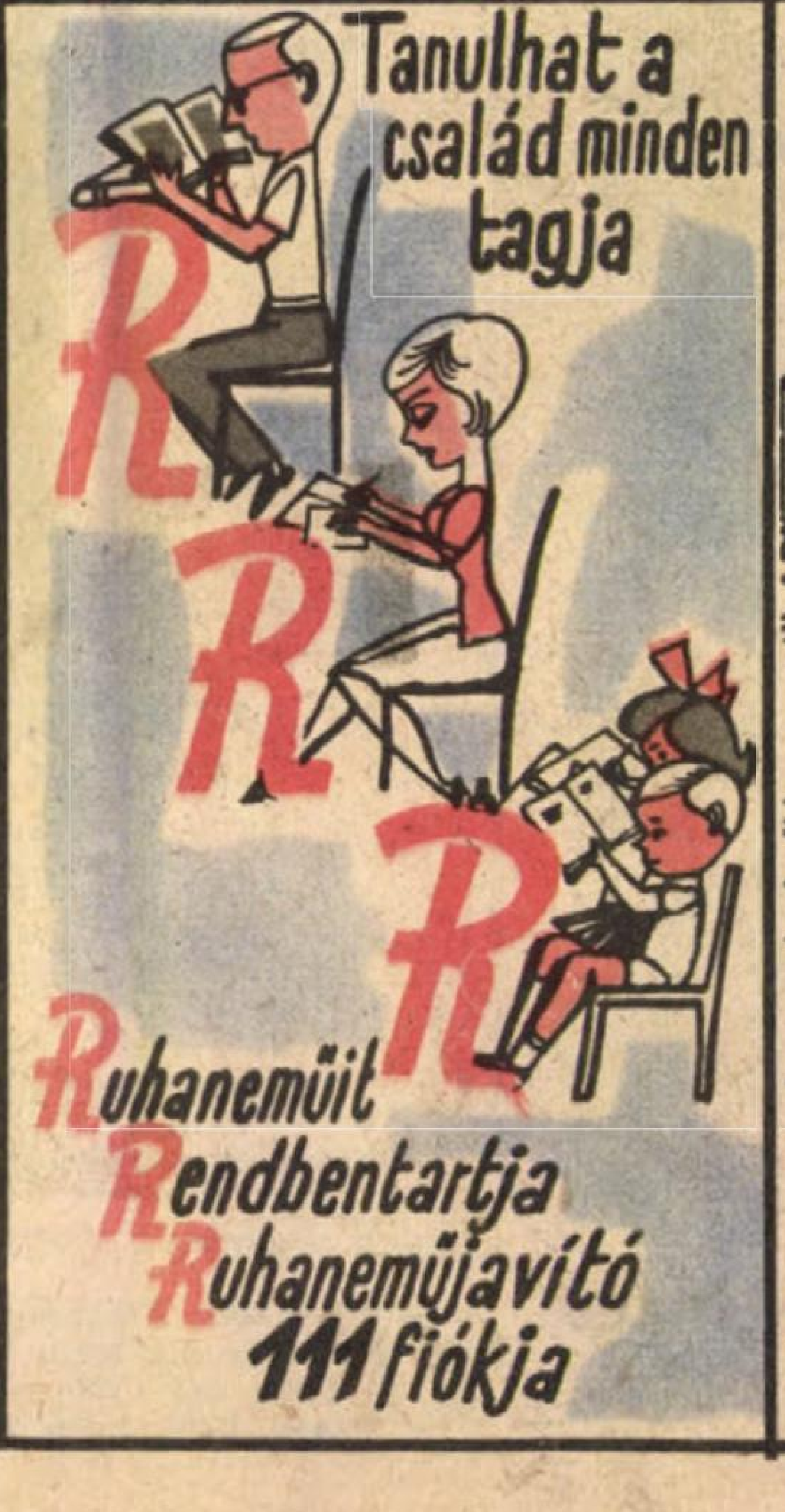

Tanulhat a család minden tagja

Ruhaneműit Rendbentartja Ruhaneműjavító 111 fiókja

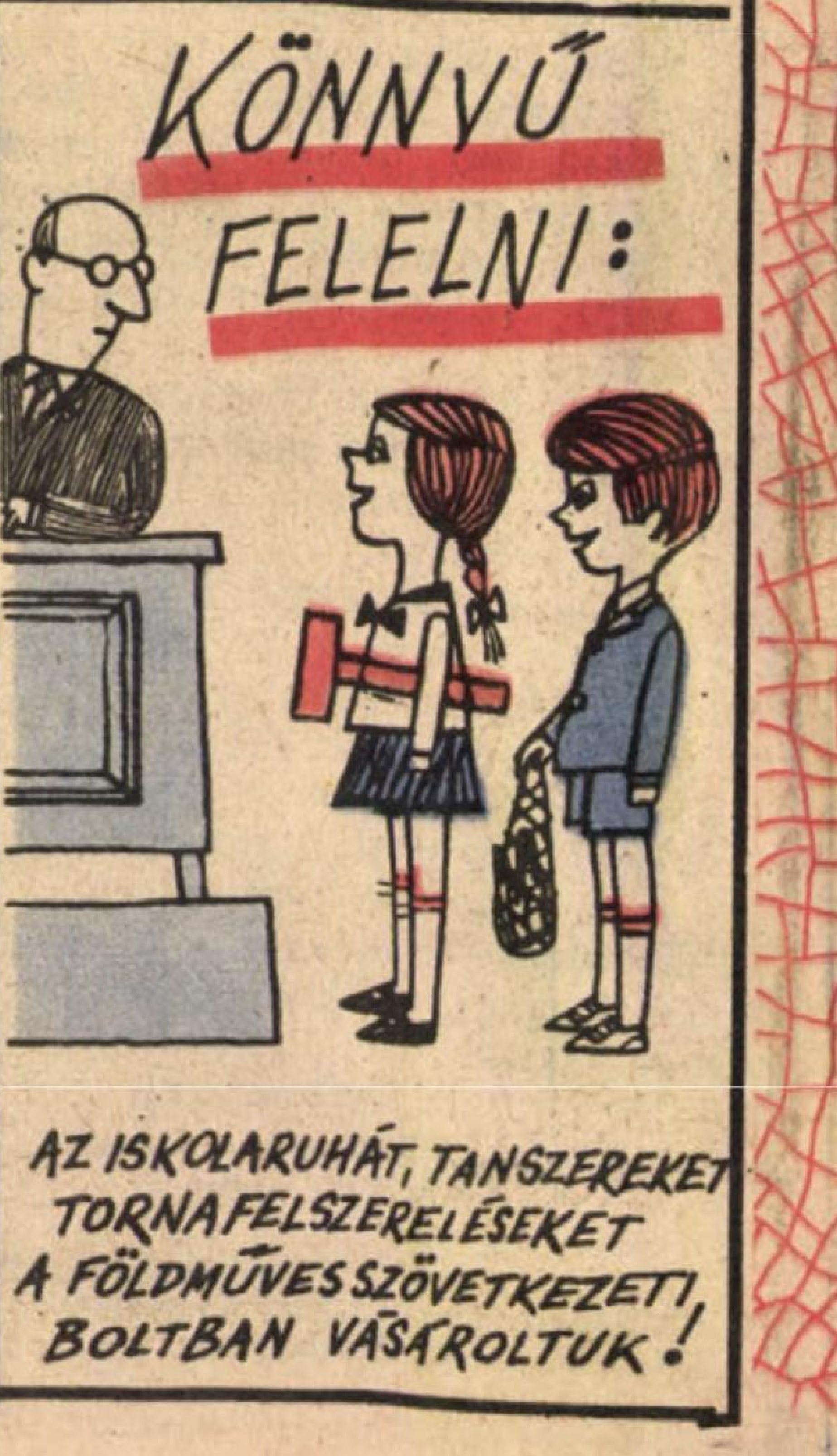

KÖNNYŰ FELELNI:

AZ ISKOLARUHÁT, TANSZEREKET TORNAFELSZERELÉSEKET A FÖLDMŰVESSZÖVETKEZETI BOLTBAN VÁSÁROLTUK!